KNAKNISL UN

E. T. Hofman

•

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

הילץ און ווינדטערס
פון י. טשייקאָוו

קאָאָפּעראַטיווער פאַרלאַג „קולטור־ליגע

לט מיך ניט אָפּגעשטויסן, ווי די שלעכטע פּרינצעסין פּריליפּאַט, ווען
לט איבער אייך מיעס געוואָרן. בין איך גלייך געוואָרן אויס שלימאַזל-
נגאַקניסל און האָב ווידער באַקומען מיין פריערדיקן ניט מיעסן געשטאַלט.

גרויסאַרטיקע פריילין, באַגליקט מיך מיט אייער טייערער האַנט, טיילט
ר די מלוכע - און די קרוין, הערשט מיט מיר איבערן מאַרציפּאַנען-
ווייל דאָרט בין איך איצט קייסער!

האָט דעם באָכערל פון די קני אופגעהויבן און האָט שטילערהייד געזאָגט:

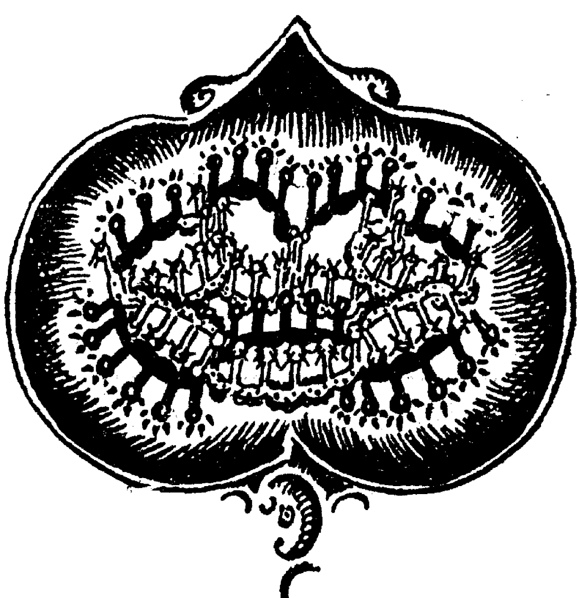
ער הער דראָסלמייער, איר זיינט זייער אַ האַרציקער גוטער מענטש,
יצו קעניגט איר נאָך איבער אַ ליבער לאַנד מיט זעער פיינע פריילעכע
ינער. איך נעם אייך פאַר אַ כאָסן!

שע איז באַלד דערנאָך געוואָרן דראָסלמייערס קאַלע.

נאָכן קנאַסמאָל, זאָגט מען, האָט ער זי אַוועקגעפירט אף אַ גאָלדענער
ע מיט זילבערנע פערד.

ר כאַסענע האָבן געטאַנצט צווייאונצוואַנציק טויזנט רייכסטע פיגורן,
פּוצטע אין פערל און אין דימענטן. און מע זאָגט, אַז מאַשע איז נאָך
עם אַ קעניגין אין אַ לאַנד, וואו עס פינקלען אומעטום וועלדער פון
ע ר ש ע מ אַ ט אָ נ ע ס, לויטערע מאַרציפּאַנען-שלעסער — בקיצור,
ן קען די גרויסאַרטיקסטע כידושים אָנקוקן, ווער ס׳האָט נאָר אויגן צו זען.

יז די מייסעלע פ ו ן ק נ אַ ק ניס ל ע ן מ י ט מ ו י ז נ ק י י ס ע ר.

אז זי איז צו זיך געקומען, האט זיך די מוטער ארום איר
האט געזאגט:

— ווי פאלט כ'ען דאס אראפ פון א שטול, אזא גרויס מי
געקומען דעם פעטערס פלימעניק פון ניורנבערג, פיר זיך לייט

מאשע האט זיך ארומגעקוקט און האט דערזען, אז דער פעט
אמאל זיין גלעזערנעם פאריק אנגעטאן, דעם געלן ראק
שמייכלט זעער צופרידן. פארן האנט האלט ער א יונגנמאן,
אפילע, נאר זעער א שמאלטיקן.

מילך און בלוט איז זיין פנימל געווען. ער האט געטראגן
רויטן ראק מיט גאלד באנייט, ווייסע זיידענע שיך און זאקן
בלומענבוקעט אין לאץ. פון הינטן איבערן רוקן איז בא אים
צאפ אראפגעהאנגען. דאס קליין שווערדל בא דער זייט הא
ס'וואלט פון לויטערע דימענטן געווען, און אונטערן ארעם
טעלע פון ריינעם זייד געהאלטן.

די פיינע לייטישע מידעס, וואס ער פארמאגט, האט ער ד
וואס ער האט מאשען א סאך גרויסארטיקע שפילעכלאך געשי
א שיינעם מארציפאן און די זעלבע פיגורן, וואס דער מויזנקי
ביסן. פריצן האט ער א וואונדערשיין שווערדל געבראכט.

באם מיש האט ער פאר דער גאנצער געזעלשאפט געקנאקט
הארטסטע פון זיי האט ער זייער גרינג בייגעקומען. מיט דער
פלעגט ער דעם ניסל אין מויל ארייגשטעקן, מיט דער לינקע
צי-טאן, און—קראק—דער ניסל פלעגט צופאלן ווערן אף שט

מאשע איז שטארק רויט געווארן, אז זי האט דעם יונגן פיינעם
און נאך רויטער איז זי געווארן, ווען באלד נאכן עסן האט דע
טייער זי פארבעטן, זי זאל מיט אים אין זאל צו דער גלעזערנ

— נאר שפילט זיך שיין, קינדער! אזוי ווי אלע מיינע זייג
מאכט דאס מיר ניט אויס — האט דער פעטער געזאגט.

אבער ווי נאר דער יונגער דראסלמייער מיט מאשען זיינען
האט ער זיך פאר איר אף איין קני אראפגעלאזן און האט א

— א, מיין גרויסארטיקסטע פריילין שטאלבוים, איר זעט בא
באגליקטן יונגן דראסלמייער, וועלכן איר האט, טאקע אף
דאס לעבן אפגעראטעוועט. אין א גוטער שא האט איר זיך

ריין כאווער, כאָשעווער לעזער אָדער צוהערער פריץ, אַפּילע דיין
ריץ שטאלבוים האָט זיך אויסגעקערעוועט צו מאָשען מיטן פּלייצע,
אָט אים געוואָלט דערציילן פון דער וואונדער-מלוכע, וואו זי איז
קלעך געווען. מע זאָגט אַפּילע, אַז ער האָט א פּאר אַ מאָל צווישן
אַ מורמל-געטאָן:

צוואַטע גאַנז!

גלויבט זיך דאָס ניט אַף פריצן מיט זיין גאָלדענעם כאַראַקטער.
אָבער ווייס איך אַף געוויס: אַזוי ווי ער האָט שוין אינגאַנצן ניט
אין דעם, וואָס מאשע האָט אים דערציילט, האָט ער אַף אַן עפּנט-
ראָר אָפּגעשאָפט די שטראָף, וואָס ער האָט אַנומלטן געווען ארויס-
אַף זיינע הוסאַרן: אַנשטאָט די אָפּגענומענע פעלדצייכנס, האָט ער זיי
גע"ע און שענערע געניצנע פעלדערווישן אָנגעהאנגען און האָט זיי
רלויבט דעם הוסאַרן-מאַרש צו שפּילן.

מיט אייך ווייסן שוין בעסער, ווי ס'האָט אויסגעזען די העלדישקייט
אַזיקע הוסאַרן, ווען זיי האָבן פון די מיעסע קוילן באַקומען "פּלעקן
ע רויטע מונדירלאַך.

גן דעם, וואָס ס'האָט זיך מיט איר פאַרלאָפן, האָט מאָשע ניט גע-
ער די בילדער פון יענער וואונדערלעכער פייען-מלוכע פלעגן זי
ן אין זיסע כאַלוימעס און אין איינגענומענע ליבלעכע קלאַנגען.

עגט זיך נאָר פאַרטראַכטן, פלעגט זי באַלד ווידער אמאָל אַלץ דער-
די אויגן. ביסלעכווייז איז זי געוואָרן אַזאַ, אַז אַנשטאָט צו שפּילן
פריער, פלעגט זי שטענדיק זיצן פאַרגליווערט און שטיל, פאַר-
זיך, און אַלע האָבן זי דערפאַר גערופן—די פאַרכאַלעמטע.

האָט זיך געטראָפן, אַז דער פעטער האָט בא זיי אַ זייגער פאַרריכט.
איז געזעסן פאַר דער גלע..רנער שאַפע, פאַרטיפט אין כאַלוימעס,
געקוקט אַף קנאַקניסלען, און עפּעס ניט ווילנדיק האָבן זיך בא איר
יסן אזוינע ווערטער:

ליבער הער דראסלמייער, ווען איר וואָלט טאַקע אין דער עמעסן גע-
וואָלט איך זיך מיט אייך ניט באַגאַנגען, אַזוי ווי די פּרינצעסין פּריל-
וואָלט אייך ניט אָפּגעשטויסן דערפאַר, וואָס איבער מיר וואָלט
געהערט צו זיין אַזאַ שיינער יונגערמאַן, ווי פריער.

זעלבער מינוט האָט דער פעטער דראסלמייער א געשריי-געטאָן:

יי, צעטראָגענער פּלוידערזאַק! — און ס'האָט עפּעס מיט אַמאָל געגעבן
און אַ קסויס, אַז מ...ץ איז אין כאַלאַשעס פונעם שטול אַראָפּגעפאַלן.

— וואָס איז דאָ, וואָס איז דאָ? מײַן פּלימעניצע מאַשע ווײנט
וואָס איז דאָ, וואָס איז דאָ?

דער פֿעטער האָט איר דערציילט אַלץ, וואָס ס'איז געשען, און
קרויבדעלאַך באַווייזן.

נאָר וואָס דער פֿעטער האָט זיי דערזען, האָט ער זיך צעלאַכ
געשריי-געטאָן:

— צעדולטער פּלוידערזאַק, צעדולטער פּלוידערזאַק, דאָס זײ
קרוינדלאַך, וואָס כ'האָב אַ סאַך יאָרן צוריק אויף מײַן קייטעלע
געטראָגן, און דערנאָך האָב איך זיי אָוועקגעשײנקט מאַשען צ
טאָג, ווען זי איז צוויי יאָר אַלט געוואָרן—איר האָט שוין פֿאַר

נים דער פֿעטער אָבער און נים די מוטער האָבן זיך נים געקאָ
צי ס'איז טאַקע אַזוי געווען.

דערווײַל האָט מאַשע דערקענט אין די עלטערנס פּנימער,
שוין מער נים ברוגעס. איז זי פֿריילעך אַרופֿגעשפּרונגען צום ס
מייער אויף די הענט און האָט געזאָגט:

— אַך, דו ווייסט דאָך דעם עפּעס, פֿעטער דראָסלמייער, טאָ ז
צו איז דאָס אַ ליגן, אַז קנאַקניסל איז דײַן פּלימעניק — דע
דראסלמייער פֿון ניורנבערג — און אַז ער האָט דאָס מיר ד
געשײנקט.

דער פֿעטער האָט אָבער געמאַכט אַ ברייגעסן פּנים און האָט

— נאַרישער, טאַמעוואַטער פּלוידערזאַק!

דער טאַטער האָט מאַשען אָוועקגעשטעלט פֿאַר זיך און האָט איר
ערנסט:

— הער נאָר, מאַשע, לאָז צורו דײַנע אײַנרעדענישן און שטים
דו וועסט נאָך איין מאָל זאָגן, אַז דאָס טאַמעוואַטע פּאַרוועניש
דעם הער דראָסלמייערס פּלימעניק, וועל איך קנאַקניסלען מיט
ליאַלקעס דײַנע, און אַפֿילו פֿריילין קלאַרע, דורכן פֿענסטער אַ

מאַשע האָט, פֿאַרשטייט זיך, שוין מער נים געטאָרט ריידן וועגן
אין וועלכן זי איז געווען אַריינגעטאָן מיט לייב און לעבן, ווײ
מיר, אַזוינע שיינע און גרויסאַרטיקע זאַכן, ווי די, וואָס האָבן
מאַשען, איז נים גרינג צו פֿאַרגעסן.

- האָט מאַמע קימאַט וויינענדיק ווייטער גערעדט, — דו לאַכסט
קנאַקניסלען, ליבער טאַטע, און ער האט דאָך גערעדט גוטס אַף

ר ווינען אין מארציפאַן-שלאָס אָנגעקומען, און ער האָט מיך
לס פאַר זיינע שוועסטער די פּרינצעסינס, האָט ער געזאָגט, אַז דו
אַ כאָשעווער מעריצינראַט.

קער איז געוואָרן דער גלעכטער. ליזע און פריץ אפילע האָבן
עהאָלפן לאַכן.

וועקגעלאָפן אין צווייטן צימער, האָט פון איר קליין קעסטעלע
ענומען מויזנקייסערס זיבן קרוינען און האָט זיי דערלאַנגט דער
אַזוינע ווערטער:

ליבע מאַמע, דאָס זיינען מויזנקייסערס זיבן קרוינען, וואָס דער
י דראסלמייער האָט מיר די נאַכט געשיינקט פאַר אַ צייכן פון זיין

רכידעשט, האָט די מוטער באַטראַכט די קליינע קרוינדעלאַך, וואָס
עפעס אַן אומבאַקאַנטן, נאָר זייער פינקלענדיקן מעטאַל געווען אַזוי
געאַרבעט, אַז מיט מענטשישע הענט וואָלט, דוכט זיך, גאָר ניט
וען אַזוינס צו מאַכן.

ר האָט זיך אויך ניט געקאָנט זאַט אָנקוקן אף די קרוינדעלאַך, און
ר פאָטער און די מוטער, האָבן זיך זייער ערנסט גענומען צו
י זאָל זיך מודה זיין, וואו האָט זי די דאָזיקע קרוינדעלאַך גע-

נער אַנדערש ניט געקאָנט, נאָר בלייבן בײַ דעם, וואָס זי האָט שוין
אָגט.

ר פאָטער האָט זיך צו איר זייער האַרב גענומען און האָט זי אַפילע
אַז זי איז אַ קליינע ליגנערין, האָט זי אָנגעהויבן שטאַרק וויינען

ך, איך בין אַן אומגליקלעך קינד, איך בין אַן אומגליקלעך קינד,
איך זיי דען זאָגן?

יענע האָט זיך אויפגעעפנט די טיר, דער פעטער איז אַריינגעקומען

אויסלאז.

פרר-פוקף—האָט זיך געלאָזט הערן. מאשע איז אַראָפּגעפלוי
לעכער הויך.

אַ פאל!—און זי האָט גלייך אופגעעפנט די אויגן. ערשט
בעטעלע. ס'איז שוין גרויסער טאָג, און די מוטער שטייט לע

— ווי שלאָפט מען דאָס אַזוי שטעט? דער פרישטיק איז שו

מיטטאָג פארשטייט איר שוין אַליין, כאָטשעווער אוילעס, אז
טומלטע פון אלע כידושים, וואָס זי האָט זיך אנגעזען—איז
ווערן אינט זאָל פון מארציפאן-שלאָס, און די אַראָפּלאָך, אַ
אָדער גאָר די פרינצעסינס אַליין. האָבן זי איבערגעטראָגן אַ
בעטעלע אַריינגעלייגט.

— אַ, מאַמע, ליבע מאמע, זאָלסט וויסן, וואו דער יונגער
מיך היינטיקע נאַכט אַרומגעפירט, און ס'אַראַ שיינע זאַכן

און זי האָט איר אַלץ אויסדערציילט אזוי גענוי, ווי איך האָ
דערציילט, און די מוטער האָט זי אַ פאַרכידעשטע אָנגעקוקט.

אַז מאַשע האָט געענדיקט, האָט איר די מוטער געזאָגט:

— ס'האָט זיך דיר געכאָלמט זעער אַ לאַנגער שיינער כאָלעם,
שלאָג זיך דאָס אינגאַנצן אַרויס פונם קאָפּ.

מאַשע האָט זיך איינגעשפאַרט, אַז דאָס איז ניט געווען קיי
האָט דאָס אַלץ געזען אף דער וואָר.

די מוטער האָט זי צוגעפירט צו דער גלעזערנער שאַפע, האָ
קנאַקניסלען, וואָס איז, ווי געוויינטלעך, אף דער דריטער פּאָ
אין האָט געזאָגט:

— ווי קאָנסט זיך דאָס גאָר גלויבן, דו נאַרישע מיידעלע,
ניורנבערגער הילצערנע ליאַלקע זאָל קאָנען לעבן און זיך ריר

— אָבער, ליבע מאַמע, — איז איר מאשע אַריינגעפאַלן
איך ווייס גאַנץ גוט, אַז דער קליינער קנאַקניסל, דאָס א
דראָסלמייער פון ניורנבערג, דעם פעטער דראָסלמייערס פלימ

בּאַ די ווערטער האָבן ביידע — דער פאָטער און די מוטער
אַ גרויסן געלעכטער.

אַבן זיי געבראַכט די שענסטע פרוכטן און צוקערווארג, וואָס מאַשע
אַזוינס קיינמאָל ניט געזען. און האָבן אָנגעהויבן אַזוי ציכטיק אויס-
פרוכטן מיט די קליינע ווייסע הענטעלאַך, שטויסן די געווירצן, צו-
רן רייבן — בקיצער, זיי האָבן אַזוי אָנגעהויבן באַלעבאָטעווען, אַז
ט באַלד איינגעזען ס'אַרט געראָטענע די פּרינצעסינס זיינען אין
ז און ס'אַרט געשמאַקער מאַלצייט ס'וועט זיך איינגעבן.

איר זעער געפעלן געוואָרן, און ס'האָט זיך איר אויך פאַרוואָלט זיך
ביסל מיט די פּרינצעסינס, זי זאָל זיך אויך אויסלערנען באַלע-

—

ע פון קנאַקניסלס שוועסטער, גלייך ווי זי וואָלט געטראָפן, וואָס
ט זיך פאַרגלוסט, האָט איר דערלאַנגט אַ קליין גאָלדן שטייסעלע
עזאָגט:

ער פּריינט, טייערע אויסלייזערין פון מיין ברודער, שטויס אַ ביסעלע
ן קאַנדלצוקער.

שע האָט זיך אין גוטן מוט געשטויסן, און דאָס שטייסעלע האָט אַזוי
אַכעסדיק אַ שיינע לידעלע אויסגעקלינגען, האָט קנאַקניסל אָנגע-
ציילן מיט אַלע קלייניקייטן, ווי אַזוי ס'איז פאָרגעקומען די בלו-
אָמע צווישן זיינע און מייזנקייסערס אַרמייען, ווי אַזוי ער האָט
ר פאַכדאַנעס פון זיין כאַיל געהאַט אַ מאַפּאַלע, ווי אַזוי דער מנוול-
ייזנקייסער האָט אים דערנאָך דורכאויס געוואָלט צעבייסן, און
אָט מאַשע געמוזט מאַקריעוו זיין אַ גרויסע טייל פון אירע אונטער-
ס האָבן באַ איר געדינט, און אַזוי ווייטער.

ס זיך געדוכט בשאַסן דערציילן, אַז דער אָפּקלאַנג פון זיינע ווער-
פילע דאָס קלינגען פון איר שטייסעלע ווערט אַלץ ווייטער און
ון באַלד האָט זי דערזען, ווי עס וועבן זיך זילבערנע טולן, ווי
וואַלקנדלאַך, אין וועלכע די פּרינצעסינס, די פּאַזשן, קנאַקניסל און
ילע ווערן צעשוואומען. אַן אויסערגעוויינלעך זינגען, זשוזשען און
ט זיך געלאָזט הערן ערגעץ פון דער ווייטנס.

ן זיך געהויבן, אַזוי ווי עפּעס אַף שטייגנדיקע כוואַליעס אַלץ העכ-
עכער — העכער און העכער — העכער און העכער.

זיי האָבן מיט גרויס ליבע אַרומגענומען קנאַקניסלען און ה
שרײַען מיט פֿזא ווייטאָק און מיט א פֿרייד אינאיינעם:

— אָ, מײַן פּרינץ, מיין בעסטער פּרינץ, אָ, מיין ברודער!

קנאַקניסל איז אַ פֿאַנים געווען זייער גערירט. ער האָט זיך א
טרערן פֿון די אויגן, דערנאָך האָט ער אָנגענומען מאַשען בא
האָט געזאָגט מיט היץ:

— דאָס איז פֿרײַלין מאַשע שטאלבוים — די טאָכטער פֿון ז
מעדיצינראַט— און מיין אויסלייזערין, וואָס האָט מיר דעם לע

ווען זי וואָלט אין דער רעכטער מינוט איר פּאנטאפל נים
טאָן, ווען זי וואָלט בײַם פּאָלקאָווניק, וואָס לעבט אף פּענסיע,
מיר נים געווען קריגן, וואָלט איך שוין איצטער געליגן אין ק
סענער פֿונם פֿאַרשאָלטענעם מויזנקייסער.

— אָ, די דאָזיקע פֿרײַלין שטאלבוים! אַפֿילו פּריליפּאַט, ו
געבאָרענע פּרינצעסין, קאָן זי זיך דען גלײַכן צון איר אין ש
קײַט און פֿרומקייט. ניין, זאָג איך, ניין!

אַלע דאמען האָבן אַ געשריי-געטאָן:

— ניין און ניין!

זײַנען געפֿאַלן מאַשען אַפֿן האלז און האָבן כליפּענדיק געשריג

— אָ, איר איידעלע אויסלייזערין פֿון אונזער געליבטן פּרינצ
גרויסאַרטיקע פֿריילין שטאלבוים!

דערנאָך האָבן די דאמען באגלייט מאַשען מיט קנאַקניסלען אינוו
אַרײַן, אין אַ זאַל, וואָס זײַנע ווענט זיינען פֿון לויטער קאלירט
קרישטאָלן באַשטאַנען.

נאָר מערער פֿון אַלץ זיינען מאַשען וואוילגעפֿעלן געוואָרן די
שטולן, טישן, קאָמאָדן, שרײַבטישן און דאָס גלײַכן, וואָס זיינ
אַרום געשטאַנען און זיינען אַלע געווען פֿון צעדערהאָלץ און בו
מיט אויסגעשניצטע גאָלדענע קווייטן באַפּוצט.

די פּרינצעסינס האָבן געבעטן מאַשען און קנאַקניסלען זיצן או
אַז זיי וועלן זיך באַלד נעמען צוגרייטן אַ מאָלצײַט.

דערנאָך האָבן זיי אַרײַנגעטראָגן א יאַם קליינע טעפּעלאך און
פֿיינסטן יאפּאנישן פּאָרצעליי, לעפֿל, מעסער און גאָפּל, ריבאײַז
אנדער קיך-געשיר פֿון גאָלד און זילבער.

ערוען פאר זיך אַ שלאָס מיט הונדערטער לופטיקע טורעמס, וואָס
געלויכטן אין אַ ראָז-רויטן שימערירן.

ן זיינען אף די מויערן פון שלאָס פאַרשפרייט געווען רייכע בוקעטן
נאַרציסן, טולפּאנען און לעווקאָיען. זייערע טונקל-ברענענדיקע פארבן
שאַרפער געמאַכט די בלענדנדיקע ווייסקייט פון זי ווענט, וואָס
פילט אין אַ ראָזן אָפּשיין.

סטער קופּאָל פון דער מיטלסטער געביידע און די פּיראַמידן-פאַרמיקע
ן די טורעמס זיינען געווען מיט טויזנט גאָלדענע און זילבערנע שטערן

יצט זיינען מיר געקומען צום מאַרציפּאַן-פּאַלאַץ, — האָט קנאַקניסל

ן שטאַרק צעטומלט געוואָרן פונם קישעף-פּאַלאַץ, סונדעסטוועגן האָט
יקס, אַז אף זיין גרויסן טורעם פעלט אינגאַנצן דער דאַך, און קליינע
אַך שטייען אף רעשטאַוואַניעס פון צימערינג-שטאַנגען און דעקן
אף דאָס ניי דעם דאָזיקן טורעם.
ער זי האָט געפרעגט בא קנאַקניסלען, וואָס באַטייט דאָס, האָט ער
אַלטן אין דערציילן:

יצע צייט צוריק איז געווען א סאַקאָנע, אַז דער דאָזיקער שלאָס זאָל
כאָרעוו ווערן. דער ריז לעקערמויל איז דאָ דורכגעגאַנגען, האָט
פגעביסן דעם דאַך פון יענעם טורעם און האָט שוין אָנגעהויבן גריזשען
סן מיטלסטן קופּאָל.

אַנפעקטבורגער לייט האָבן אים אויסגעלייזט וזיט א גאַנצן שטאָט-
און מיט אַן אָנגעזעענעם טייל פון קאַנפעקטן-וואַלד. לע-
יל האָט זיך גום אָנגעגעסן און איז זיך אַוועקגעגאַנגען.

רעגע האָט זיך געלאָזט הערן זייער אַן איינגענומענע ווייכע מוזיק.
פון שלאָס האָבן זיך צעעפנט, און עס זיינען אַרויסגעטראָטן צוועלף
אַזשן מיט אָנגעצונדענע געווירצן-שטיינגלאַך פון נעגעלאַך, וואָס זיי
פאַקעלן אין די קליינע הענטעלאַך געטראָגן.

עס זיינען געווען פון פּערל, די לייבער פון רובינען און סמאַראַגדן,
אַנס האָבן זיי מיט זייער שיינע פיסעלאַך פון ריינעם גינגאָלד.

יינען נעגאַנגען פיר דאַמען, קימאַט אַזוי די גרויס, ווי מאַשעס קלאַרע,
שיין און גרייסאַרטיק פאַרפּוצט — שענער פינם גאַנצן אוילעם, אַז

דערצו איז נאָך צוגעקומען אַ גרויסע פּראָצעסיע פון גלויביקע,
קלינגענדיקן שפּילן און געזאַנג אופגעגאַנגען צום פיינקוך צ
לויבן די מעכטיקע זון.

עס איז געוואָרן אַ שטופּעניש און אַ שטויסעניש, אַן אופג
קווימשעריי!

ס'האָבן זיך שוין געלאָזט הערן יאָמערדיקע געשרייען. איין פּיט
שטופּעניש אַראָפּגעשלאָגן די קאָפּ בײַ אַ בראַמין, אַ קאָמעדיאַנ
ניט איבערגעקערט דעם גרויס-מאָגאָל.

ווילדער און ווילדער איז דער ליאַרם געוואָרן. מ'איז שוין גרייט
הויבן צו שטויסן און צו געבן קלעפּ. נאָר דאָ איז יענער מע
מעטענעם שלאַפּראַק, וואָס האָט אין טויער קנאַקניכלען ווי
גריסט, אָפּן פיינקוך אַרופגעקלעטערט, האָט דריי מאָל אין אַ
אָנגעקלונגען און דריי מאָל אַף אַ קאָל אויסגעשריגן:

— קאַנדיטער, קאַנדיטער, קאַנדיטער!

איז מיט אַ מאָל רואיק געוואָרן. יעדערער האָט זיך אויסגעז
האָט נאָר געקאָכט. די צעשלאָגענע פּראָצעסיעס האָבן זיך ווי
וויקלט, דער פאַרשמירטער גרויסמאָגאָל האָט זיך אַרומגעבע
בראַמין האָט זיך ווידער די קאָפּ אַרופגעזעצט, און ס'האָט זי
אָנגעהויבן דער פריערדיקער פריילעכער הו-הא.

— וואָס באַטייט דאָס מיטן קאַנדיטער, גוטער הער דראָסלמייער?
געפרעגט.

— אַך, בעסטע פרייליין שטאַלבוים — האָט קנאַקניסל געענטפערט.
קאַנדיטער ווערט דאָ אָנגערופן אַן אומבאַקאַנטע, זייער שרע
און מען גלויבט, אַז וואָס זי וויל, דאָס קאָן זי מאַכן מיטן מענ

— דאָס איז די גזיירע, וואָס היינגט איבערן דאָזיקן קליינעם
און געוועלטיקט איבער אים. און זיי האָבן פאַר דעם אַזוי מו
גענוג נאָר דעם נאָמען צו דערמאַנען, זאָל דער גרעסטער ט
ווערן, אַזוי ווי דער הער בורגמייסטער האָט אַקוראַט באַווי
טראַכט שוין דענסמאָלט ניט פון קיין וועלטזאַכן. יעדערער גייט

— וואָס איז דער מענטש, און וואָס קאָן פון אים זיין דער טאָ

מיט אַמאָל האָט מאַשע הויך אַ געשריי-געטאָן פון באַוואונדע
העכסטער היספּיילעס.

האָט זי דערהערט אַזויפיל פיינע קעלעכלאַך פילדערן, אַזאַ סימכּע
עכטער, אַזאַ שפילן און זינגען, אַז זי האָט וועגן עפּעס אַנדערש
יט געקאָנט קלערן און האָט גלייך געפרעגט קנאַקניסלען, וואָס
נאַטייטן.

טסטע פריילין שטאלבוים,—האָט קנאַקניסל געענפערט, — ס׳איז אַ
ע זאַך — קאַנפעקטבורג איז אַ פריילעכע שטאָט מיט אַ יאָם
ר, און אַזוי קומט דאָ פאַר אַלע טאָג. נאָר קומט, זייט אַזוי גוט,
טער גיין.

באָר אַ פּאָר טריט אָפּגעגאַנגען און האָבן אנגעטראָפן אפן מארק-
ס האָט דעם גרויסארטיקסטן אויסזען געהאַט.

ר אַרום און אַרום זיינען געווען פון פיינער געשליפענער צוקער-
לערייעס איבער גאַלערייעס אופגעטורעמט.

מיטן איז געשטאַנען אַ הויכער באַצוקערטער פיינקוך, ווי אַן
אַרום אים האָב פיר קונצלעכע פאנטאַנען געשפּריצט אין דער
לימאַנאַד, אַרשאַדע און אַנדערע גרויסארטיקע זיסע געטראַנקען.
האָט זיך אָנגעזאַמלט קלאָרער קרעם, וואָס מ׳האָט באַלד געקאָנט
ון זופּן מיט לעפל.

ער פון אַלץ זיינען געווען די קליינע ליבינקע מענטשעלאַך,
זיך אין די טויזנטער געשטופּט קאָפּ אַף קאָפּ און האָבן זיך גע-
געלאַכט, געכאָכמעט זיך און געזינגען, מיט איין וואָרט,—האָבן
יענעם ליאַרם, וואָס מאַשע האָט נאָך פונדערווייטנס דערהערט.

געווען אויסגעקליידעטע הערן און דאַמען, אַרמעניער און גריכן,
טיראָלער, אָפיצערן און סאַלדאַטן, מאַגידים און שאַף-הענדלער און
ן — בקיצער, אַלערליי מענטשן, וואָס געפונען זיך אַף דער
לט.

ייט מאַרק איז דער טומל געוואָרן גרעסער. דאָס פאָלק האָט זיך
אָז-געטאָן. דאָרטן האָט מען אַף אַ פּאַלאַנקין דורכגעטראָגן דעם
אָל, און ס׳האָבן אים באַלייט דרייאונצוואַנציק עלצטע פון דער מלוכע
ונדערט שקלאַפן.

אַבער געטראָפן, אַז אין דער צווייטער זייט איז דער פישער-צעך
אַ יאָנטעוודיקער מאַניפעסטאַציע, וואָס איז באַשטאַנען פון הונ-
ענשן, און, צום אומגליק, איז דעם טערקישן סולטאַן גראַדע איינ-
ר דורכשפּאַצירן רייטנדיק מיט דרייטויזנט יאַניטשאַרן דורכן מאַרק.

— אָי, בעסטע פריילין שטאלבוים, דאס איז ניט די פרינצע
דאס זיינט איר, איר אליין. אייער אייגן כיינעוודיק פּענימל
ארויס פון יעדער רויזנבוויליע.

—מאשע האט באלד די קאָפּ אראפּגעלאָזן, האט שטארק צוגעמא
האט זיך זייער געשעמט.

און אין דער רעגע האָבן די צוועלף אראפּלאך זי אונטערגעכא
קאָפּוואָגן אַרויסגענומען און האָבן זי אַפן ברעג אָפּגעטראָגן.

זי האָט אַרום זיך דערזען אַ וועלדל, וואָס איז נאָך קימאט
פונם וואלד פון קינדערשע מאטאָנעס—אַזוי האָט
בעגלאנצט און געפינקלט. דערהויפּט כידעשלעך זיינען גע
געוויינלעכע פרוכטן, וואָס זיינען אַף אַלע בוימער געהאנגע
זייערע אויסערגעוויינלעכע פארבן, נאָך אויך זייערע וואונד
שמעקנדיקע רייכעס.

מיר זיינען אין קאָנפעקטן-וואלד,—האָט קנאקניסל
דארט איז די הויפּטשטאָט!

און מאשע האָט אַזוינס דערזען!

ווי אַזוי זאָל איך גאָר אָנפאנגען צו באשרייבן אייך, קינדער
קייט און די גרויסארטיקייט פון דער שטאָט, וואָס האָט זי
רייכן בלומענטאָל צעוואָרפן—פאַר מאשעס אויגן באוויזן?

די מויערן און די טורעמס האָבן מיט די גרויסארטיקסטע
און וואָס אנבאלאנגט צו דער פאָרם פון די געביידעס, איז
וועלט ניט געווען צו געפינען. אנשטאט דעכער זיינען אַף ד
געפלאָכטענע קרוינען געווען אָנגערוקט, און די טורעמס זיי
פוצט מיט אַזוינע קונציקע פארשיידנפאַרביקע שניצאכצן, אַ
נאָך אין ערגעץ ניט געזען. אַז זיי זיינען אַריינגעגאנגען א
איז דאכט זיך איינגאַנצן פון מאקאַראָנעס און איבערגעצוקער
בויט געווען, האבן סאָלדאטן מיט זילבערנעם געווער געמאכ
אַ מענטשל אין אַ סאַמעטענעם שלאפראק האָט זיך קנאקני
געוואָרפן מיט אַזוינע ווערטער:

— באָרוך-האבאָ, בעסטער פרינץ, באָרוך-האבאָ אין קאנפע

מאשע האָט ניט אַף קיין ווערטל זיך פארכידעשט, דער
בקאָוועדיקער מענטש האָט דעם יונגן דראסלמייער פאַר אַ פּ

וועלף קליינע אראַפּלאך, וואָס האָבן זיך פון הינטן אפן וואָגן אָנגע-
איז א פּאָנים ניט שטארק געפעלן געוואָרן דאָס זינגען פון די
טראלן.

אזוי שטארק אָנגעהויבן שאָקלען זייערע שירעמס, אז די טייטלבלע-
וועלכע זיי זיינען געווען געמאכט, האָבן אָנגעהויבן פּאָטשן און
ינער אינם אנדערן, און דערביי האָבן זיי אף כידושים צוגעטופּעט
יס צום טאקט און האָבן געזינגען:

קלאפּ און קליפּ,
און קליפּ און קלאָפּ,
אוף און אָפּ.
די קאפּעליע אראפּלאך
שוויַיגט ניט און רימפּלט.
טרייסל זיך, מויערקאפּוואגן, און צימבל!
רירט זיך, פּישלאך, וואָס שטייט איר!
שוואנען-טאנץ לעבעדיק,—ברייטער!
קלאפּ און קליפּ,
און קליפּ און קלאפּ,
און אוף און אָפּ.

אפּלאך זיינען פריילעכע בעווערייט—האָט קנאקניסל געזאָגט, און
ער געווען א ביסל צעטראָגן, — נאר זיי וועלן דעם גאנצן יאם
.

טאקע האָט זיך אופגעהויבן א טומל—דול צו ווערן, פון פּאר-
קוילעס, וואָס זיינען דוכט זיך געשוואומען אין יאם און אין
ן.

ן האָט דאס אפילע ניט באמערקט: זי האט זיך פארקוקט אין די
ע רויזנבוויליעס, און אין יעדערער פון זיי האט איר אנקעגן גע-
א ליב-כיינעוודיק מיידל-פּעניםל.

אָט זי פריילעך א געשריי-געטאָן, און האָט געפּאטשט מיט די הענט-
אך, זעט נאר, ליבער הער דראסלמייער, דא אונטן איז די פּרינ-
יליפּאט, זי שמייכלט צו מיר אזוי ליבלאך! אך, זעט נאר, הער
ער!

די הויפט-שטאָט.

קנאַקניסעלע האָט צוויי מאָל מיט זײַנע קליינע הענטלאך אַ פּ
און דער רויזן-יאַם האָט אָנגעהויבן שטאַרקער צו רוישן, די
העכער אופגעפּליושקעט. און מאַשע האָט דערזען, ווי פון דע
נעענט זיך אַ וואָגן פון אַ מויערקאָפּ, קלאָר ווי די זון, ווי
לויטערע פאַרשיידנפאַרביקע פינקלענדיקע איידלשטיינער געו
דעלפינען מיט גאָלדענע ליסקעס שלעפּן אים.

צוועלף קליינע ליבינקע אראַפּלאַך מיט מיצעלאַך און פאַרטוכלו
דיקע קאַליבּרי-פעדערלאַך אויסגעוועבט זײַנען אפן ברעג או
און, גליטשנדיק זיך גרינג איבער די כוואַליעס, האָבּן זיי אַריבּע
ער מאַשען, דערנאָך קנאַקניסלען אין וואָגן אַריין, און דער
באַלד אין יאַם אוועקגעלאָזן.

אָי, ווי שיין ס׳איז געווען, ווען מאַשע איז אין מויערקאָפּ-וואָ
רויזן-רייאַך באַהויכט, און רויזנכוואַליעס האָבּן אַרום איר זיך גו

ביידע דעלפינען מיט די גאָלדענע ליסקעס האָבּן זייערע נאָ
הויבּן און האָבּן גלייך אין דער הויך קרישטאָלענע שטראַלן
און אַז זיי זײַנען צוריק אין פינקלענדיקע שייבּנדיקע רעג
געפאַלן, האָט זיך געדוכט, אַז עס זינגען צוויי ליבּע פּ
קעלעכלאַך:

וועד שווימט אפן ראָזן יאַם?
די פּײַע מיסטאַם.
פליגעלאַך — בּים-בּים,
פישעלאַך — זים-זים,
שוואַנען — שוואַ-שוואַ,
גאָלדענע כוואַליעס — טראַ-טראַ.
כוואַליעס-שטראָמען —
רירט זיך, קלינגט און זינגט,
ווײַט און דרייט,
פּייעלע-פּייעלע קומט צעיאָגן —
רויזנוואָגן —
כוואַליעס, [illegible], הילט און שפּילט.

נסטע פריילין שטאלבוים, ניט אַלע קליינע שטעט און דערפער
ן לאַנג וועלן מיר באַזוכן. אין הויפטשטאָט אריין, אין הויפט-

אָט זיך מיט איילעניש אַ לאָז-געטאָן פאַראויס, און מאַשע, פול
קייט—נאָך אים.

נג ניט געדויערט, האָט אָנגעהויבן אופשטייגן אַ גרויסאַרטיקער
און אַלץ איז באַגאָסן געוואָרן מיט אַ פײַנער לופטיקער ראָזער

באמערקט, אז דאָס איז אן אָפשיין פון אַ ראָז-רויטער גלאנצנדי-
ער, וואָס האָט געראָשט און געפליושקעט מיט די ראָז-זיל-
לילאַך וואונדער-ליבלעכע טענער און מעלאָדיען.

ויקער באכעסדיקער וואסער, וואָס האָט זיך אַלץ מערער און מע-
ברייטן יאם צעגאָסן, זייבען אַרומגעשוואומען גרויסאַרטיקע זיל-
וואנען מיט גאָלדענע האלזבאנדן און האָבן געזינגען אַלע איג-
ענסטע לידער, אויף איינער דעם אנדערן איבערגעזינגען. נאָך זייער
האָבן דימענטענע פישעלאַך אין די רויזן-כוואליעס זיך געטוקט,
דיילעכן טאַנץ.

האָט מאשע מיט היספיילעס אַ געשריי-געטאָן, — אך, דאָס איז
וואָס פעטער דראסלמייער האָט מיר איינמאָל געוואָלט מאכן! יאָ,
יין בין דאָס כיידעלע, וואָס שפּילט זיך מיט די ליבע שוואנען.

 נאָך קיינמאָל ניט געזען קנאקניסל זאָל אזוי שפּאָטיש שמייכ-
נט.

אָ,—האָט ער געזאָגט, — וועט דער פעטער דראסלמייער קיינמאָל,
קאנען מאַכן. שוין ניכער איר אליין וואָלט דאָס געקאָנט, ליבע
לבוים. נאָר לאמיר זיך דאָ וועגן דעם ניט אָמפּערן. מירן זיך
ערשיפן איבערן רויזן-יאם צו דער הויפּטשאָט.

אן אויסערגעוויינלעך פרישע קילקייט, וואָס האָט געשטאַרקט ד
די ברוסט, האָט זיך אַרויסגעוויגט פון די גרויסאַרטיקע וואַסערן.

ניט ווייט פון דאָרט האָט זיך פּאַמעלעך געשלעפּט אַ טונקל-ג
וואָס האָט אָבער אומגעוויינלעך זיסע רייכעס פאַרשפּרייט, און
פונם וואַסערל זיינען אַלערליי זעער פיינע קינדערלאַך ג
קליינע גראָבע פישעלאַך געכאַפּט און האָבן זיי טאַקע ד
אויפגעגעסן.

צוגעקומען נ...ענטער, האָט מאַשע דערזען, אַז די דאָזיקע פישע
ווי סטרודע...אַך.

אַ ביסל ווייטער באַם ברעג איז געליגן זעער אַ ציכטיק דערפל
דער קלויסטער, דעם גאַלאַכס שטוב און די שייערן זיינען אַלע
ברוינע, נאָר מיט גאָלדענע דעכעלאַך געדעקט, און אַ סך ווענט
אַזוי פאַרשיידנפאַרביק צעמאָלט, ווי זיי וואָלטן געווען אויסג
פאַרציקערטע ציטרינען און מיט מאַנדלקערלאַך.

— דאָס איז האָ ני ק-ל ע ק א ך-ד אָ ר ף, — האָט קנאַקניסל ג
ליגט באַם האָ ני ק-ט ײַ ך. דאָ וואוינען גאַנץ פיינע לײַט, נאָר זיי
שטענדיק פאַרצאָרנט, ווײַל זיי ליידן שטאַרק פון ציינווייטאָק. מי
פאַר אַהערצו ניט אַרײַנגיין.

אין דער רעגע האָט מאַשע דערזען אַ שטעטעלע, וואָס איז ב
לויטער קאָלירטע דורכזיכטיקע הײַזלאַך און האָט געהאַט זעער אַ
זען. קנאַקניסל איז גראָדע געגאַנגען גלײַך אַהינצו, און מאַשע ה
אַ דולן פריילעכן טומל און האָט דערזען, ווי טויזנט ליבינקע
טשעלאַך באַטראַכטן און זיינען אָנגעגרייט אויסצופאַקעווען די ה
וואָגנס, וואָס זיינען אין מיטן מאַרק געשטאַנען. דאָס, וואָס אַף ד
געווען, האָט אויסגעזען ווי פאַרשיידנפאַרביקער קאָלירטער פ
שאָקאָלאַדן-טאָוועלאַך.

— מיר זיינען אין ק אָ נ פ ע ק ט ן-ש ט אָ ט — האָט קנאַקניס
ערשט איז אַ הער אָנגעקומען אַ שליכעס פון פ אַ פ י ר-ל אַ
ש אָ ק אָ ל א ד ן-ק יי ס ע ר. אַף די אומגליקלעכע קאָנפעקטן-הײ
ניט לאַנג אָנגעפאַלן די אַרמײַ פון די פ ל י ג ן-אַ ד מ י ר אַ ל ן,
באַציען זיי וייערע הײַזלאַך מיט די מאַטאָנעס פון פ אַ פ י ר-
פירן אויף פעסטונגען פון די געזונטע שטיקער, וואָס שאָקאָלאַדן

האָט מיט זיינע קליינע הענטעלאַך אַ פּאַטש-געטאָן, און באַלד זיי-
קומען קליינע פּאַסטוכער און פּאַסטוכינס, יעגער און יעגערינס, וואָס
הויען אַזוי צאַרט און ווײַס, אַז ס'האָט זיך געקאַנט אויסדוכטן זיי
ם פיינסטן צוקער.

האָט זיי ערשט איצט דערזען, כאָטש זיי האָבן דאָ די גאַנצע צײַט
אַצירט אין וואַלד.

געבראַכט אַ ליבינקן גינגאָלדן פּאַטערשטולכל, האָבן אָף אים אַרופּ-
ן ווײַסע זײַדענע קישן און האָבן זעער איידל פאַרבעטן מאַשען זיך
אַ ביסל.

האָט זיך צוגעזעצט, האָבן די פּאַסטוכער און פּאַסטוכינס זעער אַ
אַלעט-טאַנץ אויסגעטאַנצט און די יעגער האָבן גאַנץ לײַטיש צוגע-
ערנאָך זיינען זיי אַלע אין וואַלד-געדיכטעניש פאַרשוואונדן געוואָרן.

מויכל,—האָט קנאַקניסל געזאָגט,—זייט מויכל, וואָס דער טאַנץ איז בא
שלימזאַלדיק אַרויס, נאָר דאָס זיינען אַלץ כעוורע פון אונזער דראָט-
ן זיי מאַכן איינס און דאָס זעלבע, אַנדערש קאָנען זיי ניט. און
די יעגער האָבן אַזוי שלעפּעריק און האָמעטנע צוגעשפּילט, איז
אומזיסט! דער צוקערקאַרב הייגט זיי סאַמע איבערן נאָז, אָף די
ע ס - ב ו י מ ע ר, נאָר אַ קאַפּעלע צו הויך. נאָר לאָמיר עפּשער
סעלע ווײַטער שפּאַצירן?

'איז אַלצדינק אַזוי שיין געווען, און מיר איז דאָס זעער וואויל געפעלן!

מאַשע געזאָגט און איז אופגעשטאַנען און נאָכגעגאַנגען קנאַקניסלען.

געגאַנגען בא אַ זיס-רוישנדיק מורמלענדיק טייכל, פון וועלכס ס'האָבן
, זיך געטראָגן די אלע וואוילשמעקנדיקע רייכעס, וואָס האָבן
ר פאַרשמעקט.

איז ד אָ ס מ אַ ר א נ צ ן-ט יי כ ל,—האָט קנאַקניסל איר געזאָגט,—
שטאַרק אויס מיט די שיינע רייכעס, נאָר מיט דער גרויס
דער שיינקייט קאָן מען דאָס ניט פאַרגלייכן צום ל י -
ן-ש ט ר אָ ם, וואָס פאַלט אַריין גלייך אינם מ א נ ד ל-מ י ל ך-י אָ ם.

האָט באַלד טאַקע דערהערט אַ שטאַרקן פּליושקען און רוישן און
וען דעם ברייטן לימאָנאַדן-שטראָם, וואָס האָט געקויקלט זיינע גע-
יעגנבויגנדיקע כוואַליעס צווישן די גרין באַוואַקסענע ברעגן, וואָס

דאָ האָט מאַשע אַ קוק-געטאָן אַרויף און האָט ערשט דערזען
טויער, וואָס האָט זיך דערהויבן גאָר ניט ווייט, עטלעכע ט
אַף דער לאָנקע.

עס האָט זיך געדאַכט, אַז ער איז אינגאַנצן געבויט פון פאַרביק
געשפּרינקלט מיט ווייסע, ברוינע און ראָזע שפּרינקעלאַך.
איז אַ ביסל נעענטער צוגעגאַנגען, האָט זי דערזען, אַז זײַן
באַשטייט פון צוזאַמענגעבאַקענע צוקערמאַנדלען און ראָזינקע
טאַקע, האָט קנאַקניסל געזאָגט, הייסט דער דאָזיקער טויער,
זיינען אקאַרשט דורכגעגאַנגען — דער טויער פון
מיט מאַנדלען. פּראָסטע לייט האָבן אים גערופן גראָב
טיר פון סטודענטן.

אַף איין גאַלערייע פונם דאָזיקן טויער, וואָס איז דאַכט זיך ג
פון גערשטן-צוקער, זיינען געזעסן זעקס מאַלפּעלאַך אין רו
אויסגעקליידט און האָבן געשפּילט די שענסטע יאַניטשאַר-מוזיק אף
אַזוי שיין, אַז מאַשע האָט גאָר ניט באַמערקט, ווי זי איז אַל
ווײַטער געגאַנגען אַף אַ קאָלירטן מירמלפּלאַסטער, וואָס איז א
געווען אויסגעלייגט פון שיין אויסגעאַרבעטע פּלאַדן. עס האָט
זיסער רייאַך, וואָס האָט זיך געטראָגן פון אַ כידעשלעכן ווע
איז אין ביידע זײַטן געשטאַנען.

פון דער טונקעלער וואַלד-געדיכטעניש האָט אַרויסגעפינקלט
אַזוי ליכטיק, אַז סע האָט אויסגעזען, ווי עס הייגען אַראָפּ
זילבערנע פרוכטן אַף פאַרשיידנפאַרביקע שטייגעלאַך, און
צווייגן זיינען מיט סטייגעס און קווייטן באַפּוצט אַזוי ווי פרי
נים אין אופגעלייגטע כאַסענע-געסט. און ווען דער מאַראַנצן-
ווי אַ כווליענדיק ווינטעלע אַנגערירט, האָט זיך אופגעהויבן
די צוויַיגן און אין די בלעטער, און דער גאָלדענער שאָרי
און געקלינגען, ווי אַ שאַלנדיקע מוזיק, באַ וועלכער עס האָב
געשפּרונגען די פינקלענדיקע ליכטעלאַך.

— אַך, ווי שיין דאָ איז! — האָט מאַשע אַ געשריי-געטאָן פון
היספּײַלעס.

— מיר זיינען אין וואַלד פון קינדערשע מאַטאָ
פריילין, — האָט קנאַקניסל געזאָגט.

— אַך, — האָט מאַשע ווייטער געזאָגט, — כ'ע מעג דאָ נאָך אַ ביסל

ליאַלקע-לאַנד.

ינדער, אַז קינער פון אייך וואָלט קיין איין מינוט ניט איבער-
י ער זאָל נאָכגיין דעם ערלעכן גוטמוטיקן קנאַקניסל, וואָס האָט
שלעכטע געדאַנקען ניט געקאנט האָבן, און מאַשע האָט באַלד
—דערפאַר נאָך, וואָס זי האָט גוט געוואוסט, אַז זי קאָן זיך אינ-
זן אַף קנאַקניסלס דאַנקבאַרקייט און איז געווען זיכער, אַז ער
וואָרט און ווע‍ט איר אַ סך שיינע זאַכן באַווייזן. און זי האָט
:

מיט אייך, הער דראָסלמייער, נאָר ס'דאַרף ניט זיין ווייט, און
לאַנג געדויערן, ווייל כ'האָב זיך נאָך באַר ניט אויסגעשלאָפן.
רפאַר האָב איך אויסגעקליבן,—האָט קנאַקניסל געענטפערט,—די
אָסש אַ ביסל אַ שווערלעכע וועג.

ק פאָראויס, מאַשע נאָך אים, ביז ער האָט זיך אָפּגעשטעלט אַפּן
ר גרויסער אַלטפרייניקישער קליידער-שאַפע.

ויך שטאַרק פאַרכירעשט, ווען זי איז געוואוירע געוואָרן, אַז די
ר דאָזיקער שאַפע, וואָס זיינען שטענדיק געווען פאַרשלאָסן,
וערט אינגאַנצן אָפן, אַזוי אַז מע האָט אַרויסגעזען דעם טאַטנס
יזע-פעלץ, וואָס איז געהאנגען גאָר פון פאָרנט.

ם זעער קונציק אַרויפגעקלעטערט אַף די לייסטן און פאַרצירונגען
סע, ביז ער האָט דערלאַנגט דעם גרויסן קוטעס פונם גראָבן
איז געהאנגען אָפּן פלייצע פונם פעלץ.

קנאַקניסל האָט דעם דאָזיקן קוטעס שטאַרק אָנגעצויגן, האָט זיך באַלד
דורכן אַרבל פונם פעלץ זעער אַ שיין טרעפּל פון צעדער האָלץ.

גוט, שטייגט אַרויף, טייערסטע פריילין,—האָט קנאַקניסל אויס-

אַזוי געטאָן. אָבער ווי זי האָט זיך נאָר אויפגעהויבן דורכן אַרבל,
ר צום קאָלנער אַרויס, האָט איר אַ בלענדיקע שיין אַנקעגן
און זי איז מיט אַ מאָל געבליבן שטיין אַף אַ גרויספאַרטיקער
לאָנקע, פון וועלכער ס'האָבן אָפּגעשטראַלט מיליאָנען פונקען, ווי
איידלשטיינער.

נען זיך אַף דער ק אַ נ ד ל - ל אַ נ ק ע,—האָט קנאַקניסל געזאָגט,—
שכן מיר איז יענעם סויסר דורכגיין.

— קוויק!

— דער מויזנקייסער! דער מויזנקייסער! — האָט מאַשע אָנגעה
און אין איינע שרעקן איז זי פון איר בעטעלע אַרויסגעשפּרינגען

עס איז געוואָרן שאַ-שטיל.

באַלד אָבער האָט עמעצער אָנגעקלאַפּט פּאַמעלעכן-פּאַמעלעכן
אַ פּײַן קעלעכל האָט זיך געלאָזט הערן:

— בעסטע פריילין שטאַלבוים! עפנט אויף און שרעקט זיך ני
פריילעכע בשורה.

מאַשע האָט דערקענט דעם יונגן דראָסלמייערס קאָל, האָט די
אַף זיך איר רעקל און האָט אײַלנדיק אופגעעפנט די טיר.

קנאַקניסעלע איז געשטאַנען באַם טיר מיט דער פאַרבלוטיקטער שוו
רעכטער און מיט א ווערקסן ליכטל אין דער לינקער האַנט.

ווי נאָר ער האָט דערזען מאַשען, האָט ער זיך אַראָפּגעלאָזט
איין קני און האָט אַזוי געזאָגט:

— איר, אָ, דאַמע! און נאָר איר האָט פאַרהאַרטעוועט מײַן ריטער
און האָט געגעבן קראַפט אין מײַנע הענט צו באַקעמפן דעם
האָט זיך דערוועגט אָפּצושפּעטן פון אײַך. פאַרוואונדעט אַף טויט
ראַשע מויזנקייסער און קײַקלט זיך אין זיין בלוט.

באַווייליגט, אָ, דאַמע, און פאַרמיידט נים אָנצונעמען די צייכנס פון
דער האַנט פון אײַער ריטער, וואָס איז אייך איבערגעגעבן מיט לי

דערבײַ האָט קנאַקניסל זעער רירעוודיק אַראָפּגעטרייסלט די ז
קרוינען מויזנקייסערס, וואָס זיינען באַ אים אַף דער לינקער האַנ
און מאַשע האָט זיי מיט גרויס סימכע אָנגענומען.

קנאַקניסל איז איפגעשטאַנען און האָט ווײַטער געזאָגט:

— אַך, מײַן בעסטע פריילין שטאַלבוים! ס'אַרט גרויסאַרטיקע זאַ
אייך באַווייזן איצט — אין דער רעגע, ווען איך האָב מײַן כוינע
אויב איך וועל נאָר געפינען כיין אין אײַערע אויגן, און איר וו
מיר אַ ביסעלע דורכגיין, נאָר אַ פּאָר טריטעלאַך.

אָ, טוט עס, טוט עס מיר צוליב, בעסטע פריילין.

ט זיך גאָרניט דערשראָקן, פאַרקערט — זי האָט אָנגעהויבן טאַנצן פון
ס זי האָט זיך דערוואוסט אַן אייצע, ווי אַזוי צו ראַטעווען קנאַק-
איבעריקע יסורים און קאַרבאַנעס.

בעמט מען אַ שווערד פאַר אים? מאַשע האָט באַשלאָסן זיך אויס-
מיט פריצן, און אין אָוונט, ווען די עלטערן זיינען אַוועקגעגאַנגען,
נדער זיינען געבליבן אַליין אין דער היים און זיינען געזעסן בײַ
ערנער שאַפע, האָט מאַשע ווידעראַמאָל דערציילט פריצן, וואָס ס'איז
אָפן מיט איר, מיט קנאַקניסלען און מיט מויזנקייסער און אין וואָס
דט זיך איצט אויסצולייזן קנאַקניסלען.

האָט זיך פריץ פאַרקלערט אף דעם, וואָס זיינע הוסארן האָבן זיך
ם אויפגעפירט אין דער מילכאָמע. ער האָט נאָך אַמאָל זעער ערנסט
צי ס'איז טאַקע אין דער עמעסן אַזוי געווען, און, אַז מאַשע האָט
עשוואָרן אַפן וואָרט, אַז ס'איז אַן עמעס, איז פריץ גיך צוגעגאַנגען
לעזערנער שאַפע, האָט געהאַלטן פאַר זיינע הוסארן אַ פאַטעטישע
פאַר א שטראָף, וואָס זיי זיינען אַזוינע פאַכדאָנים און האָבן נאָר
נען, האָט ער בײַ זיי אַלעמען אָפגעשניטן דעם פעדערציכן פון זיי-
ן און האָט זיי פאַרבאָטן אין מעשעך פון א גאַנצן יאָר זייער הו-
ש צו שפּילן.

ז ער האָט שוין פאַרענדיקט מיטן באַשטראָפן, האָט ער זיך ווידער
צו מאַשען און האָט געזאָגט:

ס'איז שאַיך אַ שווערד, קאָן איך קנאַקניסלען העלפן. כ'האָב ערשט
עלאָזן אף אַפרו מיט פענסיע אַן אַלטן פאָלקאָווניק פון די קיראַסירן,
נויטיקט זיך שוין מער ניט אין זיין שיינער שאַרפער שווערד.—

אנטער פאָלקאָווניק האָט געלעבט אף דער פענסיע, וואָס פריץ האָט
ן, אין לעצטן ווינקל פון דער דריטער פאַליצע.

ט פון דאָרט אַרויסגענימען און מ'האָט בײַ אים אָפגענומען זיין
, ב'עמעס טאַקע זעער שיינעם שווערד, און אף קנאַקניסלען זי אויפ-

•

פון גרויס שרעק ניט געקאָנט אנשלאָפן ווערן. ס'האָט זיך איר
ט, אַז אין מיטלסטן צימער קומט עפעס פאַר אַ גערודער, אַ קלינ-
אַ גערויש.

ל האָט זיך געלאָזט הערן:

— אַך, מײַן ליבער, גוטער הער דראסלמייער, וואָס קאָן ז
אומגליקלעך מיידעלע, פאַר אייך טאָן? ווען איך זאָל אַפילע
נע בילדער-ביכער, און אַפילע מיין שיין נײַ קליידעלע, וואָס
קריסטוס האָט מיר געשיינקט—איך זאָל דאָס אַוועקגעבן דע
זנקייסער אף צעבײַסן,—ווער ער דען נאָכדעם ניט פאַרלאַנג
נאָך. און ס'וועט קומען אַ צייט, אַז כ'וועל שוין מער גאָרנ
און ער וועט שוין וועלן מיך אַליין צעבײַסן אנשטאט אײַך.
דיק קינד! וואָס זאָל איך איצט טאָן? וואָס זאָל איך טאָן?

בשעת די קליינע מאשע האָט אַזוי געקלאָגט און געוויינט,
באַ קנאַקניסלען אויפן האלז אַ רויטן סימען פון בלוט. וואָס ז
בליבן פון יענער נאַכט.

זינט מאַשע האָט זיך דערוואוסט, אַז איר קנאַקניסל איז,
יונגער דראסלמייער, דעם פעטער דראסלמייערס פלימעניק,
מער ניט גענומען אף די הענט, און האט אים מער ניט געהאַ

עפּעס אַ מין אָפּשיי האָט זי פאַר אים געהאַט, וואָס האָט זי ני
זיך צורירן צו אים.

נאָר איצט האָט זי אים זעער אָפּגעהיט פון פאָליצע אַראָפּגענו
איר נאָטיכל אָנגעהויבן אָפּרייבן דעם בלוטיקן סימען פון זײַ

ווי אַזוי איז איר אָבער געוואָרן אויפן הארצן, ווען זי האָט פל
אַז קנאַקניסל האָט זיך באַ איר אין די הענט דערוואַרימט און
הויבן רירן.

זי האָט אים גיך צוריק אַוועקגעשטעלט אַפן פאָליצע.

פלוצלינג האָט זיך זײַן מײַלעכל אָנגעהויבן שאָקלען, און ער
טירכע קאָם אויסגערעדט:

— אָך, כאָשעווע פרײַלין שטאלבוים, גרויסאַרטיקער פרײַנט!
איך אײַך צו פאַרדאַנקען. ניין, אײַערע בילדער-ביכער און
קלייד דארפט איר פאַר מיר ניט מאַקריעוו זײַן. קריגט
שווערד—אַ שווערד, און דאָס איבעריקע וועל איך שוין אַלי
מעג...—

דאָ איז קנאַקניסלען אויסגעגאַן דער לאָשן, און זיינע נ
וואָס האָבן אָקאָרשט אויסגעדריקט אַזוי פיל אינווייניקסטן
ווידער געוואָרן שטאַר און טויט.

ער האָט אָנגעבונדן אַ שטיקעלע שפעק אָף א דין פעדעמל און
כן-פאמעלעכן די פאסטקע אין דער גלעזערנער שאַפע אַרײַנגע-
 פריק א געשריי-געטאָן:

 פעטער זייגערמאכער, מייזנקייסער וועט זיך מיט דיר ניט ווערטלען!

איז פאַרגעקומען מיט דער אָרעמער מאשען אָף דער אנדערער נאַכט!
אַרומגעטופעט אייז-קאַלט אָף אירע הענט, א מיעסקייט האָט זיך
פן באַק און האָט איר געפּײַפט און געקוויטשעט אין אויער אַרײַן.
יקער מויזנקייסער איז אָף איר אַקסל געזעסן און האָט בלוט-
עט פון זייגע זיבן צעפּנטע פיסקעס. קנאַקנדיק און קריצנדיק מיט
 ער אזוי געגרילצט אין די אויערן אַרײַן מאַשען, וואָס איז גע-
ליוועריטע פון שרעק:

אַזוי גרויס, אַזוי גרויס
כ'גיי ניט אין הויז
צום מאַלצייט פאַר מויז,
און ווער ניט געפאַנגען—
אַזוי גרויס,
גיב אַרויס, גיב אַרויס,
דײַנע בילדער-ביכער אַלע,
דײַן קליידעלע דערצו,
אַז ניט האָסטו ניט קײַן רו.
געדיינק און זאָלסט וויסן,
וועסט אָנווערן קנאַקניסל,
ער וועט ווערן צעביסן—
כי-כי-פי-פי-קוויק-קוויק.

 מאשע געוועזן שטאַרק פארצאַרנט און פאַרדרײַגעט. זי איז גע-
ליך און צעטראָגן, ווען די מוטער האָט איר געזאָגט, אַז די מויז
 ניט געפּאַקט.

ט געמיינט, אַז דאָס טוט איר אזוי באַנק איר צוקערוואַרג, און
מוירע פאַר דער מויז, האָט זי צוגעגעבן:

ראַיק, ליב קינד, מיר וועלן שוין פארטרײַבן די בייזע מויז. אויב
ט די פאסטקעס, טאָ זאָל שוין פריק ברייגגען זײַן הויף-משולעך.

 איז געבליבן אַליין אין צימער, איז זי צוגעגאַנגען צו דער גלע-
 און האָט כליפּענדיק אזוי געזאָגט צו קנאַקניסלען:

— היי, — איז פריץ פריילעך אריינגעפאלן אין די רייד, — דע
וואוינט אונטן, האט א גרויסארטיקן הויף-משולעך, אַ קאטער. ג
אים ארופטראגן, און ער וועט גיך מאכן א סאף דערמיט. ער
דעם קאפ בא דער מויז, עס מעג אפילע זיין פרוי מויזיכע אל
זון מויזנקייסער.

— און, — איז אים די מוטער לאכנדיק אריין אין די רייד, –
שטולן און טישן ארומשפרונגען, גלעזער און שאלן צראפווארפן
זנטער אנדערע שאדנס אנמאכן.

— א, ניין! דאס ניט! — האט פריץ געענפערט, — דעם בעק
לעך איז זעער א רירעוודיקער. האלעוואי וואלט איך אזוי גוט,
שפיץ דאך געקאנט ארומגיין.

— איך בעט אייך נאר, ניט ארייַנלאזן אהער קיין קאץ אף בא
זיך געבעטן ליזע, וואס האט ניט געקאנט ליידן קיין קעץ.

— אייגנטלעך, — האט דער פאטער געזאגט, — אייגנטלעך איז
פונדעסטוועגן וועלן מיר נאך פרואוון אוועקשטעלן א פאסטקע.
ניט קיין פאסטקעס?

— דער פעטער דראסלמייער קאן אונז מאכן סאמע די בעסטע,
זיי דאך אויסגעטראכט, — האט פריץ א געשריי-געטאן.

אלע האבן זיך צעלאכט, און אז די מוטער האט געזאגט, אז
איז בא זיי ניטא, האט דער פעטער דראסלמייער דערציילט, אז
עטלעכע. ער האט געשיקט צו זיך אהיים, און באלד טאקע
דארטן געבראכט א גרויסארטיקע פאסטקע.

פריצן און מאשען איז דעם פעטערס מייסעלע מיטן הארטן ני
ניט ארויס.

אז די קעכין האט געפרעגלט שמאלץ, האט מאשע געציטערט אין
סלט. זייענדיק אריינגעטאן אין דער מייסעלע מיט אירע כידו
אזוי געזאגט צו דער גוט באקאנטער דארען:

— אך, פרוי קעניגן, זעט נאר, היט זיך פאר פרוי מויזיכען מיט

פריץ אבער האט ארויסגעצויגן זיין שווערד און האט געזאגט:

— א נו! זאלן זיי נאר קומען אהערצו, איך וואלט זיי שוין באוו

ם האָבן זיך נאָך דאָ געפונען צוויי בריפטרעגער מיט בריף אין דער
פיר פאַר פיינע זעער ציכטיק געקליידעטע אינגלאך, און אף כידו־
ורטיק פאַרפוצטע מיידלאך האָבן געטאַנצט אַ רוסישן טאַנץ.

טענצערינס איז נאָך געשטאַנען דער ארענדאר פעלדקימל מיט דער
ן אָרלעאַן. נאָר זיי האָבן ניט שטאַרק אויסגענומען בא מאַשען. אין
ל אָבער איז געשטאַנען אַ קינדעלע מיט רויטע בעקעלאך. דאָס
ליבלינג געוועזן.

האָבן זיך דער קליינער מאַשען געשטעלט אין די אויגן.

האָט זי געזאָגט, און האָט זיך געווענדט צו קנאַקניסלען, — וואָס
דען ניט טאָן קדיי אייך צו ראַטעווען. ס׳איז דאָך אָבער זעער

—

אָט געהאַט אַזאַ קלאָגעדיקן אויסזען, אַז מאַשען האָט זיך פאַר־
ווי מויזנקייסער צעפּנט זיינע זיבן פיסקעס איינצושלינגען דעם
ן אינגל, און זי האָט באַשלאָסן מאַקרעוו זיין פאַר אים אלץ.

האָט זי אַרויסגעשטעלט אַלע צוקערליאַלקעס, ווי אַנומלטן די צו־
עבן לייַסט פון דער שאַפע. זי האָט אַ קוש־געטאָן דעם פאַסטוך, די
און די לעמעלאך. דערנאָך האָט זי אַרויסגענומען איר ליבלינג, דאָס
עלע מיט די רויטע בעקעלאך, פונט ווינקל אַרויס, און האָט דאָס
עלט גאָר וויַיט צום סאַמע לעצטן. אַרענדאַר פעלדקימל און ד׳
ן אָרלעאַן האָבן געמוזט שטיין גאָר די ערשטע.

אָך זעער שלעכט — האָט די מאַמע אף אינדערפרי אַ געשריי־
אַ פאָנים האָט דאָס, אַז אַ גרויסע מיעכע מויז האָט זיך פאַרנאַדעט
לעזערנער שאַפע. אַלע שיינע צוקערליאַלקעס מאַשעס ליגן צעבי־
גריזעטע.

די טרערן ניט געקאָנט איינהאַלטן, נאָר זי האָט באַלד אָנגעהויבן
ם זי האָט זיך געטראַכט:

אַכט דאָס אויס? אָבער קנאַקניסל איז דאָך אַ געראַטעוועטער.

ר האָט אין אָוונט דערציילט, וואָס פאַר אַ כורבן די מויז מאַכט־
קינדער אין דער גלעזערנער שאַפע, האָט דער פאָטער געזאָגט.

אָך ניט שיין מיר זאָלן זיך ניט קאָנען איינפאַרען מיט דער פאַר־
מויז, וואָס טוט מייַסים אין דער גלעזערנער שאַפע און האָט שוין,
סגעפרעסן מאַשעס צוקערוואַרג!

— ווער וועט מיר גלייבן? מע וועט זיך נאָר פון מיר אויסלאַ

נאָר דאָס איז פאַר איר קלאָר געווען, אַז זי מוז אירע צוקע
מאַרציפּאַנגען אָפּגעבן, קדיי קנאַקניסלען אָפּצוראַטעווען.

אין אָוונט האָט זי אַלע צוקערקעס, וואָס זי האָט פאַרמאָגט,
שאַפע אַוועקגעלייגט.

אַף מאָרגן האָט די מוטער געזאָגט:

— איך ווייס נית פון וואַנען האָט זיך דאָס צו אונז גענומע
אין שטוב. זע נאָר, אַרעמע מאַשע! ווי האָבן בּאַ דיר אַלע
געפרעסן.

און אַזוי איז טאַקע געווען. דער געפילטער מאַרציפּאַן איז דער
קייסער א פּאָנים נית געפעלן געוואָרן אין טאַם, נאָר ער האָ
גריזעט מיט זײַנע שאַרפע ציין, אַז מע האָט אים געמוזט אַר

נאָר מאַשע האָט זיך ווייניק וואָס גענומען צום האַרצן פון אי

ס'האָט איר, פאַרקערט, שטאַרק האַנאָע געטאָן. זי איז געווען ז
געראַטעוועט איר קנאַקניסלען.

נאָר ווי איז איר געוואָרן אַפן האַרצן, אַז זי האָט די צווייט
אַמאָל דערהערט פּישטשען און קוויטשען לעבן איר בעט.

— אַך, מויזנקייסער איז שוין ווידער דאָ! און נאָך מיעסער וו
ריקער נאַכט האָבן זײַנע אויגן געפינקלט, און נאָך מער דער
געווען זיין פּײַפן, וואָס ער האָט געפּײַפט צווישן די ציין.

— דו מוזט מיר דײַנע צוקערליאַלקעס און געבעקסליאַלקע
קליינס! אַז נית וועל איך דײַן קנאַקניסלען צעבײַסן—דײַן קנאַקני
די ווערטער איז דער שרעקלעכער מויזנקייסער אַוועקגעשפּרונ

מאַשע איז געווען זייער דערשלאָגן. אַף אינדערפרי איז זי צ
שאַפע און מיט ווייטאָק האָט זי באַטראַכט אירע צוקער-און גע

און נית אומזיסט טאַקע האָט זי אַזוינע יסורים געהאַט.

דו ווייסט זיך דאָס גאָר נישט גלויבן. מײַן אומערקזאַמע צו
וואָס פאַר א פײַנע פיגורעלאַך, אויסגעמאַכט פון צוקער און פ
שטאַלבוים האָט פאַרמאָגט.

אַ פײַנער פאַסטוך מיט זײַן פאַסטוכין האָבן דאָ אַ טשערעדע
פּטלאַך געפּאַשעט, און דערבײַ איז [illegible]

וטער האָט זיך פאַרטראַכט, האָט אַ שאָקל געטאָן מיטן קאָפּ און האָט
ייד געזאָגט:

נאַנעם גוט, וואָס דראַסלמייער מיינט, נאָר איך קאָן דאָס מיט קיין
קלאָר ניט אַרויסגעבן.

דער ניצאָכן.

טיקל צייט אַרום, אין אַ ליכטיקער לוואָנע-נאַכט, האָט זיך מאַשע
ט עפּעס פון אַ קלאַפּאַריי, וואָס האָט זיך געלאָזט הערן פון אַ ווינקל
צימער.

ויסגעקומען, אַזוי ווי מען וואָלט דאָרט געוואָרפן און געקייקלט קליי-
רעלאַך, און ס'האָט ב'אייס מייַסע עפּעס געקוויטשעט און געפּישטשעט.

די מייַז, די מייַז קומען שוין ווידער אָמאָל — האָט מאַשע אַ דער-
אַ געשריי-געטאָן און האָט שוין געוואָלט [illegible]עקן די מוטער. נאָר
האָט זיך אָפּגעריסן, און זי האָט מיט קיין [illegible]יער ניט געקאָנט אַ

דערזען, ווי מויזנקייסער האָט זיך פון אַ לאָך אין ווינקל אַרויסגע-
האָט זיך מיט פינקלענדיקע אויגן און קרוינען איבערן צימער צע-
רנאָך האָט ער אַ שפּרונג-געטאָן אָפן קליינעם טישל, וואָס איז בײַ
עם געשטאַנען.

בי, דו מוזט מיר דייַנע צוקער-אַרבעסלאַך, דייַנע מאַרציפּאַנען אָפּ-
קליינפּ, אַז ניט צעבייַס איך דייַן קנאַקניסלען — דייַן קנאַקניסלען!

מויזנקייסער געפּישטשעט, דערבייַ האָט ער אַזוי מיעס געקנאַקט און
מיט די ציין. דערנאָך איז ער אַף דער גיך אַוועקגעשפּרונגען דורך
וואָס אין וואַנט.

ט אַזעלכע יסורים געהאַט פון דער דאָזיקער שרעקלעכער געשעניש,
דערן טאָג איז זי אַרומגעגאַנגען אַ בלייכע, אַ צעטראָגענע און האָט
ניט געקאָנט אויסרעדן.

מאָל עפּשער האָט זי זיך שוין געקליבן דערציילן דער מוטער, אָדער
ער, ווייניקסטנס, פריצן, וואָס מיט איר איז געשען, נאָר זי האָט זיך

געוואָרן אַ פּרינץ, אָדער נאָך מערער — אַ קעניג. און ס'איז
יעס געוואָרן דאָס, וואָס זיין באַגלייטער דער אסטראָנאָם האָט פ

— דו אָבער ווייסט דאָך גוט, אַז ער געפינט זיך אין אַן אָפּע
פרוי מויזיכעס זון, מיטן מיעסן מויזנקייסער — איז פאַרוואָס העל

און מאַשע האָט ווידעראַמאָל דערציילט אַלץ, וואָס ס'האָט זיך פ
דער מילכאָמע, וואָס זי האָט בייגעוויזן.

די מוטער און ליזע האָבן איר איבערגעשלאָגן מיט אַ הילכי
נאָר פריץ און דראָסלמייער זיינען די גאַנצע צייט געווען זער

— פון וואַנען האָבן זיך דאָס אַזוינע משוגאַסן גענומען צום מ
אַריין? — האָט דער פאָטער געפרעגט.

— ס'איז קיין כידעש ניט — האָט די מוטער געענטפערט. — זי
לעבעדיקע פאַנטאַזיע. דאָס זיינען אייגנטלעך נאָר כאַלוימעס,
איר געווירן באַייסן שטאַרקן פיבער.

— ס'איז אינגאַנצן אַ ליגן — האָט פריץ געזאָגט, — מיינע
זיינען נישט אַזוינע שלימאַזלען, צו אַלדע שוואַרצע יאָר! אי
אַזוינע זאַכן.

דער פעטער דראָסלמייער האָט מיט אַ מאָדנעם שמייכל אַרופגענו
מאַשע אַף די הענט און האָט געזאָגט:

— ביסט אַ געבענטשטע, מאַשע. מיר אַלע אינאיינעם פאַרמאָגן
דו איינע. דו ביסט, ווי פּריליפּאַט, אַ געבאָרענע פרינצעסין, ווי
טיקסט איבער אַ שיינער גרויסאַרטיקער מלוכע. נאָך אַ סאַך
דאַרפן אויסשטיין, אויב דו וועסט זיך וועלן אָננעמען פאַרן מיע
ווייל מויזנקייסער לאַקערט אַף אים אומעטום אַף אַלע וועגן. אָ
נאָר דו — דו אַליין קאָנסט אים ראַטעווען, זאָלסט נאָר זיין
געשטאַרקט.

ניט מאַשע און ניט עמעצער אַנדערש האָט פאַרשטאַנען, וואָס
דראָסלמייער האָט מיט די דאָזיקע ווערטער געוואָלט זאָגן.

דערהויפּט פאַרן פאָטער דעם מעדיצינראַט איז דאָס אויסגעקומע
אַז ער האָט אָנגענומען דראָסלמייערן פאַרן פּולס און האָט געז

— ס'איז אייך אַריין, געשעצטער פריינט, די בלוט אין קאָפּ אַר
אייך עפּעס צושרייבן אַ רפוס.

ס די קלוגע מאַשע האָט דאָס אלץ איבערגעטראכט, האָט זי טאַקע
יבט, אַז קנאַקניסל און זײַנע וואסאלן זײַנען דענסמאָלט, ווען איר האָט
אַז זיי לעבן און רירן זיך,—טאַקע אין דערעמעסן לעבעדיקע געווען.

ן אַפילע די גאַנצע צייט פאַרגליווערטע און רירן זיך נים פונם אָרט,
ע איז געווען ווײַט דערפון, זי זאָל זיך אָפּזאָגן פון איר גלויבן — זי
אַלטן, אז דאָס איז אַן אָפּגעטאָנענע זאַך פון פרוי מױזיכע מיט איר
קן זון, און זי האָט הויך אף אַ קאָל אַזוי געזאָגט צו קנאַקניסלען:

איר זײַנט ניט אומשטאַנד זיך א ריר צו טאָן, אָדער אויסרעדן אַ
מיר, נאָר איך ווייס, אז איר פארשטייט מיך און איר ווייסט, ס'אַרא
ײַנט איך בין אײַך. איר קאָנט זיך אף מיר פאַרלאָזן. איך וועל זיך
ן פאַר אײַך, ווען איר וועט זיך נאָר נויטיקן אין דעם. איך וועל
פעטער, ער זאָל אײַך מיט זײַן כאָכמע בײַשטיין אין אײַער נויט.

איז געבליבן שטיל און רואיק, נאָר מאַשען האָט זיך אויסגעדוכט, אַז
זיפץ האָט אַן אָטעם-געטאָן איבער דער גלעזערנער שאַפע, און די
שאַפע האָבן שטיל-שטיל אָפּגעקלינגען, און ס'איז אויסגעקומען
קליין גלאָקנקעלכל וואָלט געזינגען:

מאַשע פײַנע,
שוץ-מאַלאַכל מײַנע,
דײַנער וועל איך זײַן,
מאַשע מײַן.

איז איבערגעלאָפן איבער מאַשעס לײַב, נאָר זי האָט אין דעם דער-
עלסענעם פארגעניגן.

וואָרן פארנאכט. עס זײַנען אַרײַנגעקומען דער פאָטער מיטן פעטער
ער. ליזע האָט באַלד געגרייט צום טיש, און די גאַנצע מישפּאָכע
געזעצט טרינקען טיי, און אלע האָבן זעער פריילעך פארבראַכט.

ם שטילערהייד איר בײַנקעלע גענומען און האָט זיך אַנידערגעזעצט
ער דראָסלמייערס פיס.

ײַנען אף אַ רעגע אַנשוויגן געוואָרן, האָט מאַשע אַ קוק-געטאָן מיט
סע בלויע אויגן דעם פעטער דראָסלמייערן אין פּאָנים אַרײַן און האָט

ווייס איך שוין, ליבער פעטער דראָסלמייער, אַז מײַן קנאַקניסל —

פעטער און פלימעניק.

אויב מיט עמעצן פון מיינע געשעצטע לעזערינס אָדער צוהער
אַמאָל פאַרלאָפן אַזאַ מייסע, און זי האָט זיך פאַרשניטן מיט
שוין מיסטאָמע אַליין, ס'אַרא שטאַרקער ווייטאָק דאָס איז או
צאָרעס עס קומט אָן ביז עס פאַרהיילט זיך.

קימאַט אַ וואָך צייט האָט מאַשע געמוזט ליגן אין בעט. ווי
אופשטיין, פלעגט זיך איר באַלד פאַרדרייען דער קאָפּ. נאָר
געוואָרן אײנגאַנצן געזונט און האָט שוין געקאָנט אַרומשפּרינגע
אַזוי ווי פריער.

די גלעזערנע שאַפע איז געווען גרויסאַרטיק אויסגעשטעלט.

דאָ זײַנען געשטאַנען נייע בוימער, בלומען און הײַזער, א
ליאַלקעס. פריער פון אַלץ האָט מאַשע ווידער געפונען איר לי
וואָס האָט מיט גאַנץ געזונטע ציינער געשמייכלט צו איר פו
פּאַליצע.

באַטראַכטנדיק מיט האַרציקער ליבע איר קנאַקניסלען, האָט
דאָס האַרץ, און ס'איז איר מיט אַמאָל איינגעפאַלן אַ געדאַנק,
דראָסלמייערס מײַסעלע—דאָס איז טאַקע די געשיכטע וועגן
וועגן זיין קריג מיט פרוי מויזיכע און מיט איר זון.

איצט האָט זי שוין פאַרשטאַנען, אַז איר קנאַקניסל — דאָס
דראָסלמייער פון ניורנבערג, ניט קײַן אַנדערער, דעם פעטער
ליבלעכער פלימעניקל, וואָס איז נעבעך פאַרקישעפט געוואָרן ס

אַז דער קונציקער זייגערמאַכער, וואָס איז בא פרילימאַטס ס
געווען, איז ניט קיין אַנדערער, ווי איר פעטער דראָסלמייער
בא איר קײַן שום סאָפעק ניט געווען, נאָך בשעת'ן דערציילן.

— אָבער פאַרוואָס האָט דער פעטער דיר ניט געהאָלפן, פאַרוו
ניט געהאָלפן? — האָט מאַשע געקלאָגט, און ס'האָט זיך איר
און לעבעדיקער פאַרגעשטעלט יענע מילכאָמע, וואָס זי האָט ג
געשטאַנען אין קאָן קנאַקניסל'ס מלוכע און זײַן קרוין.

אַלע ליאַלקעס זיינען דאָך געווען אונטערטעניק צו אים. איז
אַז דאָס איז מקוים געוואָרן דעם הויפּאַסטראָנאָמס נבוע, א
דראָסלמייער איז געוואָרן קעניג אין ליאַלקע-לאַנד?

ווּעק! נעמט פון מיר צו דעם מנובלדיקן קנאקניסל!

אַקע האָט דער הויפּמאַרשאַל אים אָנגעכאַפּט פאַר זיינע קליינע
ון האָט אים אַרויסגעוואָרפן.

איז געווען אין איין קאַס, וואָס מ'האָט אים געוואָלט איינריידן
אקניסל פאַר אן איידעם. די גאַנצע שולד האָט ער אַרופגעוואַל-
רעם זייגערמאַכער און דעם אסטראנאָם און האָט ביידן אַף איי-
אַרויסגעטריבן פונם הויפּטשטאָט.

ין ניט געשטאַנען אינם האַראָסקאָפּ, וואָס דער אסטראנאם האָט אין
אנומעלטן געווען אויסגעשטעלט, און איצט האָט ער שוין
ט געהאַט זיך צו פאַרנעמען מיט אַ נייעם האַראָסקאָפּ.

ער אַף די שטערן געזען, אַז ניט קוקנדיק אַף זיין מיעסקייט,
ן דראַסלמייער באַשערט צו ווערן אַ פּרינץ און אַ קעניג.

ט קאָן אָבער נאָר דענסמאָלט פאַרשוואונדן ווערן, ווען פּרוי מוי-
ט די זיבן קעפּ, וואָס זי האָט געבאָרן, נאָכן טויט פון אירע זיבן
איז מויזנקייסער געוואָרן, וועט פון קנאַקניסלס הענט אומקומען,
ראַמע וועט, ניט קוקנדיק אַף דעם, וואָס קנאַקניסל איז אַזאַ פאַר-
איינליבן אין אים.

כאַגע-צייט קאָן מען אין ניורנבערג זען דעם יונגן דראַסלמייער
ערס קראַם. און כאָטש ער שטייט דאָרט, ווי א קנאַקניסל, האָט
אַנים פון אן עמעסן פּרינץ. — — — — -- — — — —

דער, די מייסעלע מיטן האַרטן ניסל. איצט פאַרשטייט איר שוין
ן זאָגן:

געווען א האַרטער ניסל—!

סט שוין פון וואַנען נעמט זיך דאָס, וואָס קנאַקניסלאַך זיינען

ר פעטער דראַסלמייער אויסגעלאָזן זיין מייסע.

עהאַלטן, אַז פּרילּיפּאַט איז געווען אַ שלעכטע בריע, ניט קיין

האָט פאַרזיכערט, אַז אויב קנאַקניסל איז נאָר אַ רעכטער כעוו-
ער מיט מויזנקייסער קיין לאַנגע מאַכזאַקעס ניט מאַכן און ער

פלוצלינג איז דער אינגל אַזוי מיעס געוואָרן, פונקט ווי די
פריער געווען. זיין קערפּער איז געוואָרן איינגעשרומפּן, און
אים קאָפּ געהאלטן די גראָבע לעפּעשע קאָפּ מיט די אַרויסגעש
מיטן ברייטן, שרעקלעך אויסגעצויגענעם מויל. אַנשטאָט דעם
הינטן נאָכגעשלעפּט א שמאָלער הילצערנער מאנטל, וואָס האָט
שטן קינבאַק געקערעוועט.

דער זייגערמאכער און דער אסטראנאם זיינען געוואָרן אויסגע
שרעק. זיי האָבן דערזען, ווי פּרוי מויזיכע וואלגערט זיך א
דער ערד. פאַר איר רישעס איז איר ניט געשיינקט געוואָר
דראסלמייער האָט איר אַזוי גוט געטראָפן מיטן שפּיץ אָפּצ
זי האָט שוין געהאלטן באַם טויט.

נאָר אַז פרוי מויזיכע איז פון טויט-אנגסטן אַ ביסל צו זיך גע
מיט די לעצטע קויכעס אַרויסגעקוויטשעט:

אָ, קראַקאַטוק, דו האַרטע ניסל!
שטאַרבן איבער דיר וועל איך מוזן.
כי-כי-פּיפּי—קנאַקניסל מיין,
באַלד וועסטו אויך אַ טויטער זיין.
מיין זונעלע מיט זיבן קרוינען
וועט שוין קנאַקניסלען באַלוינען,
וועט פאַר זיין מוטער זיך נוקמען זי
אין דיר, קליין קנאַקניסעלע מיין.
אָ, לעבן, דו ביסט אַזוי פריש און ר
איך צעשייד זיך מיט דיר. אָ, טויט
קווישש...

מיט די ווערטער איז פרוי מויזיכע אויסגעגאַנגען, און די קע
הייצער האָבן זי פון פּאַלאַץ אַרויסגעוואָרפן.

דעם יונגן דראסלמייער האָט קיינער אין זינען ניט געהאַט.

די פּרינצעסין האָט אָבער דערמאָנט דעם קייסער זיין האַווטאָ
באַלד באַפוילן, מע זאָל פאַר אים ברייננען דעם יונגן העלד.

אָבער ווי נאָר דער אומגליקלעכער איז צוגעגאַנגען, האָט די

ז קליינע הענטעלאך אפן הארצן ארויסגעלייגט און האָט אין זיך
איין זיפצן:

וואָלט דאָס טאקע אָט דער דעם ניסל קראקאטוק צעבײַסן און
אָן געוואָרן.

ראסלמייער האָט זיך זעער איידל פאַרבויגט פֿריער פאַרן קעניג
קעניגין, און דערנאָך פאַר דער פרינצעסין פּריליפּאט.

ו ער פונם אויבערצערעמאָניעמייסטערס הענט דעם ניסל קרא-
ען, האָט קיין לאנגע שיעס ניט געמאכט, אים צווישן די ציין
דעם צאָפּ שטארק אָנגעצויגן און—קראק-קראק—צעקנאקט די
שיקלאך.

ציק אָפּגעריייניקט דעם יאָדער פון די הייטלאך און מיט אן
שאַר מיטן פיסל האָט ער אים דער פרינצעסין איבערגעגעבן.

ער באלד די אויגן צוגעמאכט און האָט אָנגעהויבן אף צוריק-

האָט דעם יאָדער איינגעשלונגען און—אָ, כידושים!

בריעלע איז פארשוואונדן געוואָרן, און אנשטאט דעם
אַ מאלאָכיש-שיינע פרוי, דאָס פּאָנים ווי פון ליליען-ווײַסן און
רגט געוועבט, די אויגן—גלאנצנדיקע בלויע הימלען, און די
ווי פון גאָלדענע פאָדים געקרײַזלט.

פויקן האָבן זיך צונויפגעמישט מיט די פרייד-געשרייען פונם פאָלק.

ן דער גאנצער הויף האָבן, ווי בשאט פּריליפּאט איז געבאָרן
איין פוס געטאנצט, און די קעניגין האָט מען געמוזט מיט
שערן, ווײַל פון גרויס פרייד און התפּעלות איז זי געפאלן

געפּילדער האָט שטאַרק צעטומלט דעם יונגן דראסלמייער, וואָס
ע זיבן טריט אַף צוריקוועגס ניט פאַרענדיקט. נאָר ער האָט זיך
ון אָט האָט ער שוין די רעכטע פוס אויסגעשטעקט צו מאַכן
ראָט—איז פלוצלינג מיט אַ מיעס קוויטשעריי און פישטשעריי
פון אונטערן דיל אַרויסגעקראָכן, און אז ער האָט שוין געוואָלט
טעלן, איז ער אף איר אָרויפגעטראָטן, האָט זיך אַ גליטש-
שיר ניט אומגעפאלן.

דער געשוועסטערקינד ליאלקעשניצלער איז געווען העכסט צופ
זונדל וועט כאסענע האָבן פאר דער פרינצעסין פריליפאַט
ווערן אַ פרינץ און אַ קעניג, און ער האָט אים אָפּגעלאָזן
קעניגס שליכים.

דער צאָפּ, וואָס דראסלמייער האָט זיין יונגן פלימעניק צוגעמא
זעער אַ בערזשטענער, אַזוי, אַז ס׳האָבן זיך אים שטארק איינגע
וואָס ער האָט געמאכט איינצובייסן די הארטסטע פערשקע־קער

ווי נאָר ס׳איז אין הויפּט שטאָט אָנגעקומען די בשורה, אַז ד
דער אסטראנאָם האָבן דעם ניסל קראקאטוק געפונען, האָט מ
אַנשטאָט די גריסיקע האכאָנעס געמאכט, און אַז אונזערע פּאָ
דער שיינקייט־סגולע אָנגעקומען, האָבן זיי שוין דאָרטן געט
צאָל יונגעלייט, צווישן זיי עטלעכע פרינצן אפילו. וואָס האָ
אָף זייערע געזונטע ציין און האָבן זיך אונטערגענומען אויס
צעסן פון איר קישוף.

אונזערע שליכים האָבן זיך רעכט דערשראָקן, אַז זיי האָבן
דערזען—קאָם וואָס די לעפּעשע קאָפּ האָט זיך שוין געהאלט
נעם קערפּערל מיט די פּיצעלאך הענטלאך און פיסלאך.

די מיעסקייט פון איר פּאָנים איז נאָך פארגרעסערט געוואָ
ווייסער בייוולענער באָרד, וואָס האָט זיך אָרום איר מויל
צעוואקסן.

ס׳איז אַזוי געשען, ווי דער אסטראנאָם האָט אין האראסקאָפּ ג

איין שנעקל אין שיך נאָכן אַנדערן האָט זיך די ציין און ד
ניסל קראקאטוק צעבראכן און דער פרינצעסין אָף קיין האָר ניט ג

ווען די ציין־דאָקטוירים, וואָס זיינען נאָך פון פריער באַ
פלעגן אים האלב אין כאַלאָשעס ארויסטראָגן, פלעגט ער זיפצן

— דאָס איז געווען אַ הארט ניסל!

אַז דער קעניג האָט אין גרויסע אנגסטן דעם, וואָס וועט דעמ
נעמען, צוגעזאָגט די טאכטער פאר א ווייב און די מלוכע
האָט זיך דער לייטישער און פיינער אינגל דראסלמייער געמ
געבעטן מען זאָל אים אויך ערלויבן זיך אַ פּרואוו־טאָן.

קיינער איז אַזוי ניט געפעלן געוואָרן דער פרינצעסין פריל
יונגער דראסלמייער.

עגע, אז ס'איז באַשערט אַ גליק, קומט ער ניט אליין. איר וועט
בן, ניט נאָר דעם ניסל קראַקאַטוק האָבן מיר געפונען, נאָר אויך
, וואָס דאַרף אים צעבייסן און דעם כיין-יאָדער דער פרינצעסין
ויך מיין טאַקע דעם זון פון אייער געשוועסטערקינד!

איז ניט קיין צייט צו שלאָפן! איך וועל נאָך היינט באַנאַכט
עם אינגלס האָראָסקאָפּ.

קע ווערטער האָט ער פון זיך די נאַכט-יאַרמעלקע אָראָפּגעריסן
גלייך גענומען אַף די שטערן זען.

סטערקינדס זונדל איז געווען אַ פיינער וואוקסיקער אינגל, וואָס
ר קייגמאָל ניט געגאָלט און קיינמאָל קיין שטיוול ניט געטראָגן.

ערהייד איז ער אפילע אַ פּאָר ווייַנאַכט-כאַגעס אַ קאָמעדיאַנטן-
ען, נאָר איצט האָט זיך דאָס אַף קיין האָר ניט אָנגעזען אַף אים,
טער האָט זיך געזוג געמיט ער זאָל ווערן לייַסן גלייַך.

טעג האָט ער געטראָגן אַ שיינעם רויטן ראָק מיט גאָלד געשטיקט,
י הוט אונטערן אָרם און אַ גרויסאַרטיקע פּריוזור מיט אַ שרונט.

געשטאַנען אויסגעפּוצט אין זיין פּאָטערס קראָם און, פון איינ-
ידלקייט, האָט ער געקנאַקט ניט פאַר די יונגע מיידלאַך, און
ן זיי אים אַ נאָמען געגעבן ק נ אַ ק נ י ט ע ל ע.

איז דער אַסטראָנאָם פון גרויס היספּיילעס אָרויגעפאַלן דעם
אַפּן האַלז און האָט אַ געשריי-געטאָן:

ער! מיר האָבן אים! מיר האָבן אים געפונען!

זאָכן דאַרפן מיר, מיין ליבער פרייגט, אין זינען האָבן.

רפט איר אייער טייערן פּלימעניקל אַ פעסטן הילצערנעם צאָפּ
ער זאָל זיין אזוי באַהעפט מיט דער אונטערשטער קינבאַק, סע
שטאַרק אָנציען מיטן דאָזיקן צאָפּ.

זון מיר אינגאַנצן פאַרשוויגן, ווען מיר וועלן אין הויפּשטאָט
ר האָבן געבראַכט מיט זיך דעם יונגנמאַן, וואָס דאַרף דעם
וק צעבייסן. איך האָב אין האָראָסקאָפּ געלעזן, אַז נאָכדעם, ווי
זיך די ציין אויסברעכן אָפּן ניסל און וועלן אים ניט איינ-
ער קעניג צוזאָגן די פּרינצעסין פאַר אַ ווייב און די מלוכה נאָך
עם, וואָס וועט דעם ניסל צעבייסן און וועט דער פּרינצעסין איר
שיינקייט אומקערן.

און באלד האט ער א קעסטעלע ארויסגעטראגן און האט פון ד
גענומען ניט קיין גרויסן, מיטלמעסיקן, באגילדטן ניסל.

— זעט,—האט ער געזאגט, ווייזנדיק אים דאס ניסל,—זעט! אט
זיך געטראפן מיטן דאזיקן ניסל.

— א מאל, שוין א סאך יארן אין דעם, איז ערעוו ווייגאכט
פרעמדער געקומען א הער מיט א פולן זאק ניס אף פארקויפן.

גראדע לעבן מיין ליאלקעקראם האט ער זיך צעשלאגן מיטן הי
לער, וואס האט ניט געוואלט ליידן, אז א פרעמדער זאל דא ני
און קדיי זיך בעסער אפווערן פון אים, האט דער פרעמדער זיין
ערד ארונגעלאזן.

אין דער רעגע איז איבערגעפארן דעם זאק א שווערער באלאד
מיט מאסע. אלע ניס זיינען צעבראכן געווארן, אויסער דעם א
דער פרעמדער האט מיר פארגעלייגט עפעס מיט א מאדנעם שכ
זאל אים אפקויפן פאר א זילבערנעם צוואנציקער פון 1720 יאר.

מיר איז געווען א גרויסער כידעש, איך האב גראד אזא
ווי ער האט געוואלט, בא זיך אין קעשענע געפונען.

כ'האב אפגעקויפט דאס ניסל, האב אים אפגעגילדט. איך האב
געוואוסט, פארוואס האב איך פארן ניסל אזוי טייער אפגעצאל
האב איך אין אים אזויגס דערזען.

אז דעם געשוועסטערקינדס ניסל איז מאקע דאס עמעס ניסל
וואס מ'האט אזוי לאנג געזוכט, איז שוין בא קיינעם קיין סאפעק
ווען מ'האט דעם הויף-אסטראנאם געבראכט, און ער האט דאס
געשאבן, האט ער געפונען אפן שאלאכץ פונם ניסל מיט כינעזיי
אויסגעקריצט דאס ווארט „ק ר א ק א ט ו ק".

גרויס איז געווען די סימכע פון אונזערע ארומפארער, און ד
טערקינד איז דער גליקלעכסטער מענטש אף דער וועלט געווען,
מייער האט אים מאוטיאך געווען, אז אויסער דעם, וואס ער ווי
אן און ווייטער אן אנגעזעענע פענסיע באקומען, וועט אים נאך
ווערן דאס גאנצע גאלד, וואס ער האט אויסגעבראכט דעם ניסל צו ב

ביידע, דער מעכאניקער און דער אסטראנאם, האבן שוין די נאכט
אנגעטאן און האבן זיך שוין געקליבן אין בעט אריינגיין. מיט

ר, הויכגעשעצטער "קאָלעגע, פאַר וואָס זיצן מיר דאָ אין יאַיילען?
זאָלן מיר ניט גיין אין ניורנבערג? איז דען ניט אַלצאיינס, וואו
י מיר וועלן דעם פאַרשאָלטענעם ניסל קראַקאַטוק זוכן?

סאַקע,—האָט דראסלמייער געענפערט, און איז גאָר לעבעדיק געוואָרן.

באלד אופגעשטאַנען, האָבן אויסגעקלאפּט זייערע ליולקעס און
עלאָזן גלייך-גלייך, ווי אַ שנירעלע, פונם וואלד וואָס אין מיטן
יך קיין ניורנבערג.

וי זיינען אַ הינצו אָנגעקומען, איז דראסלמייער גיך אַוועקגעלאָפן
שוועסטער-קינד דעם ליאַלקעשניצלער, פאליטורשטשיק און באַגילדער,
זכאריע דראסלמייער, מיט וועלכן ער האָט זיך שוין אַ סאַך יאָרן

דראסלמייער דערציילט די גאַנצע מייסע מיט דער פרינצעסין
מיט דער פרוי מויזיכע און דעם ניסל קראַקאַטוק.

געוועזן אויסער זיך, האָט געהאלטן אין איין פּאַטשן מיט די הענט
עשריגן:

וועסטערקינדל, שוועסטערקינדל, וואָס איז דאָס פאַר אַ כידושים
עלט!

ר האָט אים ווייטער דערציילט, וואָס ס'האָט מיט אים פּאַסירט אין
ר רייזע, ווי ער האָט צוויי יאָר באַם טייטלקעניג פאַרבראַכט, ווי
פרינצן האָבן אים מיט כאַרפּע אַרויסגעטריבן, ווי ער האָט זיך אומ-
פרעגט באַ דער כעוורע נאַטורפאָרשער אין וועוורילאַנד. בקיצער,
זיך אים אין ערגעץ ניט איינגעגעבן צו באַקומען די קלענסטע
דעם ניסל קראַקאַטוק.

ציילן האָט כריסטיאַף זכאריע דראסלמייער אָפּטמאָל צוגעקנאַקט מיט
האָט זיך אַף איין פוס געדרייט, מיט דער צונג געקנאַקט און געשריגן:

, אי-אי-אַ, צו אַלדע רוכעס!

ם ער אַ וואָרף-געטאָן אין דער הויך זיין היטל און זיין פּאַריק,
ממפּעט אַרומגענומען זיין געשוועסטערקינד און האָט אָנגעהויבן שרייען:

סטערקינד, געשוועסטערקינד! איר זיינט געראַטעוועט! אַ געראַטע-
ס איר, זאָג איך אייך, ווייל סיידן איך הייס ניט וואָס איך רעד—

דעם יונגנמאן אַף צעבייסן דעם ניסל האָט די קעניגין גערעכנ
מוידאָעס און אופרופן אין אָרטיקע און אין אויסלענדיש
צײַטונגען. — — — — — —

דער פעטער דראסלמייער האָט ווידער איבערגעריסן, און האָט
איבעריקע דעם צווייטן אָוונט דערציילן.

דער סאָף פון דער מייסעלע מיטן האַרטן

אַף מאָרגן אין אָוונט, נאָר וואָס מ'האָט אָנגעצונדן פייער,
דראסלמייער ווידער געקומען און האָט זיך גענומען ווייטער

שוין פופצן יאָר, אַז דראסלמייער און דער הויף-אַסטראָנאָם
און זיי האָבן נאָך אַפילע קיין סימען נים געפונען פונם ניסל

וואו זיי זיינען אויסגעוועזן און ס'אַרע כידושים זיי האָבן זיך
איך אייך געקאָנט דערציילן, קינדער, פיר וואָכן נאָכאַנאַנד,
זיך דערמיט נים פאַרנעמען, און איך וועל אייך גלײַך זאָגן, א
וואָס איז שטענדיק אַרומגעגאַנגען אין אַ טיפער מאָרע-שכוירע
אָנגענומען זייער אַ גרויסע בייבקעניש נאָך זיין ליבער
ניורנבערג.

און איינמאָל, ווען ער און זײַן פרײַנט האָבן אין סאַמע מיט
וואַלד אין אַזיען זייערע ליולקעס טאַבאַק פאַררויכערט, איז
קעניש אַף זיי אָנגעפאַלן שטאַרקער, ווי אַלע מאָל.

— אָ! שיינע געבורטשטאָט ניורנבערג! שיינע שטאָט! ווער
געזען, מעג אויספאָרן אַ וועלט, אויסזײַן אין לאָנדאָן, פאַרי
וואַרדיין, קאָן ער זיך דאָס האַרץ נים קילן, און ער וועט ש
דיר גלוסטן, צו דיר, אָ, ניורנבערג, שיינע שטאָט, וואס האָט
און פענסטער!

בשאַס דראסלמייער האָט מיט אַזאַ ווייטאָק געקלאָגט, האָט
אָנגענומען אַ טיפער רחמאָנעס, און ער האָט אָנגעהויבן אַזוי
האָט געקאָנט דערהערן ווײַט און ברייט איבער גאַנץ אַזיען.

נאָר ער האָט זיך געשטאַרקט, האָט אָפּגעווישט די טרערן פ
האָט אַ פרעג-געטאָן:

ניג האָט אים אָרומגענומען מיט גרויס כּבֿוד, האָט אים צוגעזאָגט
אַ דימענטענעם שווערד, פיר אָרדנס און צוויי נייע יאַנטעוודיקע

נאָכמיטאָג—האָט ער פּרייַנטלעך צוגעגעבן,—זאָל דאָס אָפּגעטאָן ווערן.

ט באַזאָרגן, טייערער מעכאַניק, אַז דער ניט ראַזירטער יונגערמאַן אין
ן ניסל קראַקאַטוק זאָל שוין זיין אָפן אָרט, נאָר קיין ווין זאָל מען
ער ניט לאָזן טרינקען, ער זאָל ניט געשטרויכלט ווערן, ווען ער וועט
טריט, ווי אַ קרעבס, אָף צוביקוועגס אָפּגיין. נאָכדעם מעג ער זיך
שיקערן וויפיל זיין האַרץ גלוסט.

ייערן האָבן דעם קעניגס רייד שטאַרק דערשלאָגן, און אין איין שרעק
ערניש האָט ער אַרויסגעשטאַמלט, אַז די סגולע איז טאַקע אַ סגולע,
דן, סיי דעם ניסל קראַקאַטוק, סיי דעם יונגנמאַן, וואָס וועט אים צע-
אַרף מען ערשט ערגעץ אויסזוכן. און ס'איז נאָך אַ גרויסער ספק, צי
זיך גאָר אַ מאָל איינגעבן צו געפינען דעם ניסל און דעם
ל.

ס צאָרן האָט דער קעניג אַ הויב-געטאָן דעם סצעפּטער איבער זיין
ן קאָפּ און אַ געשריי-געטאָן מיט אַ לייבן-קאָל:

: אַזוי בלייַבט נאָר קעפּן!

ק פאַר דראָסלמייערן, וואָס איז געזעסן אין איינע צאָרעס און אַנגסטן,
יאַד הייַנט דעם קעניג זעער וואוילגעפעלן געווען די מאַכאָלים, און
געווען אויפגעלייגט אויסהערן די קלוגע טייַנעס פון דער גרויס-
קעניגין, וואָס איז שטאַרק גערירט געוואָרן פון דראָסלמייערס אומ-
ן האָט זיך פאַר אים איינגעשטעלט.

יער האָט זיך אָנגענומען מיט מוט און האָט זיך געשטעלט טייַנען,
ואַך, אייגנטלעך, האָט ער אָפּגעטאָן אַ סגולע: אַז די פּרינצעסין זאָל
ילט ווערן, האָט ער געפונען — קומט דאָך אים שיינקען דאָס לעבן.

יג האָט געזאָגט, אַז דאָס איז נאָר אַ נאַרישער אויסרייד און אַ
טע פלאַפלעריי.

ער האָט אַ קעלישיקל מאָגן-וואַסער איינגענומען, האָט ער באַשלאָסן,
ן, דער זייגערמאַכער און דער אַסטראָנאָם, זאָלן זיך לאָזן אין וועג
זיך אומקערן ניט אַנדערש סיידן מיטן ניסל קראַקאַטוק אין

— דו באַוויַיזט מיר די טיר פונם סאַד. איך וועל אַנקלאַפּן,
זיך עפענען.

באַלד האָט ער געבעטן אַ דערלויבעניש זיך דורכרעדן מיטן ה

אונטער אַ שטאַרקער וואַך האָט מען אים אָפּגעפירט צום אסטר

זיי זיינען זיך ביידע געפאַלן אפן האַלז און האָבן זיך באַגאָסן
ווייל זיי זיינען זעער געטרייע פריינט געוועזן.

דערנאָך זיַינען זיי אין אַ באַזונדער קאַבינעט איבערגעגאַנגען
בלעטערט אַלערליי ביכער, וואו ס'איז געווען געשריבן ווע
סימפּאַטיע, אַנטיפּאַטיע און נאָך אַזוינע סוידעסדיקע זאַכן.

אַז די נאַכט איז אָנגעקומען, האָט דער הויף-אַסטראָנאָם אַף די
און מיט דער הילף פון דראסלמייערן, וואָס האָט אין די דאָזי
געהאַט א גרויסע ידיעה, האָט ער צונויפגעשטעלט דער פּרינצעסי
האָראָסקאָפּ. דאָס איז געווען אַ גרויסע טירכע, ווייל די לינ
אַלץ מערער און מערער פאַרפּלאָנטעט.

נאָר—ס'אַרא סימכע — צום סאָף איז פאַר זיי קלאָר געוואָר
פּרינצעסין פּריליפּאַט זאָל אויסגעלייזט ווערן פונם קישעף,
אַזוי מיעס געמאַכט, און קדיי זי זאָל ווידער אַזוי שיין ווער
דאַרף זי איין קליַיניקייט — געניסן דעם זיסן יאָדער פונם

דער נוס קראקאטיק האָט אַזא האַרטע שאָלעכץ געהאַט, אַז ו
אים איבערגעפאָרן מיט אַ קאַנאָן פון אַכט און פערציק פונט,
צעבראָכן געוואָרן.

דעם דאָזיקן האַרטן ניסל אָבער האָט איינער אַ מענטש, וואָס
קיינמאָל ניט געגאָלט און קיינמאָל קיין שטיוול ניט געטראָגן,
דער פּרינצעסין אין די אויגן צעבייסן און מיט פאַרמאַכטע א
יאָדער דערלאַנגען. נאָכדעם דאַרף ער זיבן טריט צוריק אָפּגיין,
זיך קיין שטרויכל ניט טאָן און ערשט דערנאָך די אויגן עפענע

דריי טעג און דריי נעכט האָט דראסלמייער מיטן אַסטראָנאָם אַ
געאַרבעט, און פונקט שאַבעס, ווען דער קעניג איז באַ מיטאג
דראסלמייער, וואָס האָט שוין געזאָלט זונטאג אין דער פרי ג
אַריינגעפאַלן מיט אַ סימכע צום קעניג און האָט אים איבערגעגע
וואָס זיי האָבן געפונען, אַז פּרינצעסין פּריליפּאַט זאָל צוריק
רענע שיינקייט באַקומען.

זאָל ער ביז יענער צייט צושטעלן. טאָמער ניט, דאַרף דראַסלמייער
ען אונטערן מאַליענס האַק.

מייער האָט זיך ניט אַף קיין ווערטל דערשראָקן. פון דעסטוועגן האָט
פאַרלאָזט אַף זיין כאָכמע און אַף זיין מאַזל, און באַלד מאַקע איז
צטראַטן צו דער ערשטער אָפּעראַציע.

זעער קונציק צענומען די פּרינצעסין פּריליפּאַט, האָט אָפּגעשרויפט
ענטלאַך און פיסלאַך און האָט באַטראַכט איר אינווייניקסטע סטרוקטור.

האָט ער זיך צום גרויסן אומגליק דערוואוסט, אַז וואָס גרעסער די
ין וועט אויסוואַקסן, אַלץ לעפּעשער וועט זי ווערן, און ער ווייסט
ן שום אייצע ניט דערצו.

די פּרינצעסין צוריק צונויפגעשטעלט און מיט אַ שווערן געמיט האָט
אנידערגעזעצט לעבן איר וויגעלע.

ן פון דאַנען האָט ער שוין ניט געטאָרט.

שוין די פערטע וואָך. מיטוואָך איז דאָס געווען — האָט דער קעניג
קלענדיקע אויגן פון צאָרן אַריינגעקוקט, האָט מיט דעם סצעפּטער אַ
עטאַן און האָט אַ געשריי-געטאַן:

סטיאַן עליאַס דראַסלמייער, הייל אויס די פּרינצעסין, אַז ניט—וועסטו
!

ייער האָט זיך ביטער צעוויינט, און די פּרינצעסין איז זיך געליגן
געקנאַקט ניס.

מאָל איז אונזער מעכאַניקער עפּעס איינגעפאַלן, וואָס פּריליפּאַט האָט
גגעווינלעכן אַפּעטיט צו ניס, און ער האָט זיך דערמאָנט, אַז זי איז
געוואָרן שוין מיט אַלע ציין אין מויל.

אָכדעם, ווי זי איז פאַרקישעפט געוואָרן, האָט זי געהאַלטן אין איין
ביז זי האָט עפּעס איינמאָל דערטאַפּט אַ ניסל, האָט זי אים צע-
האָט אופגעגעסן דעם יאָדער און האָט זיך באַלד באַרואיקט.

סטאַלטן האָבן די אַמען זי אַף קיין איין רעגע ניט געטאָרט לאָזן
ניס.

גייליקער אינסטינקט פון דער נאַטור, אייביקע ניט אויסגעטאָרשטע
ע פון אַלע באַדערפעניש, — האָט כריסטיאַן עליאַס דראַסלמייער
יי-געטאָן.

איז אַף די הינטערשטע פיס געשטאַנען, און איר שרעקלעכ
אַף דער פּרינצעסינס פּאָנים אַוועקגעלייגט.

מיט אַ געשריי פון שרעק איז זי אופגעשפּרונגען פונם אָרט. אַ
אופגעכאַפּט. נאָר אין דער רעגע האָט זיך פרוי מויזיכע (ד
שטאַנען אין פּריליפּאַטס וויגעלע) גיך אַוועקגעקויקלט אין
צימער.

די אויבערמשולאָכים האָבן זיך אַ לאָז-געטאָן נאָך איר, נאָר צ
איז פאַרשוואונדן געוואָרן אין אַ שפּאַלט פונם דיל.

פונם געפּילדער האָט זיך פּריליפּאַטעלע אופגעכאַפּט פון שי
זיך שטאַרק צעוויינט.

— אַ דאַנק גאָט! — האָבן די אַמען אָנגעהויבן שרייען, — זי לע

נאָר ווי גרויס איז זייער דערשרעק געווען, אַז זיי האָבן אַף
אַ קוק-געטאָן און האָבן דערזען, וואָס פונם שיינעם צאַרטן קינ

אַנשטאָט דאָס ווייס און רויט, גאָלדבאַקרייזלט מאַלאָכיש קעפּ
אַ אומגעלומפּערטער גראָבער קאָפּ אַף אַ קליין איינגעשרומפּן

די הימלבלויע אויגעלאַך האָבן זיך פאַרוואַנדלט אין אַ פּאָר
שטאַרצעטע אויסגעגלאָצטע אויגאָנעס, און דאָס מײַלעכל האָט
אויער ביזן צווייטן אויסגעצויגן.

די קעניגין איז שיר ניט אויסגעגאַנגען פון הײַנען און ק
קעניגס קאַבינעט האָט מען געמוזט מיט וואַטענע טעפּיכער
ער האָט געהאַלטן אין איין שלאָגן זיך קאָפּ אין וואַנט און מיט
קאָל האָט ער געשריגן:

— אָ, איך אומגליקלעכער מאַנאַרך!

איצט וואָלט שוין אים געדאַרפט זיין קלאָר, אַז בעסער וואָלט
וואורשט אָן שפּעק, און פרוי מויזיכע מיט איר געזינדל לאָזן
אויוון. נאָר וועגן דעם האָט פּריליפּאַטס קעניגלעכער פאָטע
טראַכט ניט געטאָן, און די גאַנצע שולד האָט ער אַף דעם הוי
און מעכאַניקער כריסטיאַן עליאַס דראָסלמייער אַרופגעוואָרפן.

און אָט וואָס פאַר אַ קלוגן באַפעל ער האָט אַרויסגעגעבן:

דראָסלמייער דאַרף אין אַ מעשעך פון פיר וואָכן אומקערן

בער, פעטער דראסלמייער, דאָס איז טאקע אן עמעס, אַז דו האָסט
וכט די מויזנפאסטקעס?

גלט דאָס גאָר איין צו פרעגן אזויגע נארישקייטן?—האָט די מוטער
-געטאָן.

פעטער דראסלמייער האָט עפּעס אַזוי סוידעסדיק אַ שמייכל-געטאָן
שטילערהייד געזאָגט:

יך דען נישט קיין קונציקער זייגערמאכער? פאַרוואָס זאָל איך ניט
סטראכטן קיין מויזנפאסטקעס?

פאַרזעצונג פונם מייסעלע מיטן הארטן ניסל.

פארשטייט איר שוין, קינדער,—אַזוי האָט אָנגעהויבן דער פעטער
ער דעם צווייטן אָוונט — פארשטייט איר שוין, פאַרוואָס די קעניגין
יסן אַזוי ציטעריק אָפּהיטן די וואונדערשיינע פרינצעסין פּריליפאט.

ען ניט געדארפט מוירע האָבן, אַז פרוי מויזיכע וועט מקאַיעם זײַן
טער, וועט קומען און וועט אַף טויט צעבייסן די פרינצעסעלע.

ערס מאשינקעס האָבן ווייניק וואָס געקאנט העלפן צו דער קלוגער
פיצטער פרוי מויזיכע.

אסטראנאָם און אויבערהויף-צייכן-און שטערן-זעער האָט געלאָזט
די מישפּאָכע פונם קאטער שנורר איז אומשטאנד ניט צו דערלאָזן
כע צום וויגעלע.

וס יעדער אָם האָט איינעם פון דער דאָזיקער מישפּאָכע, וואָס האָבן
פאַרנומען אין הויף די שטעלעס פון אויבער-משולאָכים, אַף די
אלטן און האָט זיך געסטארעט מיט קונציקן קיצלען אים פאַרגרינ-
שווערע מלוכע-דינסט.

געוועזן שפּעט באנאכט, האָט זיך איינע פון די צוויי אויבערמאַמען,
ן באם וויגעלע געזעסן, ווי פון אַ טיפן שלאָף אופגעכאפּט. זי קוקט
- אַלע שלאָפן, קיין מורקען הערט מען ניט. אַ טויטע שטילקייט. עס
נאָר דאָס פּיקן פון האָלצוואָרים! נאָר ווי אַזוי איז איר געוואָרן אַפּן
ון זי האָט לעבן זיך דערזען זעער אַ מיעסע גרויסע מויז, וואָס

דער זיסער רייאך פונם געבראטענעם שפעק האָט אריינגענא
מויזיכעס און א סאך, אַ סאך פעטערס און מומעס אין ד
שינקעס אריין. און ווי זיי האָבן זיך נאָר געוואָלט נעמען צ
האָט זיך פלוצלינג עפעס אַ טירעלע פארהאקט און האָט זיי אַ

דערנאָך האָט מען זיי טאקע דאָ אין קיך מיט גרויס כאָרפע
מויזיכע מיט דעם קליינעם הייפל איריקע, וואָס איז נאָך איב
פאַרלאָזן דעם דאָזיקן מוירעדיקן אָרט.

ווייטאָק, פאַרצווייפלונג און נקאָמע האָבן אָנגעפילט איר ברוס

דער הויף איז געווען מאָלע-סימכע, נאָר די קעניגין איז גע
זי האָט גוט געקאַנט פרוי מויזיכעס כאַראַקטער און האָט
וועט ניט שיינקען פאַרן טויט פון אירע זין און קרויווים.

און איינמאָל האָט זיך טאקע פרוי מויזיכע באוויזן, ווען די
מאכט פאַר איר קעניגלעכן מאן אַ ראָסלפלייש פון לונגען,
זעער .יב געהאַט, און האָט אַזוי געזאָגט:

— מיינע זין און מיינע פעטערס און מומעס זיינען דערה
אָכטונג, פרוי קעניגין, אַז מויזנקעניגין זאָל דיין פרינצעסעלע
צעבייסן, גיב נאָר גוט אכטונג!

און דערנאָך איז זי ווידער פאַרשוואונדן געוואָרן, און מער
שוין ניט געזען.

נאָר די קעניגין האָט זיך אַזוי דערשראָקן, אַז זי האָט דעם
פייער אריין איבערגעקערט, און שוין דעם צווייטן מאָל, הייס
מויזיכע פאַרדאָרבן דעם מאכל, וואָס דער קעניג האָט ליב
איז זעער אופגעבראכט געווען. — — — — — —

— נו, שוין אָבער גענוג אף היינטיקן אָוונט, דאָס איבער
דערש מאָל.

וויפיל מאשע, וואָס האָט זיך בא דער מייסעלע געהאַט אירע
אַנדערע געדאַנקען,—וויפיל זי האָט ניט געבעטן דעם פעטער
זאָל נאָך ווייטער דערציילן, .האָט ער זיך אָבער ניט געלאָזן

ער איז אופגעשפרונגען און האָט געזאָגט:

— צו פיל אף איינמאָל איז אומגעזונט, דאָס איבעריקע מאָר

נאָר ווי דער פעטער האָט זיך שוין געלאָזן צום טיר גיי

יק שפעק!

ר די קעניגין פארצווייפלט א וואָרף-געטאָן צו זייַנע פיס און האָט
עט:

אָרימער אומגליקלעכער קעניגלעכער מאן! אָ, ס'אַרא ווייטאָקן דו
טאמע!

ט, די שולדיקע איז אָט דאָ בא אייערע פיס. באַשטראָפט, באַ-
שטרייגג!

פרוי מויזיכע מיט אירע זיבן זין, פעטערס און מומעס האָבן דעם
ק אופגעפרעסן און — — — —

יטער איז די קעניגין געפאַלן אין כאַלאַשעס.

עניג איז אופגעשפרונגען פול מיט צאָרן און האָט הויך א געשריי-געטאָן:

הויף-מייסטערין! ווי אזוי איז דאָס פאָרגעקומען?

הויף-מייסטערין האָט דערציילט דאָס, וואָס זי האָט געוואוסט, און
האָט באַשלאָסן זיך נויקעם זיין אין פרוי מויזיכע און אין איר
וואָס האט בא אים דעם שפעק פון דער וואורשט אופגעפרעסן.

ויפגערופן געוואָרן א געהיימער מלוכע-ראַט, וואו ס'איז באַשלאָסן
ארפירן א פראָצעס מיט פרוי מויזיכע און אַלע אירע גיטער בא
ען.

ווי דער קעניג האָט מוירע געהאט, אז דערווייל קאָן זי בא אים
עם שפעק אופפרעסן, האָט ער די גאנצע זאך איבערגעגעבן צום
מאכער און מעכאניקער.

ער, וואָס האָט, אזוי ווי איך, געהייסן כריסטיאן עליאס דראסלמייער,
וואָגט, מיט דער הילף פון אן אויסערגעוויינלעך קלוגן איינפאל,
פרוי מויזיכען מיט איר גאנצער מישפאָכע אף אייביקע צייַטן
ן.

ט סאקע אויסגעטראכט אזוינע קליינע, זעער קונציקע מאשינקעס,
ס'איז אף א פעדימל געהאנגען אַ שטיקעלע געבראָטענער שפעק.

ם זיי צעשטעלט ארום דער וואוינונג פון פרוי שפעקפרעסערין.

בע איז געווען צו קלוג, זי זאָל ניט איינזען דראסלמייערס שפיצל,
זי האָט ניט געוואָרנט און וויפיל זי האָט ניט איינגעטייַנעט מיט

— קומט נאָר, זייט מוחל, אַרויס, פרוי מויזיכע, און געניסט אַ

פרוי מויזיכע איז זעער גיך און פריילעך אַרויסגעשפרונגען, זיך אָפּן פריפּעטשיק און האָט אָנגעהויבן כאַפּן מיט אירע קליינע לאַך שטיקלאַך שפּעק, וואָס די קעניגין האָט איר דערלאַנגט איי

נאָר דאָ זיינען אָנגעקומען אַלע קרויווים פון פרוי מויזיכעס, איז מומעס און אַפילו אירע זיבן זין, זעער נים קיין לייטישע האָבן זיך אַ נעם געטאָן צום שפּעק. און די דערשראָקענע קע גאָר נים געקאָנט העלפן.

צום גליק איז די אויבערהויף-מייסטערין אָנגעקומען און האָ איינגעגעסענע געסט.

אַ ביסעלע שפּעק איז נאָך געבליבן.

האָט מען גערופן דעם הויף-מאַטעמאַטיקער, און נאָך זיין אָנווי דאָס ביסל שפּעק קונציק פאַרטיילט אָף אַלע וואורשטן גלייך.

פויקן און טרומייטן האָבן אָנגעהויבן שאַלן, און אַלע מלאָ האָבן זיך געלאָזן פאָרן אין זייערע גרויסאַרטיקע יאַנטעוודיקע אָף ווייסע רייטפערד און ווער אין קרישטאָלענע קאַרעטעס, מאָלצייט. דער קעניג האָט זיי אויפגענומען מיט האַרציקער ליבע. ער אַליין, ווי אַ שטאַטבאַלעבאָס, אָנגעטאָן מיט דער סצעפּטער, האָט זיך אוועקגעזעצט אויבן-אָן באַם טיש.

שוין האַלטנדיק באַ דער לעבערוואורשט, האָט מען דערזען, ווערט בלייכער און בלייכער, ווי ער הויבט די אויגן צום ה זיפצן רייסן זיך פון זיין ברוסט אַרויס. און אַז מען איז בלוטוואורשט, איז ער געפאַלן מיט אַ הויכן כליפּען און פּאָטערשטול, האָט מיט ביידע הענט פאַרשטעלט דעם פּאָני געהויבן יאָמערן און קרעכצן.

אַלע האָבן זיך אויפגעכאַפּט פון די ערטער. דער לייבמעדיק געמאַטערט צו געפינען דעם קעניגס פולס. עס האָט זיך געד מאָמעש צעריסן פון אַ טיפן אומבאַשרייבלעכן יאָמערן.

מיט גרויס מאַטערניש, אַז מע האָט שוין אים גענוג איינג זיינען שוין אָנגעווענדט געוואָרן די שטאַרקסטע מיטלען, סמאַלעטע פעדערן און דאָס גלייכן, איז דער קעניג אַ ביסל און האָט אַרויסגעשטאַמלט, קאַם וואָס מ'האָט געהערט:

האָט שוין פאַרשטאַנען, וואָס ער מיינט דערמיט.

ושעט געהייסן, זי אַליין זאָל זיך פאַרנעמען, ווי אַלע מאָל, מיטן
רייסן.

אויצרעס-מייסטער האָט באַלד געדאַרפט צושיקן אין קיך אריין
גאָלדענעם וואורשט-קעסל און די זילבערנע בעקנס.

ייגט אַ גרויסן פייער פון סאנדל-האָלץ. די קעניגין האָט זיך
מיט איר דאמאסטיקענעם קיך-פארטוך, און באַלד האָבן זיך צו-
קעסל די זיסע רייכעס פון וואורשטזופ.

קער רייאך האָט דערלאנגט אַזש ביזן מלוכע-ראט.

האט פון גרויס היספּיילעס זיך שוין מער ניט געקאָנט איינהאלטן.

כל, מײַנע הארן!—האָט ער אַ זאָג-געטאָן און איז גיך אַוועק-
אין קיך, האָט אַרומגענומען די קעניגין, האָט אַ ריר-געטאָן דעם
יין גאָלדענעם סצעפטער, און אַ באַרואיקטער האָט ער זיך צוריק
אין מלוכע-ראט. דערווייל איז אָנגעקומען די רעכטע מינוט, ווען
יאָלט צעשניידן דעם שפעק אַף ריפּסעלאך און אַף זילבערנע
צושטעלן פרעגלען.

ען האָבן זיך דערוויסערט, ווייל די קעניגין האָט פון גרויס
עסריישאַפט צו איר קעניגלעכן מאַן זיך אַליין געוואָלט מיט דעם
עמען. און ווי נאָר דער שפעק האָט אָנגעהויבן זיך בראָטן,
לאָזט הערן אַ גאַנץ פיין קעלעכל מיט אַ קוויטש:

אויך אַ ביסעלע פונם געבראָטנס, שוועסטער. כ'וויל אויך געניסן
ס—כ'בין דאָך אויך אַ קעניגין. גיב מיר אַ ביסל געבראָטנס!

האָט גאַנץ גוט געוואוסט, אַז דאָס רעדט פרוי מויזיכע.

מיט יאָרן, אַז פרוי מויזיכע האָט געוואוינט אינם קעניגס פּאַלאַץ.
יינען, אַז זי געהערט זיך אָן עפּעס אַ קרוווע מיטן קעניגס פּאַ-
ז זי אַליין איז אַ קעניגין אין מויזנלאנד, און דערפאר פלעגט
קע אָפּגעבן גרויס קאָוועד אונטערן אויוון.

איז געווען זייער אַ וואוילע און אַ גוטהאַריציקע פרוי, און כאָטש
רע ניט געהאלטן מויזיכען ניט פאַר קיין קעניגין און ניט פאַר קיין
עגט זי פונדעסטוועגן איר אויך דערלאנגען פארזוכן די מאַכאָלים,
עגט גרייסן צו אַ יאָנטעוו אָדער אַזוי אַ סימכע. און איצט האָט
עשריי-געטאָן:

ווי בעזאָגט, זיינען אַלע געווען צופרידן, נאָר די קעניגין איז
און אומרואיק, און קיינער האָט ניט געוואוסט פאַרוואָס.

דערהויפּט האָט זיך בעוואָרפן אין די אויגן דאָס, וואָס זי האָ
ריק אָפּהיטן פּריליפּאַטס וויגעלע.

בײַ די טירן זיינען דראַבאַנטן אַף דער וואַך געשטאַנען.
שטענדיק בײַם וויגעלע געזעסן, און אויסער דעם האָבן נ
געמוזט אַלע נאַכט אין צימער זיצן.

נאָר אָט וואָס ס׳איז שוין דאַכט זיך גאָר נאַריש געווען, או
געקאָנט פאַרשטיין, צוליב וואָס דאַרף מען דאָס.

יעדע איינע פון די דאָזיקע דינסטן האָט געמוזט האַלטן
הענט און אַ גאַנצע נאַכט אים גלעטן, ער זאָל ניט אופהער

ס׳איז אוממעגלעך, ליבע קינדער, איר זאָלט זיך אליין אָ
האָט דאָס פּריליפּאַטס מוטער אָט די אַלע פאַראָנדקעס איי

אָבער איך ווייס און איך וועל אייך באַלד אויסזאָגן.

ס׳האָט זיך איינמאָל געמאַכט, אַז אין הויף פון פּריליפּאַטס
פאַרזאַמלט אַ סאַך גרויסאַרטיקע קייסאָרים און זייער איינג
און צוליב זיי האָט זיך אין הויף געקערט וועלטן.

מע האָט זיי פאַרגעבן באַלן, קאָמעדיעס און ריטערשפּילן.

דער קעניג האָט אַלעמען געוואָלט בעווייזן, אַז עס פעלט א
זילבער און קיין גאָלד, און האָט זיך איינמאָל באַטראַכט
אויצרעס אַ רעכט ביסל און מאַכן עפּעס אַזוינס אַף כידושי
זיך דערוואוסט בסאַך פונם אויבערהויף-קיכמייסטער, אַז דע
האָט אויסגערעכנט, און פונקט איצט איז אויסגעפאַלן די צ
האָט ער פאַרטראַכט פּראָווען אַ גרויסן וואורשט-מאָלצייט.

ער האָט זיך אָריינגעזעצט אין זיין קאַרעטע און איז אַ
פאַררופן אַלע קייסאָרים און פרינצן ביז איינעם, נאָר אַף אַ
קדיי ער זאָל דערנאָך קאָנען נאַכעט קליבן, צוזעענדיק,
אַ ביסל ניספּאָעל ווערן פונם גרויסאַרטיקן מאָלצייט.

דערנאָך האָט ער זעער פריינטלעך געזאָגט צו זיין ווייב דע

— מיין ליבסטע! דיר איז דאָך שוין מיסטאָמע באַקאַנט, ווי

די מייסעלע מיטן הארטן ניסל.

מוטער איז געווען אַ קעניגס אַ ווייב, דאָס הייסט אַ קעניגין, און
איז אין דער רעגע, וואָס זי איז געבאָרן געוואָרן, שוין געווען אַ
פרינצעסין.

איז געווען אויסער זיך פון סימכע איבער דאָס קליינע טעכטערל,
ין וויגעלע געליגן. ער האָט גאָר אָנגעקוואָלן, איז אַף איין פוס
ונגען און האָט געהאַלטן אין איין שרייען:

האָט שוין עמעצער געזען עפעס שענערס פון מיין פריליפאַטעלע?

יניסטאָרן, גענעראַלן, פרעזידענטן און שטאַבאָפיצירן זיינען, ווי
אַף איין פוס אַרומגעשפרונגען און האָבן געשריגן:

ינמאָל ניט!

פילע אין דער עמעסן קיין ליגן ניט געזאָגט, וואָרום זינט די
ים, איז נאָך ניט געבאָרן געוואָרן אַזאַ שיין קינד, ווי די פרינצעסין

ל איז געווען ווי פון אַ זיידענעם פוך אויסגעוועבט—אַ ווייסן ווי
אַ רויטן ווי רויזן. די אויגעלאַך—לעבעדיקע, פינקלענדיקע בלויע
ן די הערעלאך האָבן זיך געקרייזלט, ווי לויטערע גלאַנצנדיקע

.נאָך פריליפאַטעלע אַף דער וועלט געבראַכט צוויי שורעס קליינע
אַך, מיט וועלכע זי האָט צוויי שאָ נאָכן געבוירן דעם מלוכע-
פינגער איינגעביסן, ווען ס'האָט זיך אים פאַרגלוסט זיך נעענטער
קענען מיט איר מיילעכל—אַזוי איינגעביסן, אַז ער האָט אַ געשריי-
אַ קאָל:

מיין גאָט!

זאָגן אַז ער האָט—אוי ווי!—אַ געשריי-געטאָן.

יעם גיט וועגן דעם אַ מאַכלויקעס.

יליפאַטעלע האָט טאַקע אין דער עמעסן איינגעביסן דעם מלוכע-
פינגער.

ספּאָלדיק לאַנד האָט זיך דערוואוסט, אַז פריליפאַטס קליין מאַלאַ-

געבן די אַרויסגעפאלענע ציינדלאך אַריינגעשטעלט, און האָ
וועט דעם אויסגעלינקטן קינבאק.

מאשע האָט אָנגעהויבן טאנצן פון סימכע, און די מוטער הּ
געלעכטער:

— זעסט שוין, אז פעטער דראסלמייער איז דיין קנאקניסלס

— דו מוזט אָבער מודע זיין,—האָט דער פעטער דראסלמ
דער מוטערס רייד:—דו מוזט מודע זיין, אז קנאקניסל איז
בעסער געוואָרן, און מע קאָן ניט זאָגן, אז זיין פּאָנים אי
אויב דו ווילסט הערן, קאן איך דיר דערציילן פון וואנען
אין דער מישפּאָכע אזא מיעסקייט, וואָס גייט שוין בא זי
און עפּשער ווייסטו שוין די מייַסע מיט דער פּרינצעסין
מאכשייפע מויזיכע און דעם קונציקן זייגערמאכער?

— הער נאָר,—איז פריץ אים פלוצלינג אַריינגעפאלן אין די
פעטער דראסלמייער, די ציין האָסטו קנאקניסלען אַריינגעש
דארף צו זיין, און זיין קינבאק שאָקלט זיך שוין אויך ניט
אהינגעקומען זיין שווערד, פאר וואָס האסטו אים קיין שווערד

— אַיי! — האָט ניט צופרידן דער פעטער דראסלמייער געע
געפעלט דיר ניט, און נאָר דו זוכסט כעסרוינעס. יונגאטשו
קנאקניסלס שווערד? איך האָב אים זיין לייב אויסגעהיילט
זאָל ער זיך שוין אליין קריגן, וואו ער וויל זיך.

— ס'איז אָן עמעס, — האָט פריץ אַ געשריי-געטאן: — א
כעוורע-מאן, וועט ער זיך שוין געפינען געווער.

— בקיצער, מאשע,—האָט דער פעטער דראסלמייער ווידער
זאָג, צו דו ווייסט שוין די מייסע מיט דער פרינצעסין פרי

— אך, ניין,—האָט מאשע געענפערט:—דערצייל, פעטער דראס

— איך האָף, — האָט די מוטער געזאגט: — איך האָף, לי
מייער, אַז אייער מייסע וועט ניט זיין אזא שרעקלעכע,
ווינטלעך ליב צו דערציילן.

— אָבער גאָר ניין, פרוי שטאָלבוים,—האָט דראסלמייער ג
פארקערט. דאָס וואָס איך וועל האָבן די ערע איצט צו דערציילן,

— דערצייל, דערצייל!—האָבן געשריגן די קינדער.

שלאָגן גלאקן, איז געשלאָגן.
מויזנקייסער צו פאריאָגן.
קומט די סאווע מיט אַ פלי,
פאק אין פיק און פיק און פי—
זייגער אף זיין שטייגער.
פערפענדיקל מוז הודען-פיקן,
אַנדערש קאָן עס זיך ניט שיקן.
שנאָר און שנור
און פירר און פורר.

ט מיט צעפּנטע אויסגעגלאצטע אויגן געקוקט אפן פעטער
ר. ער איז געווען עפעס גאָר אן אנדערער, א סאך מיעסער ווי
מיט דער רעכטער האנט האָט ער געשאָקלט אַ הער און אַ הין, אַזוי
לט אַ דראטמענטשעלע געווען און מע וואָלט אים פארן שטריקעלע

יך גוט דערשראָקן פארן פעטער, ווען דאָ וואָלט די מוטער ניט
ן ווען פריק, וואָס איז בשאס-מייסע אַרייגעגאנגען, וואָלט אים ניט
גן מיט אַ הויכן געלעכטער:

דראסלמייער, דו טרייבסט שוין היינט ווידער קאטאוועס און
ך, אַזוי ווי מיין קאמעדיאנטל, וואָס איך האָב אנומלטן פאר-
טערן אויוון!...

איז זעער ערנסט געוואָרן און האָט געזאגט:

פעטער דראסלמייער, מאָדנע קאטאוועסן טרייבט איר. וואָס פאר אַ
איר געהאט דערמיט?

אָט!—האָט דראסלמייער מיט אַ געלעכטער געענפערט. — איר האָט
עסן מיין שיין לידל פון די זייגערמאכערס? איך פלעג דאָס שטענ-
בא אַזוינע פאציענטן, ווי מאשע.

יך באלד צו מאשען אין בעט אַריינגעזעצט און האָט געזאגט:

ייזער זיך ניט, וואָס איך האָב דעם מויזנקייסער באלד ניט אויסגע-
, ויינע פערצן אויגן. דאָס האָט ניט געקאנט זיין. דערפאר וועל
יים עפעס דערפרייען.

רסטער האָט ער אַריינגעטאָן די האַנט אין קעשענע און האָט פא-

ס'האָט זיך איר זעער לאנג אויסגעצויגן די צײַט, און זי פ
דערוואַרטן אָפּן פאַרנאַכט, ווען די מאַמע פלעגט זיך צו איר
און פלעגט איר אַ סאַך שיינע זאַכן פאַרלייענען און דערצײַ

איינמאל, ווען די מוטער האָט נאָר וואָס געענדיקט די מײַ
פּאַקאָרדין, האָט זיך אָן עפן-געטאָן די טיר, און דער פעט
איז אַרײַן מיט אַזוינע ווערטער:

— איך מוז דאָך אַ מאָל פאָרט אַליין זען, וואָס מאַכט ע
פאַרוואונדעטע מאשע.

ווי נאָר מאשע האָט דערזען דעם פעטער דראָסלמײַער מיט
איז איר באַלד אַזוי לעבעדיק געקומען פאַר די אויגן יענע נ
גיסל האָט אָנגעוואָרן די מילכאָמע מיט די מײַז, אַז ניט ו
אָנגעהויבן שרײַען אויף אַ קאָל:

— אוי, פעטער דראָסלמײַער, דו ביסט רעכט מיעס געווען.
גוט געזען, ווי דו ביסט אָפּן זייגער געזעסן און האָסט אײַ
דײַנע פליגל, ער זאָל הויך ניט קאָנען שלאָגן, קדיי די מײַ
דערשרעקן. איך האָב גוט געהערט, ווי דו האָסט אַרויסגערופ
סער. פאַרוואָס ביסטו ניט געקומען קנאַקניסלען, און פאַרוואָ
קומען מיר צו הילף, מיעסער פעטער דראָסלמײַער. און ווער
אויב ניט דו אַליין, אין דעם, וואָס איך בין פאַרוואונדעט א
אַ קראַנקע אין בעט?

די מוטער האָט אַ דערשראָקענע אַ פרעג-געטאָן:

— וואָס איז דיר, ליבע מאשע?

נאָר דער פעטער דראָסלמײַער האָט אָנגעהויבן מאַכן אַזוינע ז
אָנגעהויבן מיט אַ באָרכלענדיקן אײַנטאָניקן קאָל:

פערפּענדיקל מוז הודען, פּיקן,
אַנדערש קאָן עס זיך ניט שיקן.
זייגער-זייגער-זייגער,
פערפּענדיקל הודעט אויף זײַן שטייגער,
אויף זײַן שטייגער.
שלאָגן גלאָקן קלינג-קלאַנג,
הינק און האָנק און האַנק.
ליאַלקע-מיידל, האָב ניט מוירע,

ליגן, און אַרום דיר זיינען געווען צעוואָרפן פריצס בליירנע
סאך אנדערע ליאַלקעס, צעבראָכענע פאָנען און צוקערמענטשלאַך·
ן געליגן אף דײַן צעבלוטיקטער האַנט, און ניט ווייט פון דיר
דיין לינקער שיך.

מעלע, מאמעלע! — האָט מאשע איבערגעשלאָגן — די פאַרשטייסט,
עווען די שפורן פון דער גרויסער מילכאָמע צווישן די ליאַלקעס
. און איך האָב זיך דערשראָקן נאָר דערפאַר, וואָס די מייז האָבן
ען אין געפיינקעניש דעם אומגליקלעכן קנאַקניסל, וואָס האָט גע-
ן מיט דער אַרמיי פון די ליאַלקעס.

אָב איך אַ וואָרף געטאָן מיין שיך אין די מײַז אַריין, און דער-
יך שוין ניט, וואָס איז פאָרגעקומען.

ווענדלשטערן האָט מיט די אויגן אַ וואונק-געטאָן צו דער מו-
נע האָט שטיל געזאָגט צו מאשען:

נאָר אויסלאָזן צו גוטן, ליב קינד! בארואיק זיך. די מייז זיינען
לאָפן, און קנאַקניסל איז געזונט און פריילעך און שטייט אין דער
שאפע.

צימער אַריין דער פאָטער און האָט עפּעס לאַנג גערעדט מיטן
עלשטערן, דערנאָך האָט ער זי אָנגענומען פאַרן פולס, און זי
ט, אַז עס רעדט זיך וועגן וואונדפיבער.

מוזט ליגן אין בעט און איננעמען רפואס. און אַזוי האָט גע-
עכע טעג, כאָטש אויסער דעם ווייטאַק אין האַנט האָט זי ניט
ואָל זײַן קראַנק.

אוסט, אַז קנאַקניסל האָט זיך אַרויסגעראַטעוועט אַ געזונטער פון
ע, און אָפטמאָל פלעגט איר דאכטן ווי אין אַ כאָלעם, אַז ער
ר אַזוי איידל מיט אן אָנגעווייטעקטן קאָל:

אַ, טייערע דאמע, איך האָב אייך אַ סאך צו פאַרדאנקען, נאָר
אר מיר נאָך מערער אופטאן!

לאַנג איבערגעטראכט, און ס'איז איר גאָר נישט ניט איינגעפאַלן
ט אַזוינס באטייטן.

האָט מאשע ניט געקאָנט איבער דער פאַרוואונדעטער האַנט, און
ווען לייענען אָדער בלעטערן די געמאָלטע ביכער, פלעגט איר

די קריינק.

אַז מאשע האָט זיך ווי פון אַ טויטן שלאָף אויפגעכאַפּט, איז
זיך אין בעטל, און אין צימער האָט אַזוי ליכטיק און פינקלענדיק
די זון דורכן פאַרפרוירענעם פענסטער.

לעבן איר איז געזעסן עפּעס אַ פרעמדער מענטש, און זי האָט
קענט, אַז דאָס איז דער כירורג וועגדלשטערן.

ער האָט שטילערהייד אַ זאָג געטאָן:

— נו, זי איז שוין געקומען צו זיך!

באַלד איז צוגעגאַן די מוטער און האָט זי באַטראַכט מיט אַ פאַרד

— אָך, ליבע מאמע, — האָט די קליינע מאשע קאָם אַרויסגערע
זיך שוין צעלאָפן אַלע מיעסע מייַז, און דער גוטער קנאַקניסל
ראַטעוועט געוואָרן?

—רעד ניט אַזוינע נאַרישקייטן, ליבע מאשע,—האָט די מוטער
וואָס האָבן דען צו טאָן די מייַז מיט קנאַקניסלען! דו שלעכט קי
אונז אַלעמען גענוג זאָרגן און צאָרעס געבראַכט. אָט וואָס עס
דערפון, וואָס קינדער זייַנען איינגעשפּאַרט און ווילן ניט פאָלגן

האָסט זיך נעכטן ביז שפּעט באַנאַכט געשפּילט מיט דייַנע ליאַ
שלעפעריק געוואָרן, און ס'קאָן זיין, אַז עפּעס אַ מייזל האָט אַ
טאָן אין דיך איבערגעשראָקן, כאָטש בא אונז איז קיינמאָל ק
געוועזן.

דו האָסט מיטן האַנט אַ שטויס-געטאָן אַ שויב פון דער גלעזע
און האָסט זיך אַזוי איינגעשניטן די האַנט, אַז הער וועגדלשטערן
ערשט אַרויסגענומען די גלאָזשטיקלאַך, וואָס האָבן נאָך געשט
וואונדן, זאָגט, אַז ווען דאָס גלאָז וואָלט געוועזן אָגרירן אַן אָד
געבליבן מיט אַן אָפּגענומענער האַנט, אָדער דו וואָלסט געוו
מיט בלוט.

א דאַנק גאָט, וואָס איך האָב זיך אויפגעכאַפּט באַנאַכט אין דער
ביסט נאָך אַזוי שפּעט נימא. בין איך אויפגעשטאַנען, בין אַריינג
זאַל אַריין, און דאָ האָב איך דערזען, ווי דו ליגסט אין כאַלאָש
ערד לעבן דער גלעזערנער שאַפע און ס'גיסט פון דיר דאָס בלוט

פון שרעק האָב איך אויך שיער ניט געכאַלעשט

אומגליקלעכער קנאקניסל מיט גאָר אַ קליין הייפעלע זייניקע האָט
עהאלטן בא דער גלעזערנער שאַפע.

רעזערוון אַרויס! כויזעק! קאמעדיאנטל! פויקער! וואו זיינט איר?—
קנאקניסל געשריגן.

אָך געהאַפט אף בייע כאיאָלעס, וואָס וועלן זיך פונם שאַפע אַ

אַפילע אַרויסגעקומען אַ פאָר ברוינע מענער און פרויען פון טויג מיט
פענימער, קאסקעס און פאנצערס. נאָר זיי האָבן אַזוי אומגעלומפערט
מיט די שווערדן, אַז זיי האָבן פון די כאָנים קיינעם ניט געטראָפן
קנאקניסלען אַליין דאָס מיצל פונם קאָפּ אַראָפּגעשלאָגן.

טוינעס לויפער האָבן בא זיי באלד אָפּגעביסן די פיס.

זיך איבערגעקוליעט און האָבן נאָך דערביי עטלעכע מילכאָמע-כאַ-
אקניסלס דערשלאָגן.

יסל אַרומגערינגלט געוואָרן פונם פיינט און איז געשטאנען אין
סטן.

שוין געוואָלט אַריבערשפרונגען איבערן לייסט אין שאַפע אַריַין, נאָר
זיינען געוועזן צו קורץ.

ן טרוסל זיינען געליגן אין כאלאשעס און האָבן אים ניט געקאָנט
סארן און דראגונען זיינען לעבעדיק געשפרונגען פאַרביי אים אין
יין.

קנאקניסל אין דער גרעסטער פארצווייפלונג אָנגעהויבן שרייען:

ד—אַ פערד—אַ מלוכע פאַר אַ פערד!

רעגע האָבן אים צוויי פייַנטלעכע שיסערס געפאקט פאַרן הילצערנעם
ון מיט ניצאָכן, קוויטשענדיק מיט אַלע זיבן גאָרגלס, איז מויזנ-
וגעשפרונגען.

ס זיך שוין מער ניט געקאָנט איינהאלטן.

ין אומגליקלעכער קנאקניסל!—האָט זי אָנגעהויבן כליפען, און ניט
קלאָר, וואָס זי טוט, האָט זי געכאַפט איר לינקן שיך און מיט קויאך
נגעשלייַדערט אין די געדיכטסטע הויפנס מייַז, גלייך אף זייער קייסער.

מינוט איז אַלצדינג פאַרשוואונדן געוואָרן, נאָר מאשע האָט אין
ער האנט דערפילט נאָך אַ שטעכענדיקערן שמארצן ווי פריער און
ול-געסאן אין כאַלאָשעס אַף דער ערד.

אַז מאַכן אַזאַ גאַנג הייסט פּאַשעט אַנטלויפן, און דו באַדויע

מיט מיר דעם אומגליק, וואָס האָט זיך געטראָפן מיט דער

קליינער מאַשעס געליבטן קנאַקניסל.

קער אָבער אָפּ דײַנע אויגן פון דער דאָזיקער צאָרע און באַטר

פליגל פון קנאַקניסלס אַרמיי, וואו אַלץ איז נאָך געשטאַנען אַ

אַרמיי מיט די פעלדהערן האָבן נאָך געהאַט אַף וואָס צו האָפ

אין מיטן כאַמע היציקן געשלעג האָבן זיך אַרויסגעריסן ע

קאַוואַלעריע-גרופּעס, וואָס האָבן געלאָקערט אונטערן קאַמאַנד, א

לעכע קוויטשערײַ און רציכע האָבן זיי זיך אַרופגעוואָרפן א

פון קנאַקניסלס אַרמיי.

נאָר וואָס פאַר אַ ווידערשטאַנד זיי האָבן דאָ באַגעגנט!

פאַמעלעך, אַף וויפיל ס'האָט נאָר דערלאָזן דער אָרומאָרט,

געמווזט בייקומען די לייטסט פונם שאַפע, האָט זיך אַרויסגערוק

קער קאָרפּוס אונטער דער אָנפירונג פון צוויי כינעזישע קיי

זיך אויסגעסטראָיעט אין quarré plain.

די דאָזיקע העלדישע, פאַרשיידנפאַרביקע און זעער רייכע מאַ

באַשטאַנען פון אַ סאַך גערטנער, טיראָלער, טונגוזן, גאַלע

קופּידאַנען, לייבן, טיגערן, יאַם-קעץ און מאַלפּעס, האָט געשטר

מוט און אויסגעהאַלטנקייט.

דער דאָזיקער באַטאַליאָן פון אויסדערווײַלטע וואָלט מיט ספאַר

דישקייט אַרויסגעריסן באַם סוינע דעם ניצאָכן, ווען ניט איינער

פיינט ריטער, וואָס האָט זיך אַרײַנגעריסן ווי אַ דולער און

דעם קאָפּ בא אַ כינעזישן קייסער. פאַלנדיק, האָט דער לעצט

צוויי טונגוזן און איין יאַם-קאַץ.

ס'איז געוואָרן אַ דורכבראַך, אין וועלכן דער פיינט איז אַריי

האָט צעביסן דעם גאַנצן באַטאַליאָן.

נאָר ווייניק נאָכעס האָט דערביי אויך דער סוינע געהאַט.

ווי נאָר אַ מויז פלעגט מיט רציכע צעבייסן איינעם פון די הע

אַזוי פלעגט באַלד אַ קליין געדרוקט צעטעלע בלייבן שטעקן

און זי פלעגט מיט-דער-מיגוים דערשטיקט ווערן.

דאָס האָט שוין אָבער ניט געהאָלפן קנאַקניכלס אַרמיי, וואָס ה

נעם-געטאַן אַף צוריק און איז אַלץ מערער און מערער אָפּגעט

מער סאָלדאַטן פאַרלאָרן.

גן טרוטל זיינען ארומגעלאָפן און האָבן געבראָכן מיט די הענט:

ונגע זאָל איך פון דער וועלט גיין, איך, די שענסטע פון אַלע
—האָט געשריגן קלארע.

דעם האָב איך זיך דאָס ביז אהער אַזוי אָפּגעהיט, איך זאָל איצט
אָזיקע פיר ווענט אומקומען?— האָט טרוטל געשריגן.

יינען זיי זיך געפאלן ~~איינגעהער~~ אנדערער אפן האלז און האָבן זיך
מערס, אַז זיי האָבן איבערגעשריגן דעם אַרומיקן ליאַרם.

זיך גאָר ניט פאָרשטעלן, געשעצטע צוהערער, דעם ספּעקטאַקל,
זיך דאָ צעשפּילט.

געהאַלטן אין איין פרר-פרר-פוף, פיף-שנעטערדינג-שנעטערדינג, בום-
ום-בורום-בום, און דערביי האָבן די מײַז און דער מויזנקייסער געקווי-
ן געשריגן.

זיך ווידער געלאָזט הערן קנאַקנייסלס גוואלטיקע שטימע, ווי ער
יס זיינע באַפעלן, און מ׳האָט געקאָנט זען, ווי ער שפּאַנט פאַראויס
באַטאַליאָנען, וואָס זיינען געשטאַנען אין פײַער.

אָט געמאַכט אַ פּאָר גלענצנדיקע קאַוואַלעריע-אַנגריפן און האָט זיך
געמאַכט אַ נאָמען אין דער וועלט.

ס הוסארן זיינען פאַרוואָרפן געוואָרן פון דער מויזנאַרטילעריע מיט
יפּסע קוילן, וואָס האָבן געהאַט זייער אַ שלעכטן רייאַך און האָבן
יסטע פלעקן אַף זייערע רויטע מונדירן געמאַכט, אַז די הוסארן
ן ווײַטער ניט געוואָלט גיין.

אָט זיי געהייסן זיך אָפּרוקן אַף לינקס, נאָר אין גרויס היספּײַלעס
מאַנדעווען האָט ער שוין אין איין וועג זיך אַליין אויך אָפּגערוקט
מיט די קיראסירן ~~און די~~ דראגונען.—דאָס הייסס, אַלע האָבן אָפּגע-
ף לינקס און האָבן זיך געלאָזן אַ היים גיין.

האָט זיך געשאַפן פאַר דער באַטאַרייע. וואָס האָט געהאַלטן פּאָזיציע אַפן
עלע, אַ גרויסע סאַקאַנע. און ס׳האָט טאַקע לאַנג ניט געדויערט, איז
ן אַ געדיכטע מיינגע מיעסע מײַז און האָט אַזוי שטאַרק אָנגעגריפן, אַז
צע פוסביינקעלע מיט די קאַנאָנען און מיט די קאַנאָנירן איז אומגעפאַלן.

האָט זיך דערפילט זעער דערשלאָגן און האָט באַפוילן דעם רעכטן
כן אַ גאַנג צוריק.

דאָך, מײַן צוהערער, עפּעס אַ ידיע אין מילכאָמע-זאַכן, ווייסטו דאָך.

— גענעראל! מיר איז באוואוסט אייער העלדישקייט און :
דאָ מוז מען גיך קאָנען כאַפּן מיטן אויג און אויסנוצן די
אייך איבער די קאָמאַנדע איבער דער גאַנצער קאַוואַלעריע
קיין פערד דאַרפט איר נים, איר האָט זעער לאַנגע פיס און
נישקאָשעדיק גאַלאָפּירן. איצטער טוט, וואָס עס פאָדערט זיך

כוויזעק האָט באַלד צוגעדריקט זיינע דאַרע לאַנגע פינגער
האָט אַזוי הילכיק אַ קריי-געטאָן, אַז ס'האָט זיך צעקלינגען, א
קלאָרע טרומייטלאַך וואָלטן לוסטיק געבלאָזן.

אין שאַפע האָט זיך אָנגעהויבן אַ הירזשען מיט אַ טופּען.
און דראַגונעס. און פריער פון אַלעמען זיינע נייע גלאַנצנדיקע
זיך אַרויסגערוקט און האָבן זיך אויסגעשטעלט אַף דער ערד.

איין רעגימענט נאָכן אַנדערן האָבן אָנגעהויבן דעפילירן מי
פאָנען און מיט קלינגענדיקן שפּילן מיט קנאַקניסלען ב'ראָש
אויסגעשטעלט אין אַ ברייטן פראָנט אָפן דיל אין דער ברי
אַף צופריער זיינען אַרויסגעפאָרן מיט אַ טומל פריצס קאַנאָנען
מיט קאַנאַנירן, און ס'האָט זיך באַלד אָנגעהויבן „פּום-פּום",
דערוזען, ווי צוקער-אַרבעסלאַך האָבן זיך צעשאָסן איבער די ג
מייז. וועלכע זיינען געוואָרן דערפון אינגאַנצן ווייס באַפּודרעט
זעער געשעמט.

נאָר דעם גרעסטן שאָדן האָט זיי געבראַכט איין שווערע באַט
אַף דער מאַמעס פוטביינקעלע אַרופגעפאָרן, און — פּום-פּום-פּום
אין איין שיסן אַף די מייז מיט צוקערלעקעכלאַך, פון ווע
אומגעפאַלן.

די מייז זיינען צוגעקומען אַלץ נעענטער און נעענטער, האָ
פאַרנומען עטלעכע קאַנאָנען.

נאָר ס'האָט זיך אָנגעהויבן פּר-פּר-פּר, און איבערן שטויב מיטן ר
קאָם איינגעזען וואָס ס'קומט פאָר.

נאָר דאָס איז קלאָר געווען, אַז יעדער קאָרפּוס שלאָגט זיך מ
טער פאַרביטערונג, און דער ניצאָכן האָט זיך די גאַנצע צייט
הער, טאַ אַ הין.

די מייז האָבן אַלץ מער און מער קויבעס צעוויקלט, און זייע
בערנע פּיילן, מיט וועלכע זיי האָבן געשאָסן, האָבן שוין דער
גלעזערנער שאַפע.

וסקייט, וואָס מאַשע האָט אים אָרויסגעוויזן, און דערפאַר, וואָס
מאשען אַזוי איבערגעגעבן געווען, האָט ער באַ פריילין קלארע
אָנגעמען איר באַנט אַף טראגן, כאָטש ער איז געווען זעער אַ
אַ באַצירטער.

און געטרייער קנאַקניסל האָט זיך געסער באַפוצט מיט מאשעס
טיינגע.

וועט ווייטער זיין?

קניסל איז אַראָפּגעשפרונגען, אַזוי האָט זיך ווידער אַמאָל אָנ-
פייפעריי און אַ קוויטשעריי.

גרויסן טיש האָט געשווימלט מיט די פאַרשאָלטענע מייז, אויס-
אין ראָטעס, און פאַר זיי אַלעמען האָט זיך געשלעפּט די מגזבל-
מיט די זיבן קעפּ.

וואָס איצט זיין?

די מילכאמע.

עם גענעראל-מארש, געטרייער וואסאַל פויקער! — האָט זעער הויך
נטאַן קנאַקניסל. —

באַלד האָט דער פויקער אָנגעהויבן פּעקלען אַף אַזאַ קונציקן
שויבן אין דער גלעזערנער שאַפע האָבן אָנגעהויבן קלינגען

איז געוואָרן אַ גערודער און אַ טומל, און מאַשע האָט דערזען,
ן אָפּגעשפרונגען די דעקלאַך פון די שאַכטלען, וואו פריצס אַרמיי
טאַנען. די סאָלדאַטן זיינען אַרויס און אָנגעהויבן שפרונגען אַף
שטער פאָליצע, און דאָרט האָבן זיי זיך אויסגעשטעלט אין ראַטעס.

איז אַרומגעלאָפן הין און צוריק און האָט געהאַלטן באַגייסטערטע
זיינע מאַכנעס:

הונט פון די טרומייטערס זאָל זיך פונם אָרט ניט רירן! — האָט
ט אַ קאַס געשריגן.

באַלד געווענדט צו כליזעקן, וואָס איז אַ ביסל בלייך געוואָרן,

איך דאָס אַף דיר געווען אויסגעטראַכט? דו וואָלסט געוויס אַלי
טרעטן דיין בעטעלע פאַר אונזער פריינט קנאַקניסל.

און פריילין קלארע האָט דעם יונגן העלד ליבלעך צו איר זי
צוגעדריקט און האָט אַזוי געזאָגט:

— באַוויליקט, אָ, האַר, איר זיינט דאָך קראַנק און פאַרוואונדעט,
אין קאַמף און אין סאַקאָנע. זעט, ווי אייערע העלדישע וואַסאַל
צום קאַמף און זיי וועלן זיך געוויס אומקערן מיט ניצאָכן.
כויזעק, קוימענקערער, פידלער און פויקער זיינען שוין פון
מענשעלאַך אַף מיין פּאַליצע רירן זיך שוין אויך און גרייטן זי

— באַוויליגט, אָ, האר, אין מיינע הענט זיך אויסרוען אָדער ס
פון מיין פעדערהוט, אַף אייער ניצאָכן אַראָפּקוקן.—

אַזוי האָט קלארע געזאָגט. נאָר קנאַקניסל האָט זיך אַזוי געבאָ
וואָרפן מיט די פיס, אַז קלארע האָט אים באַלד געמוזט אַפּלאָ

אין דער מינוט האָט ער זיך זייער איידל אַראָפּגעלאָזן פאַר איר
און האָט געזאָגט:

— אָ, דאַמע, אייער ליבע און גוטסקייט צו מיר וועל איך ד
אין קאַמף און אין געשלעג!

דאָ האָט זיך קלארע זייער טיף פאַרבוקט פאַר אים, האָט אים ל
הענט אָנגענומען, האָט גיך צעלאָזן איר אויסגעצירטן גאַרטל מי
און האָט געוואָלט קנאַקניסלען מיטן גאַרטל אַרומבינדן.

נאָר ער האָט אַף צוויי טריט אָפּגעטראָטן, האָט די הענט אָפּן
געלייגט און האָט געזאָגט מיט היץ:

— באַוויליגט ניט, אָ, דאַמע, אייער גוטסקייט אַף מיר א
וואָרום—

ער האָט זיך אָפּגעשטעלט, האָט טיף אָפּגעזיפצט, האָט
ריסן פון זיין אַקסל די סטיינגע, וואָס מאַשע האָט אים אָנגע
צו די ליפּן צוגעדריקט, אַף זיך, ווי אַ מילכאָמע-באַנט, אָ
איז איבערגעשפּרונגען, פאַכענדיק מוטיק מיט זיין אויסג
שווערדל, גיך און רירעוודיק, ווי אַ פויגעלע, איבערן לייסט
דער ערד אַראָפּ.

איר וועט שוין, מיינע גנעדיקע און שענסטע צוהערער, אַז ב

קנאַק-קנאַק-קנאַק,
נאַרישער מויזנשלאַק,
משוגענער פלוידערזאַק,
מויזנשלאַק,
קנאַק-קנאַק-מויזנשלאַק,
קריק און קראַק,
עמעסער פלוידער-זאַק.

האָט ער אַרויסגעצויגן זיין קליינעם שווערד, האָט מיט אים אָנגעהויבן
ין דער לופטן און שרייען:

מיינע ליבע וואַסאַלן, פריינט און ברידער! ווילט איר מיר ביישטיין
שווערן קאַמף?

לד מיט אימפעט זיך צעשריגן דריי קאָמעדיאַנטלאַך, איין כויזעק,
ענקערער, צוויי פידלער און איין פויקער:

וואַר, מיר שווערן אייך אייביק געטריי זיין, מיט אייך צוזאַמען וועלן
צו טויט, ניצאָכן און קאַמף!

זיך אַ לאָז-געטאָן נאָך קנאַקניסלען, וואָס האָט פון גרויס היספּיי-
דערוועגט אַף אַ געפערלעכן שפרונג פון דער אויבערשטער
שראַפ.

איז געווען גוט צו פאַלן. וואָרום קאַרג נאָך, וואָס זיי האָבן געטראָגן
יידער פון געוואַנט און זייד, איז נאָך דאָס לייב זייערס אינעווייניק
געשטאָפּט מיט בייוול און שטרוי, און דערפאַר האָבן זיי זיך אַראָפּ-
ווי זעקלאַך.

מאַזלדיקער קנאַקניסל אָבער וואָלט זיך געוויס געווען ברעכן הענט
וואָרום—באַרעכנט זיך נאָר—קימאַט צוויי פוס די הויך איז געווען
פּאָליצע, וואו ער איז געשטאַנען, ביז דער אונטערשטער, און זיין
איז געווען אַזאַ שוואַכינקס—ער איז דאָך פון ליגדנהאלץ געווען
יצט.

ניסל וואָלט זיך געוויס געווען ברעכן הענט און פיס, ווען אין דער
וס ער האָט אַ שפרונג געטאָן, וואָלט פריילין קלאַרע גיך פון איר
אַראָפּגעשפרונגען און וואָלט דעם העלד מיט דער אויסגעצויגענער
ין אירע הענט ניט אויסגעכאַפּט.

— קלירר-קלירר-פרר!

און די גלעזערנע שויבן פון שאפע, וואָס מאשע האָט מיטן
גענאָן, האָבן זיך צעשאָטן אף שערבלאך.

אין דער רעגע האט מאשע דערפילט א שניידנדיקן
לינקער האנט.

ס'איז איר אָבער פּלוצלינג אַ סאַך גרינגער געוואָרן. מער
געהערט קיין קוויטשען און קיין פייפן. ס'איז געוואָרן שא-
זי האָט זיך נימ דערוועגט אַ קוק צוטאָן. נאָר זי איז געו
מייז האָבן זיך דערשראָקן פארן קלינגלען פון דער שויב
אָפּגעצויגן אין זייערע לעכער.

נאָר וואָס איז דאָס ווידער אַמאָל געוואָרן?

סאמע אונטער מאשען אין דער שאפע האָט עפּעס אָנגעהויבן

פיינע קלעכלאך האָבן אָנגעהויבן אזוי:

שטייט שוין אוף,
שטייט שוין אופּעט!
לאָמיר לויפן
גלייך אין שלאכט
נאָך היינט באנאכט!
שטייט שוין אויף,
שטייט אוף צום שלאָכט!

און עס האָבן אָנגעהויבן קלינגען הארמאנישע-גלעקעלאך
איינגענומען.

— אָך, דאָס איז דאָך מיין קליין גלאָקנשפּיל—האָט מאשע פו
געטאָן און איז גיך אָפּגעשפּרונגען אין אַ זייט.

דאָ האָט זי דערזען, אַז אין שאפע לייכט זיך עפּעס. מע
און עס טוט זיך עפּעס.

עטלעכע ליאלקעס זייבען ארומגעלאָפן און עפּעס געמאכט מי

מיט אַמאָל האָט זיך אופגעהויבן קנאקניסל, האָט פון זיך
קאָלדרע און מיט ביידע פיס מיט אַמאָל איז ער פון בעט.

און געדיכטער. מאכנעס מייז האָבן אָרומגעגאלאפּירט הין און הער
האָבן זיי זיך אויסגעשטעלט שורעסווייז, ווי פריץ פלעגט זייַנע
יסשטעלן, ווען ער פלעגט דאַרפן גיין אַף מילכאָמע.

די זאַך דאָווקע זעער געפעלן געוואָרן, און אַזוי ווי זי האָט זיך
ט פון קיין מייז ווי אנדערע קינדער, וואָלט שוין איר גאנצער
ן איבערגעגאנגען, האָט אָבער פלוצלינג זיך אָנגעהויבן אַזאַ
און שנייַדנדיקער פייַפן, אַז אן אייז-קעלט איז איר איבערן לייַב
ן.

האָט איצט דערזען!

ן זיכער, כאָשעווער לעזער פריץ, איך ווייס, אַז פונקט ווי דער
און קלוגער פעלדהאַר פריץ שטאלבוים, ביסטו אויך ניט פון די
קינדער. נאָר ווען דו וואָלסט געווען דערזען דאָס, וואָס ס'האָט
ער מאשעס אויגן געטאָן, בין איך זיכער, אַז דו וואָלסט אַנטלאָפן.
אפילע, אַז דו וואָלסט אין בעט אַרייַנגעשפּרונגען און וואָלסט זיך
יי אויערן אונטערן קאָלדרע אַרונטערגערוקס.

האָט דאָס נעבאַך ניט געקאָנט טאָן, וואָרום — הערט נאָר קינדער!

אירע פיס האָט אָנגעהויבן שפּריצן זאַמד, קאַלעך און צעברעקלטע
לייך ווי עפּעס אַן אונטערערדישע קראַפט וואָלט דאָס אַרויסגע-
זיבן מויזנקעפּ מיט זיבן קלאָרפינקלענדיקע קרוינען האָבן זיך פון
ערד אויפגעהויבן און האָבן שרעקלעך געקווייטשעט און געפּייפּט.—

כדעם האָט זיך אַרויסגעפּעקלט דער גאַנצער מייַזישער גוף, וואָס
ז זייגען דאָס די זיבן קעפּ געווען אָנגעוואַקסן.

אָט דער גרויסער, מיט זיבן דימענטן פאַרפּוצטער מויז, האָט דאָס
אין א כאָר מיט א פריידגעשריי דריי מאָל אַף א קאָל זיך צע-
און האָט זיך מיט איין מאָל פונם אָרט אַ ריר-געטאָן און — האָט-
ראַט — גראַדע אַפן שאַפע זיך א לאָז געטאָן, גראַדע אַף מאַשען,
ך אַלץ געשטאַנען סאַמע בא דער גלעזערנער טיר פון שאַפע.

און פאַכער האָט מאַשעס האַרץ שוין אַזוי געקלאַפּט, אַז זי האָט
ט וועט באַלד פונם ברוסט אַרויסשפּרינגען, און זי וועט שוין
רבן, — נאָר מיט א מאָל איז איר עפּעס אַזוי געוואָרן, אַזוי ווי
וואָלט זיך אין אירע אָדערן אָפּגעשטעלט. דאַלב אין כאַלאָשעס
ל-געטאָן אַף צוריק און ס'האָט זיך פּלוצלינג דערהערט:

אַז מאַשע האָט זיך אומגעקוקט, האָט די גרויסע גאָלדענע
אָפן זייגער געזעסן, אַראָפּגעלאָזן אירע פליגל, אַזוי, אַז זי
זייגער איבערגעדעקט און האָט אויסגעשטעקט איר מיעסן קו
קרומען שנאָבל. און ס׳האט אנגעהויבן כאָרכלען שטאַרקער
הויבענע ווערטער:

זייגער, זייגער, זייגער, זייגער,
כאָרכלט אייך אַף אייער שטייגער—
מויזנקייסער האָט אַ פּיינעם אויער.
פּוררפּורר-פּום-פּום—
קלינגט אים אָן אין טויער,
זינגט דאָס אַלטע לידעלע אים אויס—
פּוררפּורר-פּום-פּום —
קלינגט אין גלעקלאַך,
קלינגט און שלאָגט שוין אויס.

און ס׳האָט זיך געלאָזט הערן „פּום-פּום״, פּאַרדעמפּט און הייזער

מאַשע האָט זיך זייער איבערגעשראָקן אין האָט שוין געוואָלט
זי פּלוצלינג דערזען דעם פּעטער דראַסלמייער, ווי ער זיצ
פּאַווע אָפן וואַנטזייגער, און די פּאָלעס פון זיין געלן ראָק ה
ביידע זייטן, ווי פליגל.

זי איז צו זיך געקומען און האָט מיט אַ געוויין אַף אַ קאָל אָנ

— פּעטער דראַסלמייער, פּעטער דראַסלמייער, וואָס דאַר
אויבן? קום אַראָפּ צו מיר און שרעק מיך ניט אַזוי,
דראַסלמייער!

נאָר דאָ האָט זי דערהערט אַ משוגענעם לאַכן און פייפן פון
עפּעס האט אָנגעהויבן טופּען און לויפן אונטער די ווענט
קליינע פיסעלאַך, און טויזנטער קליינע ליכטעלאַך האָבן אַרוי
שפּאַלטן, וואָס אין דיל.

נאָר דאָס זיינען ניט קיין ליכטעלאַך געווען, ניין! —

קליינע פינקלענדיקע אויגעלאַך.

און מאַשע איז געוואוירע געוואָרן, אַז פון אַלע זייטן קוקן אַ
און פּעקלען זיך אַרויס פון אונטערן דיל.

און באַלד איז איבערן וואַזן שטיף אונטער: טראַם-טראַם-טראַ

טוק-געטאָן דאָס פּײַערל פונם לעמפּל און די שיין האָט אַ צי-
ער קנאַקניסלס פּעניםל און האָט עס אַזוי פאַרקרומט.

ניט קיין נאַריש מיידעלע, אַז איך קאָן זיך אַזוי גרינג דערשרעקן
ן, אַז אַ הילצערנע ליאַלקע קאָן מיר אויסשטעלן אַ צורע.
ז מיר קנאַקניסל זעער, ווייל ער איז אַזוי קאָמיש און פונדעסט-
וסמוטיק. דערפאַר מוז איך אים אָפּהיטן, ווי עס געהער צו זיין.

האָט גענומען קנאַקניסלען אַף די הענט, איז צוגעגאַנגען צו דער
שאַפע, האָט זיך צוגעזעצט צו איר און האָט אַזוי געזאָגט צו דער
קע :

דיך זעער, פריילין קלאַרע, טרעט אָפּ דיין בעטעלע דעם קראַנקן
ן קנאַקניסלען, און דו אַליין וועסט זיך שוין באַגיין, ווי ס'ניט
ר סאַפע. באַרעכן זיין נאָר, דו ביסט דאָך אַ געזונטע און באַ
. אַז ניט וואָלסטו דאָך ניט געהאַט אַזוינע גראָבע רויטע באַקן,
ייניק שיינע ליאַלקעס פאַרמאָגן אַפילע אַזוינע ווייכע סאַפעס

רע איז געזעסן מיט אַזאַ גרויסקייט, אויסגעפּוצט אין אירע יאַנ-
יידער, אַן אָנגעבלאָזענע, און האָט קיין וואָרט ניט געענפערט.

דאָ מאַכן מיט דיר לאַנגע מאַכזאָקעס? — האָט מאַשע געזאָגט,
ענומען דאָס בעטעלע, פאַמעלעכן און אָפּגעהיט אַריינגעלייגט
. האָט אַרומגעבונדן מיט דער שיינער סטיינגע, וואָס זי האָט פון
לע אַראָפּגענומען, זיינע פאַרוואונדעטע אַקסעלאַך און האָט אים
ביז נאָז.

ר אים אָבער דאָ ניט לאָזן אַליין מיט דער שלעכטער קלאַרען,—
טער געזאָגט און האָט אופגעהויבן דאָס בעטעלע אינאיינעם מיט
אַף דער אויבערשטער פּאָליצע און האָט דאָס אַוועקגעשטעלט
שיינעם דאָרף, ווי פריצס היזער זיינען איינגעשטאַנען.

ישלאָסן די שאַפע און האָט שוין געוואָלט אַוועקגיין אין שלאָף-
ס — הערט זיך נאָר צו, קינדער — ס'האָט פּלוצלינג אָנגעהויבן
ורשען, שאָרכן און רוישן אַרום און אַרום פון אונטערן אויוון,
שכולן און אונטער די שאַפעס.

יגער האָט דערווייל אָנגעהייבן כאָרכלען אַלץ העכער און העכער,

ליאלקעס און אין די שפילעכלאך, אַז זי וועט זיך פארגעסן די
לעשן. האָט זי אַליין אויסגעלאָשן אַלע ליכט, וואָס האָבן געברענט
אַרום אַף די ווענט.

ס'איז געבליבן נאָר דאָס לעמפעלע, וואָס איז געהאנגען אַפן סטעלי
צימער און ס'האָט געלויכטן מיט אַ ציטעריקער בלייכער שיין.

— זאָלסט באַלד קומען, אַז ניט וועסטו מאָרגן ניט קאָנען או
דער צייט,—האָט געזאָגט די מוטער און איז אַוועקגעגאנגען צ
שלאָף-צימער.

ווי מאשע איז געבליבן אליין, אַזוי האָט זי זיך באלד גענומען טאָ
האָט אין זינען געהאט און וואָס זי האָט אפילע דער מאמען נ
דערציילן, פארוואס—האָט זי אַליין ניט געוואוסט.

זי האָט נאָך אַלץ געהאלטן דעם קראנקן קנאקניסל אַף די הענט א
אינם טאשנטיכל.

איצט האָט זי אים שטילערהייד אַוועקגעלייגט אַפן טיש, האָט
פאמעלעכן צעוויקלט דאָס טיכעלע און האָט אָנגעהויבן באטראכטן זיי

קנאקניסל איז געווען זעער בלייך, נאָר ער האָט אַזוי פריינטלען
מוטיק געשמייכלט, אַז ס'האָט מאשען אָנגענומען באַם הארצן.

— אַך, קנאקניסעלע,—האָט זי שטילערהייד געזאָגט,—זאָלסט נאָ
געט זיין, וואָס ברודער פריץ האָט דיר אַזאַ ווייטאָק פארשאפט. ע
ניט אַזוי שלעכט געמיינט, ער איז נאָר אַ ביסל הארטהארציק גע
זיין ווילדן סאלדטישן לעבן. אַזוי איז ער דאווקע גאָר אַ גוטער
קאָן זיך דיר שווערן. נאָר איך וועל שוין זאָרגן פאר דיר און
אָפהיטן, ביז דו וועסט אינגאנצן געזונט און פריילעך ווערן. ד
דיר אַריינשטעלן און די אָקסעלאך איינקרעמפּעווען וועט שוין ד
דראסלמייער—ער האָט אַ ידיע אין אַזעלכע זאכן.

נאָר ווי מאשע האָט דאָס אויסגערעדט און ווי נאָר זי האָט ד
דראסעלמייער דערמאָנט, האָט פריינט קנאקניסל געמאכט אַזאַ
פארקרומטן מויל, און פון זיינע אויגן האָבן זיך אַ שאָס-געטאָן גר
ווי שטעכעלקעס.

נאָר אין דער רגע, וואָס מאשע האָט שוין געוואָלט זיך רעכט
איז בא קנאקניסלען ווידער געוואָרן דאָס זעלבע גוטמוטיק-ער
וואָס פריער. און זי האָט באלד פארשטאנען, אַז דאָס איז איבע

אַט זי באַזעצט אינם גוט אויסגעמעבלירטן צימער און האָט זיך
בעטן צו איר אַף כאַנוקאַס-האַבאַיס.

ן געזאָגט, אַז דער צימער איז געווען זעער גוט מעבלירט, און
עמעס.

ניט, צו דו, מיין פלייסיקע צוהערערין מאשע, האָסט אויך אַזוי ווי
שטאַלבוים (דו ווייסט דאָך שוין, אַז זי האָט אויך געהייסן מאשע)—
איך ניט, צו דו האָסט אויך, אַזוי ווי זי, אַזאַ קליינע סאָפע מיט
יטן, אַ סאַך ליבינקע שטולעכלאַך, אַזאַ פיינינקן טיי-טישל, און
אַזאַ ציכטיקע קלאָרע בעטעלע, אַף וועלכער עס רוען זיך אויס די
יאַלקעס?

איז געשטאַנען אין אַ ווינקל פון שאַפע, און די ווענט זיינען אָפילע
רטע בילדעלאַך געווען אויסגעשפּאַלירט.

י שוין פאַרשטעלן, ווי גוט ס'האָט זיך געפילט אינם דאָזיקן צימער
יאַלקע, וואָס האָט געהייסן ק ל א ר ע.

זי מאשע נאָך דעם זעלבן אָוונט אַ נאָמען געגעבן.

וין געוואָרן שפּעט אין אָוונט. יאָ, ס'איז שוין געגאַנגען צו מוטער-
י פעטער דראַסלמייער איז שוין לאַנג אַוועקגעגאַנגען, און די
אָבן זיך נאָך אַלץ ניט געקאָנט צושיידן מיט דער גלעזערנער שאַפע,
י מוטער האָט זיי שוין אָנגעהויבן אונטערטרייבן, זיי זאָלן שוין
אין בעט אריין.

אַן עמעס,—האָט שוין אַ זאָג געטאָן פריץ:—די אָרעמע יאַטן נעבאַך
ער געמיינט זיינע הוסאַרן) ווילן שוין אויך זיך אויסרוען, און
איך שטיי דאָ, וועט קיינער פון זיי זיך ניט דערוועגן אפילע צוזעצן,
שוין. און ער איז אַוועקגעגאַנגען.

ער האָט זעער געבעטן:

יין וויילינקע, איין איינציקע קליינע וויילינקע לאָז מיך דאָ, ליבע
י דאַרף נאָך דאָ עפּעס באַזאָרגן, און באַלד נאָכדעם גיי איך גלייך
ריין.

געווען זעער אַ פרום קלוג קינד, און די מוטער האָט ניט געדאַרפט
ם האָבן און האָט זי געמעגט לאָזן אליין בײַ די שפּילצייגן.

שפיועלאך, ווי ער,—וועד ווייסט, צו דו וואָלסט אויסגעזען אַ
ווי ער?

מאשע האָט גאָר נים פאַרשטאַנען, פאַר וואָס האָבן דאָס די ע
אַזוי הויך זיך צולאַכט און פאַר וואָס האָט דאָס דער פעטער אַז
באַקומען און שוין גאָר נים אַזוי פריילעך מיטגעלאַכט, ווי פריער.

מיסטאָמ איז שוין געווען עפּעס אַ סיבע אין דעם.

כידושים.

באַם מעדיציַנראַט אין שטוב, באַלד ווי מע גייט אריין פון טיר,
באַ דער וואַנט געשטאַנען אַ הויכע גלעזערנע שאַפע, אין וועלכ
דער פלעגן באַהאַלטן אַלע שיינע זאַכן, וואָס מע פלעגט זיי שיינק

ליזע איז נאָך גאָר אַ קליינינקע געווען, ווען דער פּאָטער האָ
באַם בעסטן סטאָליאַר באַשטעלט.

דער סטאָליאַר האָט זי מיט אַזוינע הימל-קלאָרע שויבן אָנגע
איינגאַנצן אַזוי גוט אויפגעשטעלט, אַז אַלצדינג, וואָס איז גע
איר, האָט זיך אויסגעוויזן שענער און לויטערער, איידער ווע
דאָס אין די הענט געהאַלטן.

אַף דער אויבערשטער פּאָליצע, וואוהין פריץ און מאשע האָבן
דערלאַנגען, זיינען געשטאַנען דעם פעטער דראָסלמייערס קונציק

די צווייטע פּאָליצע איז געווען פאַר די געמאָלטע ביכער. אַף די
צווייַ פּאָליצעס האָבן פריץ און מאשע געקאָנט שטעלן, וואָס זיי
געוואָלט.

און אַזוי איז שוין שטענדיק אויסגעקומען, אַז די אונטערשטע
מאשע אויסגעשטעלט פאַר אַ שטוב צוליב אירע ליאַלקעס, או
צווייטער, אַף דער אויבערשטער פּאָליצע, האָט זיך צעלייגט
קוואַרטיר פריצס כאַיל.

און היינט איז אויך אַזוי געווען.

פריץ האָט אין דערהויך צושטעלט זיינע הוסאַרן, און מאשע האָ

האָט אָנגעהויבן שטאַרק וויינען און האָט גיך פאַרוויקלט דעם קראַנקן
...לען אין איר קליינעם טאַשנטיכל.

...ל זיינען צוגעגאַנגען די עלטערן און דער פּעטער דראָסלמייער.

...צטער האָט זיך איינגעשטעלט פאַר פּריצן, נאָר דער פּאָטער האָט
אַזוי:

...האָב באַשטימט אָפּגעבן קנאַקניסלען אונטער מאַטעס שוץ. און איצט
...אַז ער גריטיקט זיך טאַקע אין דעם. איז זי אַף אים דער גאַנצער באַ-
...און קיינער קאָן צו איר קיין טיינעס ניט האָבן.

...ס'איז מיר אין גאַנצן א כידעש אַף פּריצן, וואָס ער פאָדערט זיך
...ן אַזא, וואָס איז קראַנק געוואָרן בא דער דינסט. ווי א געניטער מי-
...ענטש דאַרף ער דאָך גוט וויסן, אַז קיין פאַרוואונדעטע שטעלט מען
ניט אין פראָנט.

...אָט זיך שטאַרק פאַרשעמט און האָט זיך אַרויסגערוקט—ניט קימערנדיק
...ווען די ניס און קנאַקניסלען—צו דער אַנדערער זייט טיש, וואו
...סאַרן האָבן זיך צוליגט אַף נאַכטלעגער, נאָכדעם, ווי זיי האָבן
...שטעלט די געהעריקע פאַרפּאָסטן.

...אָט צונויפגעזוכט קנאַקניסלס אַרויסגעפאַלענע ציינדלאַך, זיין קראַנקן
...האָט זי אַרומגעבונדן מיט אַ פיינער ווייסער סטייגגע, וואָס זי האָט
...קליידעלע אַראָפּגענומען, און האָט אים אַ בלייכן און אַ דערשראָ-
...ך ציטעריקער ווי פריער אין איר טיכל איינגעוויקלט.

...ט זי אים געהאַלטן, ווי אַ קליין קינד, און געוויגט אַף די הענט, און
...קוקט אַף די שיינע בילדער אין די נייע אויסגעטאָלטע ביכער, וואָס
...ליגן צווישן אַלע איבעריקע מאַטאַנעס.

...וואָרן רעכט בייז, ווען דער פעטער דראָסלמייער, וואָס האָט די גאַנצע
...לאַכט פון איר, האָט זי אַ פרעג געטאָן, וואָס האָט זי אַזוינס דערזען
...מנובלדיקן קליינעם יאַטל, און וואָס האָט זי מיט אים אַזוי צו טאָן?

...זיך דערמאָנט אינם מאָדנעם פאַרגלייך מיטן פעטער דראָסלמייער,
...האָט געמאַכט באַלד ווי זי האָט דאָס מענטשעלע דערזען, און האָט
...טאָן זייער ערנסט:

...ווייסט, ליבער פעטער, ווען דו וואָלסט זיך אפילע אויסגעפּוצט, ווי
...ער קנאַקניסל, און וואָלסט אפילע געהאַט אַזוינע שיינע בלאַנקע

נאָר זי פלעגט אויסזוכן די קלענסטע ניסלאַך, קדיי דאָס מ
ניט דאַרפן אזוי ברייט צעעפענען דאָס מײַלעכל, ווייל דאָס אי
ניט גרינג אָנגעקומען.

באַלד איז מיט איר כאָוועך געוואָרן ליזע, און פּריצנט קנאַקני
בויך געמווס דינען. און ער האָט דאָס געטאָן מיט פאַרגעניג
צייט האָט ער פריינטלעך געשמייכלט.

דערווייל איז פּריץ מיד געוואָרן פון זיין מארשירן און רייטן
האָט דערהערט אַזוי פריילעך ניס קנאַקן, איז ער צוגעשפּ
שוועסטערלאַך און האָט פון גאַנצן הארצן אָנגעהויבן לאַכן
כויזעקדיקן מענטשעלע, וואָס האָט אנגעהויבן איבערגיין פון
ווייל פּריץ האָט אויך געוואָלט ניס עסן, און דאָס מענטשל האָ
הערט קנאַקן מיטן מײַלעכל.

פּריץ פלעגט אים שטענדיק די גרעסטע און הארטסטע ניס אר
אַ מאָל האָט זיך דערהערט:

— קראַך — קראַך!

און דרײַ ציינדלאַך זיינען ארויסגעפאַלן פון קנאַקניסלס מויל, א
קינבאַק איז געוואָרן לויז און האָט זיך אָנגעהויבן שאָקלען.

— אוי, מיין אָרעמער ליבער קנאַקניסל! — האָט מאַשע אָנג
אַף אַ קאָל און האָט אים ארויסגעכאַפּט בא פּריצן פון די הענט

— אַ טאָמפּוואַטער מאַלאַך, — האָט אַ זאָג געטאָן פּריץ: — ווי
ניסל און האָט קיין רעכטע ציינער ניט, קאָן די מלאָכע נ
נאָר אַ הער, מאַשע, זאָל ער מיר קנאַקן ניס ביז ער וועט אַפּ
זיך אויסברעכן און דעם קינבאַק אין גאַנצן זיך אראָפּדרייען-
אים!

— ניין, ניין! — האָט מאַשע זיך צעשריגן מיט אַ געוויין, —
אים ניט. זע נאָר מיט וואָסער אַ ווייטאָק ער קוקט אַף מיר און
זיין פאַרוואונדעט מײַלעכל. און דו ביסט אַ הארטהאַרציקער
שלאָגסט דיינע פערד. און אנומלטן האָסטו געהייסן דערשי
דיינעם אַ סאָלדאַט.

— אַזוי דאַרף זיין — דו פאַרשטייסט דאָס ניט! — האָ
שריי-סאַן, — און קנאַקניסל געהערט מיר אויך, גלייך מיט דיר

אָט זיך מאַשע געטראַכט, אַז כאָטש פעטער דראסלמייער גייט אויך
געפוצט, ווי אָט דאָס מענטשל, האָט ער פאָרט ניט אזא לייטישן
ווי דער דאָזיקער. פונם ערשטן קוק האָט מאַשע ליב באַקומען דעם
יכטיקן מענטשעלע, און וואָס מערער זי האָט געקוקט אַף אים, אַלץ
זי דערזען די גוטמוטיקייט, וואָס איז אים געליגן אפן פּאָנים.

העל-גרינע, א ביסל צו גרויסע אויגן האָט ארויסגעשיינט אַזוי פיל
פש און וואוילקייט. עס האָט אים זייער געפּאסט צום פּאָנים זיין
ע באָרד פון ווייסע בייוול. זי האָט געמאַכט נאָך זיסער דאס שמיי-
ס איז געליגן אף זיין שטאַרק רויטן מיילעכל.

-האָט מאַשע אַ געשריי-געטאָן,—אָך, ליבער פּאָטער, וועמען געהערט
ליבּינקס מענטשעלע דאָרט באם בוים?

— האָט דער פּאָטער געענטפערט: — יענק, אָ, ליב קינד, דאַרף
אלעמען פלייסיק אַרבעטן. עס וועט אייך די האַרטע ניסלאַך
און עס געהערט ליזען, דיר און פריצן — אַלעמען גלייך.

ערטער האט אים דער פאָטער פאמעלעך פונם טיש גענומען, און
ט אים דעם הילצערנעם מאַנטל אין דער הויך אופגעהויבן, האָט
שעלע ברייט-בּרייט צעעפנט דעם מויל און האָט באַוויזן צוויי
יסע שפּיצעכיקע ציינדלאָך.

פאָטער געהייסן מאַשען, זי האָט אים א ניסל ארייגעשטעקט און —
דאָס מענטשל האָט אים צעביסן. די שאלאכצן זיינען אַראָפּגעפאַלן,
אדער האָט מאשע באַקומען גלייך אין די הענט אריין.

שוין אַלע, און מאשע אויך, זיך געדאַרפט דערוויסן, אַז דאָס דאָ-
געפוצט קליין מענטשעלע קומט ארויס פון דער מישפּאָכע ניסנקנאַ-
וּארנעמט זיך מיט דער מלאָכע פון זיינע עלטערן.

סימכע האָט מאַשע נים געוואוסט, וואָס צו טאָן. און דער פאָטער
געזאָגט:

מאַשע, אַזוי ווי דיר איז פריינט קנאַקניסל זעער געפעלן געוואָרן,
ם טאַקע אָפּהיטן און באַשיצן.

יזע און פריץ האָבן אויך א דייע צו באַנוצן זיך מיט אים גלייך
אזוי ווי איך האָב שוין פריער געזאָגט.

ן אים באַלד גענומען אַף די הענט און האָט אים פארגעבן ניס

און פיס. זיי זיינען געווען פון טייג און האָבן געשמעקט אזוי זי
גענומען, ווי צוקערלעקעכלאך.

פריץ און מאשע האָבן זיך זעער דערפרייט.

די שוועסטער ליזע האָט געפאָלגט דער מאַמען און האָט אָנג
שיינע קלייד, וואָס מ'האָט איר געשיינקט, און ס'האָט איר זעער ג
אַז מאשע האָט געדאַרפט איר קליידעלע אָנמעסטן, האָט זי פר
זי נאָך אביסעלע אַזוי באַטראַכטן.

מ'האָט דאָס איר מיט פאַרגעניגן ערלויבט.

דאָס נעבאכל.

דעם עמעס זאָגנדיק, האָט זיך מאַשען זעער ניט געגלוסט צושייד
טיש, ווייל וואָס ווייטער, אַלץ מערער כידושים האָט זי אַף אים

אַז ס'האָבן זיך אָפּגערוקט פריצס הוסאַרן, וואָס זיינען געשטאַנען
אַ פּאַראַד פאַרן בוים, האָט זיך באַוויזן אַן אויטגעצייכנט קליין
וואָס איז געשטאַנען שטיל און באַשיידן, ווי ער וואָלט רואיק
ווען וועט שוין צון אים אנקומען. מע האָט געקאָנט האָבן גרויס
זיין וואוקס, ווייל אויסער דעם, וואָס זיין צו לאַנגער שטאַרקער
קלאָל ניט צוגעפּאַסט צו זיינע דינינקע קליינע פיסלאך, האָט ער
אַ צו-גרויסן קאָפּ.

דערפאַר איז אָבער אַ פאַרגעניגן געווען אָנצוקוקן זיין ציכטיק
מ'האָט באַלד דערקענט אין זיין קליידונג, אַז ס'איז אַ מענטש
שמאַק און אַ געבילדעטער. ער האָט געטראָגן זעער א שיינעם פ
ציקן הוסאַרן-רעקל, מיט אַ סאך ווייסע שנירעלאך און קנעפּעלאַ
אויך אַזוינע. און די שענסטע פּאָר שטיוועלאך, וואָס נאָר סטודע
צערן טראָגן אַזוינע. זיי זיינען געווען אַזוי אָנגעמאָסטן אַף די
אויסגעגאָסן. אַ ביסל קאָמיש איז געווען דאָס, וואָס צו דער ראָזי
שע איז נאָך אַף אים געהאַנגען פון אונטן אַ שמאָלער לעפּעשער
ווי אַ הילצערנער, און אַף זיין קאָפּ האָט געשטעקט אַ מיצל פון אַ ב

מאשע האָט אָפילע אַ טראַכט-געטאָן, אז אָפּן פעטער הייגט א
שלעכטער מאַנטל און אָפּן קאָפּ שטעקט באַ אים אויך אַ לעפּעש
דאָך איז ער זעער אַ ליבער פעטער.

אַן, וואָס קוקט אַזוי אָפּט אַרויס פונם פענסטער, מיט די איבעריקע שפּאַצירן.

גייט אויך ניט, — האָט ווידער דער פעטער געענטפערט.

אַזוי, טאָ זאָלן די קינדער אַראָפּקומען אַראָפּ — האָט אַ געשריי-ייק,—איך וויל זיי נעענטער אַ ביסל באַטראַכטן!

אלץ גייט ניט, — האָט שוין דער פעטער מיט פאַרדראָס געזאָגט,— ַכאַניק איז אָנגעשטעלט, אַזוי מוז שוין בלייבן.

-וי—וי? — האָט פריץ מיט אַ צעצויגענעם טאָן א פרעג - דאָס אַלץ גייט ניט? הער נאָר, פעטער דראסלמייער, אויב דיינע יסגעפוצטע זאַכלאך דאָרט אין שלאָס קאָנען גאָר נישט ניט טאָן, יד איינס און דאָס זעלבע, איז טויגן זיי אַף קאפּאַרעס און איך ן זיי קליינע געשעפטן. ניין! שוין לייטישער מיינע הוסאַרן, מאַנעווירן פאַראויס און אַף צוריק, ווי איך וויל, און זיינען אין ניט פאַרשפּאַרט.

וועקגעשפּרונגען צום ווייַנאַכט-טיש און האָט זיך גענומען מושטירן דראַן אַף די זילבערנע פערד; ער האָט זיי באַפוילן לייפן און דאָס האַרץ האָט אים געגלוסט.

ט זיך אויך שטילערהייד ארויסגערוקט. איר איז אויך באַלד נימעס אָס אַרומדרייען און ארומטאַנצן פון די ליאַלקעס אינם שלאָס. אָר וצן זעער אַ גוטע און אַ לייטישע, האָט זי דאָס ניט אַזוי שטאַרק ין, ווי דער ברודער פריץ.

ער דראסלמייער האָט דאָס זעער פאַרדראָסן, און ער האָט געזאָגט סערן:

קונציקע זאַכן זייַנען ניט פאַר קיין אוּמפאַרשטאַנדיקע קינדער. מיין שלאָס צוריק פאַרפּאַקן און אים צונעמען.

טער איז צוגעגאַנגען און האָט געבעטן, ער זאָל איר באַווייזן דעם בוי ונציקע רעדערגעווערק, וואָס האָט געבראַכט אין באַוועגונג אַלע אַלקעס.

ר האָט אַלץ פאַנאַנדערגענומען און ווידער צונויפגעשטעלט. און איז ער ווידער אַמאָל פריילעך געוואָרן און האָט געשיינקט די קינ-וטלעכע שיינע ברוינע מענטשעלאך מיט גאָלדענע פּענימער, הענט

אַף אַ גרינעם גראָזפלאַך, אַ באַפּוצטן מיט פאַרביקע בלומען,
אַ וואונדערשיינער שלאָס מיט אַ סך שפּיגל-פענסטער און גאָ
עס האָט זיך געלאָזט הערן אַ גלאָקנשפּיל און ס'האָבן זיך צ
און די פענסטער. האָט מען דערזען, ווי קליינע, נאָר אויס
און דאַמען מיט פעדערהוטן און לאַנגע שלעפּ-קליידער האָבן
אין די זאַלן.

אין מיטלסטן זאַל, וואָס איז אינגאַנצן אַזוי ווי אין פייער ג
פיל ליכטלאַך האָבן דאָרטן געברענט אין זילבערנע הייגל
קינדער אין קורצע מענטלאַך און רעקעלאַך געטאַנצט נאָכן ג

איינער אַ הער אין א סמאראגדענעם מאנטל פלעגט אַרויסקוקן
אַרויסווינקען און צוריק פאַרשוואונדן ווערן. און דער פעטער
אַליין, וואָס איז געווען אַ ביסעלע העכער פונם מאסטס גראַבן
צייטנווייס אונטן באַם טיר פונם שלאָס זיך אָוועקשטעלן און
צוריק אַרייַנגיין.

פריץ איז געשטאַנען אָנגעשפאַרט מיט די עלנבויגנס אפן טיש
איינגעקוקט אינם שיינעם שלאָס און אין די טאַנצנדיקע און
פיגורעלאַך. דערנאָך האָט ער געזאָגט:

— פעטער דראָסלמייער! לאָז מיך אַרייַנגיין אין דיין שלאָס!

דער פעטער האָט אים אָנגעוויזן, אַז דאָס קאָן גאָר ניט גע
ער איז געווען גאַנץ גערעכט, ווייַל ס'איז דאָך אַ נאַרישק
אַרייַנגיין אין אַ שלאָס, וואָס איז אינאיינעם שוין מיט די גאָ
אַפילע ניט אַזוי הויך ווי פריץ. און פריץ האָט דאָס שוין
איינגעזען.

נאָך אין אַ ווײַלע אַרום, אַז די הערן און די דאמען האָבן
הין און צוריק אַרומגעשפּאַצירט, די קינדער האָבן געטאַנצט
ראגדענער מענטש האָט אין דעם זעלבן פענסטער אַרוי
פעטער דראָסלמייער פלעגט פאַר דער טיר ארויסגיין, האָט
ניט אײַנגעהאַלטן און האָט אַ געשריי-געטאָן:

— פעטער דראסלמייער, זייט מוחל, קומט אַרויס אַט
אַנדערער טיר!

— דאָס גייט ניט, ליבינקער פריץ, — האָט דער פעטער געענט

— נו, טאַ לאָז, זיי אַזוי גוט, — האָט פריץ ווייטער געזאָגט

ווי שטערנדלאַך און האָבן אַזוי ווי גערופן און געווינקען צו
און פריינטלעך אַזוי, זיי זאָלן צוגיין און פליקן די פרוכטן און
פונם בוים.

ום דעם בוים האָט אַזוי פילפאַרביק געגלאַנצט. וואָס פאַר אַ
עס זײַנען דאָ געווען! קיינער קאָן דאָס גאָר ניט באַשרייבן.

דערזען זעער פיינע ליכטלעך מיט ציכטיקער באַלעבאַטישקייט,
פון אַלץ איז געווען דאָס זיידן קליידעלע מיט קאָלירטע
ן באַפוצט, וואָס איז געהאַנגען אויף אַ געשטעל אַזוי, אַז די קליינע
י קאָנען באַטראַכטן פון אַלע זײַטן, און מאשע האָט טאקע אַזוי
אָט געהאלטן אין איין שרייען:

יינע, אוי, אַ ליבע, ליבע קליידעלע! און דאָס איז דאָך מיר,
אויף אָנצוטאָן.

ווין אַ מאָל דרײַ—פיר ארומגעגאַלאָפּירט אַרום טיש, אויספּרואוונ-
עם בולאנעם, וואָס ער האָט געפונען אַ פאַרצאַמטן שטיין באַם טיש.

כאַיע! — האָט ער געזאָגט, אַראָפּקריכנדיק פונם פערד, —
ט ניט אויס, ער וועט אים שוין נעמען אין די הענט אַרײַן!

זיך גענומען מושטירן דעם נייעם עסקאַדראָן הוסארן, וואָס
זעער רייך אָנגעטאָן אין רויטס און אין גאָלד, האָבן געטראָגן
ערנעם געווער און האָבן געריטן אויף אַזוינע ווייסגלאַנצנדיקע
האָט געקאָנט מיינען, זיי זיינען אויך פון ריינעם זילבער!

קער געוואָרן, האָבן די קינדער זיך געוואָלט פאַרנעמען מיט די
בער, וואָס זיינען געליגן צעעפנטע, און מ'האָט געקאָנט זען
ליי שיינע בלומען און קאָלירטע מענטשן און אויך אַזוינע ליבע
וואָס האָבן זיך געשפילט און זיינען געווען אַזוי נאַטירלעך
אַז ס'האָט זיך אויסגעדאַכט—זיי זיינען לעבעדיקע און קאָנען

ר די קינדער האָבן געוואָלט מיט די דאָזיקע וואונדער-שיינע
ארנעמען, האָט נאָך אַ מאָל אָנגעהויבן קלינגען.

לד פאַרשטאַנען, אַז דאָס וויל זיי פעטער דראסלמייער זיינע
ווייזן, און האָבן זיך אַ לאָז-געטאָן צום טיש, וואָס איז בײַ דער
נען. די שירם-ווענטלאַך, וואָס האָבן אים אַזוי לאַנג פאַרשטעלט,
נומען. און—אוי, וואָס די קינדער האָבן דאָרטן דערזען!

א גלאַנצנדיקן וואָלקן צו אנדערע גליקלעכע קינדער. אין דע
געלאָזט הערן מיט א זילבערהעלן טאָן:

—קלינגלינג, קלינגלינג

די טירן האָבן זיך צעעפנט, און אזא גלאנץ האָט א שפּאַר-ג
צימער ארויס, אז די קינדער האָבן אף א קאָל א געשריי-געט

— אך, אך!

און זיינען געבליבן שטיין, ווי פאַרגליווערטע אפן ארט:

זיינען אָבער . טאטע-מאמע אין טיר אריינגעאנגען, האָבן
די הענט גענומען און האָבן געזאָגט:

— קומט, קומט ליבע קינדער, און זעט, וואָס .דער הייליקע
אייך באשערט.

די מאטאנעס.

איך ווענד זיך צו דיר, ליבער לעזער, אָדער צוהערער פּריץ,
אָדער ווי דו הייסט דאָרט, און בעט דיך זאָלסט אף א רעגע
דיין באפּוצטן ווייגאַכט-טיש, וואָס איז באשטעלט מיט אלע
ועסטו ערשט קאָנען פאַרשטיין, ווי אזוי די קינדער זיינען ג
לאָשן מיט גלאנצנדיקע אויגן, און ווי אזוי מאַשע האָט ער
ביסל מיט א טיפן זיפץ אויסגעשריגן:

— אוי, ווי שיין! אוי, ס'ארא שיינקייט!

און פריץ האָט זיך געפּרוּווט אַ פּאָר מאָל אַ שפּרונג-טאָן א
און ס'האָט זיך אים זער וואויל איינגעגעבן.

דאָס יאָר זיינען די קינדער אַ פאָנים געווען זער פרומ
וואָרום קיינמאָל האָט מען זיי נאָך אזוי פיל שיינע און גרו
ניט געשיינקט, ווי דאָס מאָל.

דער גרויסער טענענבוים אין מיטן צימער איז געווען
גאָלדענע און זילבערנע עפל, און אף יעדער צווייג האָבן, ו
קנאספּן, צוקערמאנדלען געשפּראָצט, און אלערליי פאַרביקע
נאָך באשרייבן פון דער וועלט. דאָס שענסטע אָבער אפ

ך די קינדער און פּרואוון זיך טרעפן, וואָס וועט דאָס מאָל זיין.

ו, אז פריילין טרוטל, איר גרויסע ליאַלקע, האָט זיך שטאַרק אי-
פאַלט אַלע מינוט, ווי א בלייערנע, אָף דער ערד, און גלאָט גייט
ט אראָפּ. עס בלייבן איר סימאָנים אפן פּאָנים, און וועגן דער
און איר האַלבאָשע איז שוין אָפּגערעדט. עס העלפט ניט, וויפיל
ניט זידלען. און אנומלטן האָט די מאַמע עפּעס געשמייכלט,
-דעם, ווי עס געפעלט איר איר כאווערטע גרעטכענס קליינינקער

איז געווען זיכער, אז עס פעלט אים נאָך א בולאנער אין זיין
און ביכלאל פעלט אים אויס קאַוואַלעריע אין זיין כאַיל, און
ווייסט דאָס גאנץ גוט.

הייסט עס, האָבן שוין געוואוסט, אז די עלטערן האָבן פון זייערט
מאַטאָנעס איינגעקויפט און צושטעלן זיי איצט אין זאל, און נאָך
וואוסט, אז דערביי לויכט אריין דער הייליקער קריסטוס מיט
לעכע פרומע קינדער-אויגן און אז יעדער ווייגאַכט-מאַטאָנע איז
ס א געבענטשטע האַנט וואָלט זיך צו איר צוגערירט, און דער-
גרויסאַרטיקער און געשמאַקער פון אנדערע מאַטאָנעס.

שוועסטער ליזע איז אריין און האָט דערמאָנט די קינדער, וואָס
לץ געזעסן און האָבן זיך געשפּאַרט וועגן די מאַטאָנעס, וואָס זיי
באַקומען, אַז דאָס איז דער הייליקער קריסטוס באַשערט די
ם די עלטערנס הענט און דאָס דאַרף זיי פאַרשאַפן די גרעסטע
ער ווייסט שוין בעסער פון זיי, וואָסערע מאַטאָנעס זיי דאַרפן.
ניט איבערקלערן און זיך ווינטשעווען—זיי דאַרפן וואַרטן
רום. און וואָס באַשערטן איז באַווערט.

מאַשען איז דאָס אריין אין קאָפּ, האָט זי זיך פאַרטראכט, נאָר
לץ צו זיך אליין גערעדט:

לט פאָרט א באלן געווען אף א בולאנעם און אף הוסארן!

יעכס פינסטער געוואָרן. פריץ און מאשע האָבן זיך שטאַרק איינ-
ינער אינם אנדערן און האָבן זיך ניט דערוועגט א וואָרט אויס-
האָט זיך זיי אויסגעדאכט, אז עמעצער פליעט דאָ ארום מיט
קע פליגל ארום זיי, און עפּעס וויט-וויים אַזוי הערט זיך א
מוזיק. די העלע שיין האָט אַ פּאַסיווע-געטאָן איבערן וואנט, און

פלעגט זיך טרעפן, אז איינער פון די שיינע זייגערס, וואָס
בוימס תויז, איז קראַנק געוואָרן און האָט ניט געקאָנט זינגען, פ
דער פעטער דראסלמייער, פלעגט אראָפּנעמען דעם גלאָז-פּאַריק,
געלן ראָק, זיך פאַרשפּאַנען מיט א בלויען פאַרטוך און פלעגט
שפּיציקע אינסטרומענטן אינם זייגער אריין, אַזוי אז דער קליי
פלעגט אָנהויבן שטאַרק ווײ-טאָן, נאָר דעם זייגער האָט דאָס ניט
ער פלעגט באַלד אָנהויבן פריילעך רוישן, שלאָגן און זינגען, און
פון דעם נאַכעס קלייבן.

טאָמיד, ווען ער זאָל ניט קומען, פלעגט ער ברענגען א
עפּעס א וואוילס פאַר די קינדער, א מאָל א מענטשעלע, וואָס ד
אויגן און מאַכט קאָמפּלימענטן, אז ס'איז א געלעכטער אַף דעם
מאָל א פּושקע אזא, וואָס סע שפּרינגט פון איר ארויס א פייגעלע,
אַן אַנדער זאַך.

נאָר צו ווייגאַכטס פלעגט ער שטענדיק צוגרייטן א שיינע
וואָס פלעגט אים קאָסטן אַ סאַך טירחה. און אַז ער פלעגט זיי ד
פלעגן די עלטערן דאָס באַלד באַהאַלטן און באַוואָרענען.

— אך, וואָס אַזוינס האָט אונז דער פעטער דראסלמייער ד
גרייט! — האָט מאַשע געכאַזערט.

פריק האָט געטראַכט, אז הייַנטיקס מאָל מוז עס זיין ניט
אַ פעסטונג, אין וועלכער עס מאַרשירן אוף און אָפּ אַלערליי זע
סאָלדאַטן, און דאָ קומען אָן אנדערע סאַלדאַטן און ווילן אין פע
גיין, נאָר פון דאָרטן שיסן יענע סאָלדאַטן מיט קאַנאָנען, און עס
קנאַקט.

— ניין, ניין,— האָט מאַשע אים איבערגעריסן — פעטער דראס
מיר דערציילט פון א גאָרטן, אין וועלכן עס איז דאָ א גרויסע אָז
דער אָזערע שווימען אַרום גרויסאַרטיקע שוואַנען מיט גאָלדענע
און זינגען די פיינסטע לידער. קומט ארויס אַ קליין מיידעלע אי
אָזערע, ווינקט און רופט די שוואַנען און פיטערט זיי מיט זיסן מ

— שוואַנען עסן ניט קיין מאַרציפּאַן—האָט פריק איר גראָב אי
די רייד.— און דער פעטער דראסלמייער קאָן גאָר אַפילו קיין ג
ניט מאַכן. און וואָס קומט אונז אײַנגאַנצן ארויס פון זיינע שפּילצ
נעמט מען זיי באַ אונז צו. שוין א סאַך בעסער, וואָס דער טאַטע

וויינאכט.

אבר האָבן די קינדער פונם מעדיצינראַט שטאַלבוים אַ גאַנצן
גערשט אריינגיין אינם גאַסט-צימער און דערהויפּט אינם דערביי-
עקליבענעם צימער.

יקליבן אין אַ ווינקל פון אַ זייטיקן ביידערל, זיינען זיי בע-
דע, פריץ און מאשע, איינגעטוליעטע און דערשראָקענע, ווייל ס'איז
עס פאַרנאַכט געוואָרן, און קיין פייער האָט מען נאָך ניט אָנגעצונדן.

אָט שטילערהייד בסאָד אויסגעדערציילט דער יונגערער שוועס-
איז איר ערשט 7 יאָר געוואָרן), אז שוין פון גאַנץ פרי אָן הערט
אין די מיטלסטע צימערן טוט זיך עפּעס,—עס קלאַפּט זיך און עס
און עפּעס סוידעט מען זיך דאָרט. און ערשט גאָר ניט לאַנג האָט ער
עס אַ קליינעם טונקעלן מענטשן, מיט אַ גרויסן קאַסטן אונטערן אָרעם,
ט זיך אריינגעגאַנוועט אין פאָדערהויז, און ער האָט אים שוין דאָו-
ענט, אַז דאָס איז דער פעטער דראסלמייער.

וע אָנגעהויבן פּאַטשן מיט די הענט פון שׂימחה און האָט אַ געשריי-געטאָן:

ס'וועט שיינע זאַכן דער פעטער דראסלמייער האָט אונז מיט-
מאַכט, שוין איין מאָל שיינע!

דראסלמייער איז געווען זייער אַ מיעסער — אַ קליינינקער, אַ
, מיט אַ סאַך קנייטשן אויפן פּנים, אנשטאָט דעם רעכטן אויג אַ
ר פּלאַסטער און אָן איין האָר אויפן קאָפּ. דערפאַר האָט ער געטראָגן
שיינעם ווייסן פּאַריק—אַ קונציקע שטיקל אַרבעט פון גלאָז.

איז דער פעטער אַליין אויך געווען זייער אַ קונציקער מענטש. ער האָט

ערנסט-טעאדאר-ווילהעלם-אמאדיי האפמאן

געבוירן געװאָרן 22 יאַנואַר 1776 יאָר אין קעניגסבערג.
געשטאָרבן 23 יולי 1882 יאָר אין בערלין.

אן אויסגעצייכנטער מוזיקער, א טאלאנטפולער מאלער-קאריקאטוריסט. נאָר באַרימט איז ער געװאָרן מיט זיינע פאנטאסטישע דערציילונגען און ראמאנען פאר דערוואקסענע און פאר קינדער.

מלוכע-טרעסט „קיעוו-דרוק", דרוקעריי № 4 קרעסטשאטיק
באשט. 143—2500 עקז.

ע.-ט. האפמאן

קנאקניסל
און
מויזנקייסער

פון דייטש
ל. רעזניק

ע. ט. האפמאן
קנאקניסל און
מויזנקייסער
פון דייטש - ל. רעזניק